DARCY LOWELL

Cealaltă iubire

ALCRIS

Capitolul 1

În picioare, în fața ferestrei deschise, Janette contempla panorama. Razele roșiatice ale soarelui care apunea, asemeni unui șuvoi de lavă topită, se revărasau în apele liniștite ale strâmtorii Bosfor.

Ecoul unor voci ajunse la ea de la etajul de dedesubt, și fata se încruntă, ca și cum nu se simțea chiar bine. Sosise Craig Fleming. Acesta discuta cu fratele ei, Mark...

Trecuse o lună de când îl întâlnise prima dată: el îi vizitase chiar în ziua sosirii ei în această țară. Se purtase curtenitor dar distant. Bunica lui aparținea vechii aristocrații, instalată de mai multe generații la Istambul. El moștenise de la familia lui o ținută maiestuoasă și fără complexe, care contrasta puternic cu timiditatea Janettei.

Se întoarse ușor și se îndreptă spre toaletă. Cu un pieptăne în mână, nemișcată, își examină imaginea în oglindă.

Mark o avertizase că va avea nenumărate ocazii ca să iasă sau să asiste la diverse manifestări la Consulat și ea își cheltuise aproape toate economiile pentru achiziționarea unei garderobe. Ținuta pe care și-o alesese pentru seara asta era una dintre cele mai scumpe, dar îi punea în evidență curbele armonioase, ochii mari și albaștri, visători și puțin triști. Cu o mișcare lentă își pieptănă părul lung și blond.

Ca întotdeauna, și acum, amâna cât mai mult posibil momentul înfruntării cu Craig. Cu un suspin exasperat, puse la loc pieptănele și coborî.

Craig și Mark erau în grădină cu Tony, un prieten care locuia în aceași casă cu ei. Cei trei stăteau de vorbă, așezați în jurul unei mese de răchită, bând un aperitiv.

Janette rămase o clipă mai departe, abia auzindu-le conversația. Toată atenția ei era îndreptată asupra lui Craig. Bine așezat în fotoliul său, el rămase destins. Era întors cu fața la ea... O față frumoasă dar mândră. Avea părul negru... Sprâncenele fin arcuite, bărbia voluntară... Acest bărbat emana forță și putere.

Janette îi purta un resentiment inexplicabil: în prezența lui, trecutul ei se estompa.

În Anglia, la ea acasă, nu încetase niciodată să se gândească la Ned.

Ned... Rana nu se cicatrizase încă. Au fost atât de fericiți! Janette obținuse primul ei post de învățătoare într-o școală primară. Ned avea o situație favorabilă unui viitor promițător. Aveau ceea ce tre-

buia unui cuplu exemplar. Destinul a hotărât altfel: Ned murise într-un tragic accident; plecase pentru totdeauna.

Trecuseră trei ani. Janette, nemaiavând nici un motiv rațional ca să trăiască, se refugiase în singurătate.

Apoi Mark a semnat un contract pentru un an la Istambul, unde preda la universitate fizica nucleară.

La două luni după instalare, îi scrise surorii sale, sugerându-i să vină după el. Tocmai se eliberase un post de învățătoare la școala din Beyoglu: era al Janettei dacă-l dorea. Încurajată de mama ei, care considera această ocazie ca fiind benefică, fata acceptase.

A îndrăgit imediat casa aceasta; o vilă ultramodernă în Ortacoy, cartier rezidențial pe malul Bosforului. Mark și prietenul lui, Tony Powel, și el tot profesor la universitate, au avut norocul s-o închirieze de la o familie plecată în Europa pentru un an de zile.

Niciodată nu va uita prima vedere a acestui parc magnific care domina apele liniștite ale strâmtorii! Liliacul în floare, colinele cu jacaranda i pe păreau acoperite de o misterioasă ceață albăstruie.

Vila mai era locuită de Metat care cumula funcțiile de grădinar, de om bun la toate și de stăpân al casei. Mic de statură, bătrân, arbora întotdeauna o privire îndurerată specifică majorității oamenilor din clasa săracă din Turcia. Era ajutat de o cameristă care, spre disperarea noilor veniți, nu știa nici măcar o vorbă în engleză.

Janette înaintă în sfârșit spre el și se așeză.

– Vrei o vodcă? îi propuse Mark.

Ea refuză cu un semn din cap. Fratele ei și Tony o priveau admirativ. Spre marea ei surpriză, i se păru că descifrează în privirea lui Craig o scânteie de interes. Totuși, el îi făcu o primire rece.

– Bună seara.

În clipa asta, Metat apăru ca să-i anunțe că cina va fi servită peste o jumătate de oră.

Janette se sculă în picioare. Tony și Mark vorbeau despre munca lor. Craig se cufundase în lectura unei reviste.

– Mă duc să mă plimb, le spuse ea. Nu vă supărați?

– Ia un șal, o sfătui Mark.

– Nu-i nevoie, nu mi-e frig, protestă ea.

– Vei avea nevoie de el. Briza este rece.

– Dar mie...

– Spune-i lui Metat să ți-l aducă, interveni Craig pe un ton autoritar.

Il interesa oare sănătatea fetei? Sau era iritat de atitudinea ei de nesupunere? Oricare ar fi fost motivul, Janette era uluită.

În sfârșit, cu un aer vinovat, ea îi spuse că i-ar lua mult mai puțin timp să se ducă ea însăși să-și ia șalul decât să se facă înțeleasă de un servitor. Craig îi spuse câteva cuvinte bătrânului turc, care veni repede cu un șal. După o scurtă ezitare, Craig îl luă și-i înfășură umerii Janettei cu el. O lună întreagă o ignorase complet, abia dacă o observa. Dar în seara asta, era diferit. Era mai uman...

– Am și eu chef să mă plimb. Te însoțesc... dacă nu te deranjează.

Ea își încruntă sprâncenele. Și chiar dacă ar deranja-o, n-ar îndrăzni să spună. Adora să se plimbe singură cu gândurile ei.

Parcurseseră primii metri în tăcere. Apoi, Janette rămase pe loc.

– Sper să nu mă satur niciodată de această frumusețe!

Extaziată, contempla miile de lumini strălucitoare care se reflectau în apele strâmtorii. Nenumărate ambarcațiuni pescărești pluteau în voie, fiecare dintre ele era conduse de doi bărbați. Unul ținea lanterna, celălalt trăgea o plasă. Luna de argint lumina „yalis", case de lemn pitorești, împodobite cu sculpturi delicate și dantelate. Oare nu erau înăuntru? Ar fi putut să-l întrebe pe Craig, căci el avea una la Büyüc Ada, o insulă minusculă în Marea Marmara. Dar nu îndrăzni: nu voia să-i dea impresia că aștepta o invitație. Îl va întreba mai târziu pe fratele ei, care fusese acolo de mai multe ori.

– Ești vrăjită, nu-i așa? se interesă el, cu un zâmbet indulgent.

– Da...

– Eu m-am obișnuit acum, dar mă străduiesc să nu iau atâtea minuni drept bunuri ale mele.

– Trăiești aici de mult timp? Ai fost crescut în Anglia cred. Te-ai născut în Turcia?

– Da, dar am plecat de aici de foarte mic. Părinții mei erau legați de Anglia, nu s-au putut adapta niciodată vieții de aici. Veneam însă deseori s-o vizităm pe bunica mea.

– Acum, te-ai instalat definitiv aici?

– Nu, nu. Am fost trimis de compania ea, acum patru ani. Înainte, trăiam în Grecia. Mă voi întoarce, probabil, acolo, peste un an sau doi.

Peste un an sau doi... până atunci Diana va fi liberă să se căsătorească cu el? Pentru rațiuni pe care nu și le explica, Janette refuza să se gândească la această femeie pe care Craig o aștepta de atâția ani.

I se puse un nod în gât. Fără să vrea, se gândea la Diana. N-o întâlnise niciodată, dar și-o închipuia perfect, după descrierile lui Mark și o vedea aievea.

Craig și cu Mark au urmat împreună studiile universitare. S-au întâlnit din întâmplare peste zece ani, la Istambul. Orfană la nouăsprezece ani, cea mai mare dintre cei patru frați și surori, se căsătorise cu Roy Denton, fiul unui bogat industriaș, în ciuda iubirii ei pentru Craig. La puțin timp după căsătorie, Diana aflase că soțul ei avea o boală incurabilă la oase. Dar putea să trăiască așa încă mult timp.

Aflând acest lucru,Craig promisese s-o aștepte...

– Se pare că te-ai adaptat acum, spuse Craig, întrerupând-o din gândurile ei. Mark spunea că ai avut câteva probleme la școală.

– Exact... Nu am decât șaisprezece elevi, dar sunt de șapte naționalități diferite. La început, m-au speriat problemele de limbă. Din fericire, cei mai mulți dintre ei bâiguie câteva cuvinte englezești. Am reușit să ne înțelegem.

– Nici nu credeam că n-o să fie așa. Nu s-ar angaja învățătoare englezoaice dacă acest gen de obstacole ar fi de netrecut. Ai întâlnit și colegi simpatici?

– Da, am două amice, două englezoaice. Au un apartament lângă Tophane. Datorită lor, am decoperit numeroase restaurante și cluburi.

– Dacă am înțeles bine, ai o viață foarte mondenă, de când ai sosit.

– Este adevărat. Mark și Tony mă invită la toate seratele lor... Aș vrea să vizitez câteva monumente. N-am văzut încă nimic.

El ridică sprâncenele mirat.

– Chiar nimic?

– Am zărit câteva moschee și catedrala Sfânta Sofia, dar n-am prea avut timp. Mi-am petrecut sfârșiturile de săptămână, pregătindu-mi cursurile. Acum, e ceva mai bine. Speram să mă duc la Palat sâmbăta viitoare. Din nefericire, Mark și Tony sunt prinși la universitate. Nu mă pot însoți.

– Și prietenele tale? Ele nu sunt libere?

– De data asta, nu.

Craig făcu o pauză.

– În acest caz, spuse el, trebuie să te conduc chiar eu.

Se așternu o tăcere apăsătoare. El nu vorbea serios... De ce această invitație? Sigur că nu-și dorea așa ceva, fusese doar politicos...

– Îți mulțumesc, dar cred că te-ar plictisi teribil.

– Dacă mă gândeam că mă plictisesc, nu-ți făceam propunerea. Trec să te iau sâmbătă la prânz. Sau preferi să pleci de dimineață.

– Cum dorești.

– Riscăm să fie obositor. Oricum, o zi nu este suficientă ca să vezi Topkapî.

Se îndreptau spre vila lui Craig. Janette deslușI de departe liniile elegante ale iahtului ascostat la pontonul de la capătul parcului. Își aminti imediat că el se duce la sfârșitul fiecărei săptămâni pe insula Büjük Ada, unde profita de liniștea de acolo ca să scrie o lucrare în care trata despre arheologia de la Santaromi.

– Și cartea ta? Nu te mai duci pe insula ta?

– Insula mea? întrebă el, ușor amuzat. Voi uita aceste lucruri în weekend. Puțină pauză îmi va fi de cel mai mare folos... Adevărul e că nu înaintez cine știe ce cu lucrarea.

Janette îl fixă, ușor zăpăcită. Craig îi lăsa întotdeauna impresia unui om stăpân pe el, capabil să învingă toate obstacolele. Această mărturisire o surprinse.

– Vrei să spui că... nu reușești să te concentrezi asupra cărții?

– Exact.

Hotărât lucru, în seara asta Craig redevenise o ființă umană. Ea îl întrebă dacă nu cumva era prea surmenat. Funcția lui, conducerea unei companii petroliere, îl obliga să călătorească enorm.

– Ceea ce se întâmplă nu este din cauza muncii mele, răspunse el după un lung moment de gândire... E mai curând... În sfârșit, ca să scrii e mult mai bine să fii liniștit.

Se gândea oare la Diana și acest lucru îl tulbura? Era nerăbdător? Așteptarea devenise poate insuportabilă, după atâția ani? Seara își pierduse framecul.

– Aș vrea să mă întorc, declară Janette pe un ton sec.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei, ca un zid de netrecut. Ei doi nu mai aveau ce să-și spună.

***

Craig plecă imediat după cină. Tony se instalase în bibliotecă să citească. Janette rămase singură în salon, cu fratele ei. Ea alese o carte, dar nu putu să citească prea mult. Gândurile i se învălmășeau în cap, imagini i se suprapuneau... Ned, care nu va fi niciodată înlocuit în sufletul ei... Craig, pe care nu reușea să-l gonească din gândurile ei... în ciuda unor eforturi susținute... Și Diana...

De unde această dorință de a ști cât mai multe lucruri despre ea? Janette suspină greu.

– Cum este Diana? întrebă ea, întrerupându-l pe fratele ei din lucru.

– Ți-am mai spus de o sută de ori. E o fată extraordinară. Orice bărbat visează la o femeie ca ea. E perfectă, frumusețea i se aliază cu inteligența și umorul. Era conștientă de acest lucru, căci era adulată de toți, dar niciodată n-a avut o atitudine prețioasă față de noi. Craig și Diana formau un cuplu ideal. Oriunde se duceau, lumea întorcea capul după ei...

Devenise dintr-o dată grav, distant...

– Ai... ai suferit când l-a preferat pe Craig în locul tău?

– Oh! Nu! replică el grăbit. Noi nu avem nici o șansă, noi „eram lăsați altora". Eram tineri, știi, ne credeam îndrăgostiți dar nu ne luam în serios. În fond eram înțelepți.

Din nou, Mark parcă plecă undeva departe... La ce se gândea oare?

Janette îl examină cu atenție. El avea talia impunătoare a lui Craig, același păr negru, dar fața ai era mai blândă, mai caldă. Era însă foarte frumos fratele ei mai mare.

– S-au mai văzut după aceea? Recent?

– Când Diana s-a măritat cu Roy, de nevoie, ei s-au hotărât să se despartă definitiv. Nu știau de boala care-l roade pe bietul Roy. Totuși, după unele confidențe ale lui Craig, s-au întâlnit cu regularitate, chiar înainte să plece din Anglia. Nu apăreau nicăieri împreună. Nu voiau mai ales să sufere Roy. Se întâlneau la mama lui Craig. Doamna Fleming și Diana au rămas foarte apropiate.

– Și tu? Ai mai văzut-o?

– Anul trecut... Era în oraș, bea o cafea acolo unde mergeam în fiecare zi la prânz. A fost o surpriză nemaipomenită pentru amândoi; am depănat multe amintiri din trecut. E normal, cu atâtea griji. Sigur, n-are nici o problemă financiară, ceea ce este o ușurare pentru ea.

Tăcu o clipă, cu o lumină admirativă în ochi.

– ... Mi-a propus să mă întorc la ea, să stau de vorbă cu Roy, reluă el într-un târziu. Sărmanul, era într-un scaun cu rotile, dar era vesel, drăguț. O adora pe Diana... Mi s-a părut că se împacă bine. Roy e fericit, incontestabil. În ceea ce o privește pe Diana, nu sunt așa de sigur... Cu timpul poate că a început să-l iubească. Nu cunosc prea bine femeile, dar mi se pare greu, dacă nu imposibil, să iubești un alt bărbat după Craig. În

orice caz, el îl respectă mult pe Roy. Suferă îngrozitor, dar niciodată nu se plânge. Diana îi este foarte recunoscătoare că a ajutat-o să-și crească frații și surorile când aveau mare nevoie. Au reușit toți foarte bine. Ți-am mai povestit, nu?

Janette confirmă. Unul dintre frații ei era doctor, celălalt avocat. Cele două surori conduceau un salon de coafură pe care-l cumpărase Roy.

– Cred că ei toți îi sunt recunoscători binefăcătorului lor.

– Da... Craig spune că starea sănătății lui Roy s-a îmbunătățit în ultimul timp. A primit o scrisoare de la mama lui.

– Crezi că... Diana va veni în curând să stea aici, cu Craig?

– E probabil, admise Mark, cu fruntea plină subit de ridurile îngrijorării. Cel puțin, așa se vorbește și toată lumea se așteaptă la asta. Totuși...

– Totuși?

Ce o apucase oare așa, deodată? De ce aștepta cu atâta nerăbdare răspunsul fratelui său?

– Cincisprezece ani sunt o perioadă lungă de timp. Se mai pot schimba... multe lucruri.

– Dar ei se iubesc cu adevărat?

– Se iubesc... În același timp... Dar ridică din umeri. În sfârșit, vor proceda așa cum vor voi.

Cu aceste vorbe, Mark se ridică să-și umple un pahar.

Era vizibil că nu dorea să mai continue această conversație.

***

Sarah și Gwen, prietenele Janettei, se apucară să decoreze noul apartament din Tophane în care locuiau doar de șase săptămâni.

Fiindcă se oferise să le ajute, Janette sosi la ele devreme, seara. Gwen era cocoțată pe un scaun de bucătărie. Sarah, în fața unei mese, lipea ceva.

Amândouă erau urmărite cu atenție de trei spectatori curioși: Ali, administratorul apartamentelor, fiul său Selim, și Ismet, proprietarul băcăniei din colțul străzii. Perplexă, Janette le întrebă din privire pe prietenele sale cine sunt cei trei, apoi se interesă dacă era vreo problemă.

– Ce crezi?! exclamă Gwen, cu ochii plini de vioiciune. Crezi sau nu, n-au văzut în viața lor tapet de hârtie! Nici nu ne-a dat prin cap așa ceva. L-am rugat pe Ali să ne ajute să reparăm fereastra balconului. Era să cadă de pe scară când ne-a văzut fixând tapetul pe pereți. A și dispărut imediat; o clipă am crezut că fugea de noi, înnebunit. Ne înșelam; peste trei minute urca împreună cu ceilalți doi. A fost imposibil să ne descotorosim de ei.

Janette nu-și putu opri o exclamație de mirare:

– N-au văzut niciodată tapet? E uimitor!

– Întreabă-i, îi sugeră Gwen.

Janette începu să râdă: ea nu înțelegea limba turcă, iar ei nu știau o boabă englezește. O admira chiar pe Gwen care, cu ajutorul unui savant amestec de semne și mimică, reușea să comunice cu oamenii din țara asta.

Bineînțeles, din când în când mai apăreau și mici neînțelegeri, ba chiar mici întâmplări hazlii pe care fetele se gândeau cum să le povestească când vor fi din nou în Anglia...

– Nu înțeleg, reluă Janette. Dacă nu cunosc tapetul, voi unde l-ați găsit pe ăsta?

– L-am adus, după ultima vacanță de Crăciun. Slavă Domnului că vameșii nu au răscolit mașina. Nu știi niciodată cum ar reacționa. Poate că ne-ar fi suspectat că am adus vreo armă secretă, interveni Sarah.

Această remarcă provocă ilaritate generală, mai ales celor trei care, evident, nu înțelesese nimic. Janette începu să adune resturile de hârtie împrăștiate pe jos.

– Ce-ar fi să-i trimitem la plimbare? propuse Sarah. Nu suport să fiu privită cum muncesc. Dacă ar fi măcar mai arătoși!

Observatorii să înarmară cu zâmbete candide, flatați, înainte de a se rezema cât mai confortabil de pereți. Ai fi crezut că vor să se încrusteze în ele.

Fetele munceau cu spor, când apăru doamna Rândunică. Îi ziceau așa, fiindcă nu-i puteau pronunța numele adevărat. Era menajera lor. Mică, slăbuță, îmbrăcată toată în negru, piuia fără încetare și se mișca vioi ca o pasăre.

– Ce-o fi cu ea? se interesă Janette, mirată. Doamna Rândunică nu vine niciodată seara, în general.

– Îi este frică să nu rateze evenimentele, răspunse Sarah, Gwen a anunțat-o de dimneață că astăzi vom decora apartamentul.

Doamna Rândunică le făcu un mare serviciu văzându-i pe cei trei spectatori.

– Laptele!

Gwen sări de pe taburet, ciocnindu-se de Janette în trecere și ieși pe palier, gesticulând.

– Prea târziu! strigă ea deodată, ieșind apoi pe balcon de unde îl interpelă pe Ismet.

Uluită, Janette contempla această scenă caraghioasă fără să scoată o vorbă. Sarah îi oferi o explicație.

– Nu-i nimic, comandăm laptele la băcan. Așa îi spusese ea în turcă: „aduceți-mi tot ce puteți". Înțelegi, aici nu poți avea lapte decât de trei ori pe săptămână. Suntem obligate să facem provizii, căci amândouă bem enorm de mult lapte.

Când fu lipit și ultimul sul de tapet, cele trei fete merseră în centrul camerei ca să-și admire capodopera.

Doamna Rândunică le dadu aprobarea cu o mișcare viguroasă din cap, apoi le pregăti sandvișuri și cafea. Janette și prietenele ei se hotărâră să ia masa pe terasă. Era început de iunie și aerul era cald.

– Sunt încântată că am închiriat acest apartament, în ciuda prețului exorbitant, le declară Gwen, oftând fericită. Am visat toată viața la o astfel de vedere spre mare. Am impresia că sunt milionară.

– Apropo de milionari, interveni Sarah, ce mai face prietenul tău, Craig Fleming?

– Craig, milionar? Dar el muncește enorm ca să câștige bani, așa mi se pare, replică Janette cu un râs nervos.

„De altfel, el nici nu este prietenul meu" își spuse în sinea ei.

– În ochii mei, acești oameni sunt bogați. Se plimbă pretutindeni în mașini nemaipomenite, în iahturi, mai au și reședințe particulare...

– El scrie, constată Sarah, luându-și al doilea sandviș. I-am citit ultima lucrare în care tratează despre istoria unui sat arheologic din vestul Turciei. A avut mare noroc să obțină autorizație să facă săpături acolo. Turcii, spre deosebire de greci, par a fi hotărâți să nu arate lumii nici una din comorile lor îngropate.

Citise și Janette cartea. După ce toate îi lăudară meritele, se despărțiră. Au convenit că Gwen o va conduce pe Janette acasă. În momentul în care se pregăteau să plece, se auzi un strigăt din stradă. Gwen se aplecă peste balustradă și-l invită pe nou-sosit să urce.

– E Çetin, la anunță ea.

Toată lumea luă din nou loc. Această vizită tradițională nu surprindea pe nimeni, era un obicei în această țară să se meargă la unul sau la altul după ce se lua cina în oraș. Janette se obișnuise cu așa ceva, căci prietenii lui Mark veneau și plecau la orele cele mai neașteptate.

Çetin Rustem făcea parte din grupul de tineri cu care fetele se împrieteniseră, când sosiseră la Istambul, în urmă cu zece luni.

Janette îl cunoscuse la o serată dată de Consulatul italian. L-a revăzut apoi de multe ori, căci venea deseori la Sarah și Gwen. Elev la Școala navală, se exprima într-o engleză perfectă și-și risipea farmecul cu o mare eleganță. Hoby-ul lui era escaladarea munților. De două luni, încer-

ca zadarnic să le convingă pe englezoaice să meargă cu el în excursie. Păru dezolat, auzindu-le că îl refuză din nou.

– Vom veni, într-o zi, promise Sarah...

Continuară să stea la taifas timp de o oră. În sfârșit, Çetin se ridică. Cum trecea chiar prin fața vilei unde stătea Janette, se oferi s-o conducă.

O lăsă pe Janette în fața ușii de la intrare. Ea, însă, nu intră imediat. Era o noapte atât de frumoasă, atât de caldă... Sub impulsul de moment, se hotărî să se mai plimbe. Savurând liniștea, se îndreptă în direcția casei lui Craig Fleming. Abia făcu câțiva pași, când tresări și inima începu să-i bată mai tare. Nu era singură. Aruncă o privire fugară peste umăr. Un bărbat venea spre ea cu un pas grăbit. S-o ia la fugă? Dar unde. În ce direcție? N-ar avea timp să ajungă la vilă! Ce proastă fusese să iasă la această oră! Adunându-și tot curajul, își controlă respirația și-și încetini ritmul inimii. Dar tâmplele i se zbăteau și genunchii i se înmuiaseră...

Bariera care-i marca intrarea pe proprietatea lui Graig era chiar în fața ei. O împinse și se grăbi să se ascundă în spatele unui tufiș. Necunoscutul o depăși fără s-o vadă. În același moment auzi vocea lui Graig.

– Janette! Ce se întâmplă? Mark are vreo problemă?

– Nu, nu, nu este nimic, se bâlbâi ea, cu obrajii roșii... Eu.. am vrut să mă plimb. Am crezut să mă urmărește cineva. Înnebunită, n-am ascuns aici.

– Ce? Ești nebună să mergi pe plajă în toiul nopții?

– E o... o prostie? Dar e o noapte atât de frumoasă!

– O prostie? Dar nu se poate! Îți interzic să mai faci vreodată acest lucru! E două noaptea. Nu puteai să dormi?

– Ieșisem...

Îi povesti vag seara petrecută cu prietenele ei și propunerea lui Çetin s-o conducă acasă.

– Çetin! mormăi el, furios. Din ce în ce mai bine!

Janette reuși să rămână calmă.

– M-a condus și m-a lăsat, la vilă. Era în drumul lui. Și așa, n-am mai obligat-o pe Gwen să vină cu mine...

Fără să ia în seamă explicațiile ei, Graig o apucă de braț. Acum mergeau împreună pe cărarea care ducea la plajă. Janette era pradă unor emoții îngrozitoare. Era fericită să-l simtă pe Graig lângă ea, dar și furioasă că-l deranjase și se umilise atât încât păruse caraghioasă.

Ferestrele de la salon erau luminate și de afară se vedea Mark care strângea niște pahare de pe masă. Nici Mark, nici Tony nu se mai văzură apoi.

– S-au culcat, presupun, spuse Graig făcându-i semn lui Metat să le deschidă... Janette, te sfătuiesc să-l ții pe Rustem la distanță. Să nu accepți sub nici o formă să mergi cu el în excursie.

Era un ordin categoric. Janette se supără pe el, dar nu îndrăzni să-i spună. Voia să evite cu orice preț disputele dintre ei. Nu numai că Graig era prietenul lui Mark, dar în plus, a doua zi era sâmbătă. Nu-și putea permite să înceapă ziua lor de vacanță într-o atmosferă încordată. În același timp, prin tăcerea ei, spera să-i dea de înțeles că i se va supune doar dacă va avea chef. În realitate, dacă Çetin îi va propune să se alăture grupului, ea era ferm hotărâtă s-o facă.

Capitolul 2

Janette nu-și ascunse mirarea când îl văzu pe Craig a doua zi la prânz, însoțit de Murad, șoferul lui. În oraș erau mulți hoți și lui nu-i plăcea să-și lase automobilul fără pază...

O luară de-a lungul coastei, trecură prin fața palatelor din Çeregan și din Dolomahahçi înainte de a se îndrepta spre podul Galata. Circulația era intensă și haotică.

Janette se adaptase rapid la noua viață, dar rămânea fascinată de oraș, punct de întâlnire între Orient și Occident, încărcat de trei mii de ani de istorie. Fostă capitală a Imperiului Otoman, Istambul era pe cât de misterios și feeric, pe atât de modern. Aici totul contrasta. Limuzine luxoase alunecau pe macadam alături de măgari încărcați cu fructe și legume. Autobuze moderne, de fabricație germană, erau oprite în spatele căruțelor trase de cai. Și arhitectura era la fel de diversă: casele vechi din lemn se învecinau cu clădiri de sticlă și beton.

Moscheile otomane nu se sinchiseau de bisericile bizantine. Femeile bogate erau urmate îndeaproape de „hamalii" lor care le cărau pachetele. Țăranii, în pelerine negre, mergeau pe trotuare cu un pas înaintea soțiilor obosite...

– Ce obicei straniu! exclamă Janette, cu sprâncenele încruntate.

– Găsesc că principiul este excelent, ripostă Craig. Doar așa, femeile rămân la locul lor.

Janette îl străfulgeră cu privirea, dar nu spuse nimic. Nu-i putea descifra aerul ironic și amuzat. Oare de ce făcuse el observația asta? Ca să-l ia ea în serios? Nu prea înțelegea.

Vechiul serai, numit Topkapî – Saray de către turci, fusese construit în mai mulți ani, de către mai mulți sultani. Acest imens palat era de fapt compus dintr-o mulțime de moschei, fântâni, arcade și diverse alte construcții, dispuse în grădini printre paltini și chiparoși.

– Pune-ți ochelarii de soare, o sfătui Craig. Topkapî strălucește de diamante, de rubine, de aur și argint.

Era puțin spus despre această comoară inimaginabilă. Janette se plimba, cu răsuflarea tăiată, fermecată de ceea ce vedea.

În sala în care se aflau, bijuteriile erau estimate la mai mult de zece milioane de lire sterline. Tronul strălucea de diamante, smaralde, rubine și perle.

– Privește acest leagăn! exclamă ea încântată. Cred că este al moștenitorului, presupun... Am citit că la moartea sultanului, fiii săi cei mici erau strangulați cu o frânghie de

mătase. Unii dintre ei erau la vârsta când puteau să înțeleagă ce se petrece. Cum de puteau să accepte o astfel de soartă?

Craig ridică din umeri.

– Așa e tradiția. Ei învață din copilărie să accepte inevitabilul.

– Ar fi putut măcar să încerce să fugă.

– Uneori, nu știi ce să faci, încotro s-o iei. În acest caz, soluția cea mai logică este să te resemnezi, să-ți trăiești viața pe măsura mijloacelor de care dispui.

Vocea lui avea ceva straniu: aluzia lui nu se referea la micii prinți.

– Eu... eu nu înțeleg, bâigui ea, incapabilă să reziste privirii lui pătrunzătoare.

– Nu? Să mă explic, atunci. Acești băieți acceptau moartea, dar își trăiau și viața. Ei profitau de ea din plin. Unele persoane, Janette, se încăpățânează și fug de viață.

Ea nu sesiza complet sensul vorbelor lui. Era oare un reproș? Nu, ea nu fugea de viață... Chiar dacă... timp de trei ani trăise retrasă, interesându-se doar de cursul ei de arheologie de la universitate.

Astăzi, totul se schimbase. Avea prieteni, frecventa oameni veseli, activi. Dar atitudinea ei față de căsătorie era anormală. S-a jurat, în memoria lui Ned, că nu se va mai mărita niciodată. Dar Craig nu avea de unde să știe asta... Doar dacă nu-i spusese Mark.

– Tot nu înțeleg, continuă ea.

– Ah? Cu atât mai rău, dar să uităm toate astea.

Apoi se îndreptă spre o vitrină în care erau expuse diverse obiecte prețioase. Cu ochii mari, Janette îi asculta explicațiile.

– O sută de mii de lire pentru această broșă? De unde provine?

– Toate aceste bijuterii sunt daruri oferite de monarhi sultanului. Nu uita că toată această colecție cuprinde achizițiile pe o perioadă de cinci sute de ani.

– Da, este adevărat.

– Din păcate, încăperile haremului nu sunt deschise publicului, îi spuse Craig, ieșind.

Janette oftă ușurată. Era epuizată.

– Știu ce gândești, continuă el. E imens. E mai bine să admiri aceste comori în doze mici. Vom reveni peste o săptămână sau două. Dacă vrei și te interesează, acum putem să vizităm bucătăriile. Apoi, vom bea un ceai.

Sălile îi impresionară prin numărul lor ireal de mare.

– Nu numai sultanul avea bucătăria lui personală, dar la fel și mama lui, soțiile lui, șeful eunuc și diverșii oficiali, îi spuse Craig, în timp ce ea examina ustensilele uriașe.

Se putea admira în aceste încăperi o colecție de mai mult de trei mii de porțelanuri chinezești.

O parte din expoziție era consacrată dinastiei Ming, dar nu asta admira Janette. După ce se plimbase câteva minute singură, îl ajunse din urmă pe Craig care era absorbit în contemplarea unei vitrine.

– Oh! exclamă ea, încântată. E minunat!

El se întoarse repede.

– Știi ce sunt astea? se interesă el surprins. Sunt niște celadonuri.

– Am studiat dinastia Sung, și am asistat la mai multe conferințe despre porțelanul din această epocă. Mai mult, am avut norocul să fiu invitată la unul din profesorii mei care era posesorul unor astfel de obiecte.

– E o mare șansă, într-adevăr. Profesorul ăsta le moștenise? Cu salariul lui nu și-ar fi putut oferi un astfel de lux.

– Tatăl lui îi lăsase o sumă considerabilă pe care a cheltuit-o pe porțelanuri chinezești. Cea mai mare parte a cumpărat-o chiar din China. Dar era gata să meargă în orice colț al lumii dacă afla că acolo era un celadon de vânzare.

Rămaseră tăcuți amândoi, fermecați de sobrietatea extraordinară și de delicatețea acelor farfurii și boluri de culoare albastră, gri și verde oliv. Unele dintre ele erau decorate, altele nu. Toate supraviețuiseră însă la mai mult de o mie de ani de istorie.

Alături, amuțiți de frumusețe, erau în același timp conștienți de o senzație stranie care-i unea. Aveau în sfârșit ceva în comun: dragostea pentru artă și frumos.

O bucurie confuză puse stăpânire pe fată. Ea întoarse capul spre Craig, cu o privire luminoasă. Răspunzând zâmbetului ei, el o luă de braț și o conduse spre ieșire.

Trecură pe sub „Poarta păcii", flancată de două turnuri înalte. Sălile situate la ultimul etaj erau echipate cu tot necesarul unei execuții.

– Numai sultanul avea dreptul să intre aici, îi povesti Craig... Dacă ai o imagine romantică, ți-l închipui îmbrăcat în niște splendide caftane brodate cu fir de aur

și pietre prețioase, cu un turban mare pe cap, drept și mândru pe calul său... Sau nu ai deloc o imaginație romantică?

– Nu am, dacă-mi amintesc de cruzimea legilor lor. Turcii au avut dreptate când s-au debarasat de sultani... Ultimul a dispărut acum șaptezeci de ani. Mă întreb unde sunt femeile din haremul lui... Poate că mai sunt câteva în viață?

– Cea mai parte s-au întors la familiile lor. Altele, astăzi de nouăzeci de ani, sunt în grija statului.

După ce au băut ceai, se plimbară la întâmplare prin oraș, nevrând parcă să încheie o atât de frumoasă după-amiază. Janette întârzia în fața tuturor magherniților.

Deodată rămase nemișcată și întoarse o față neliniștită către Craig.

Se amuza? Se plictisea? Nu mai avea răbdare? Atitudinea lui dezinvoltă și calmă nu-i trăda nici un sentiment. Se înarmă deci cu curaj ca să-l roage pentru o ultimă vizită la Moscheea Sultanului Ahmet. Craig fu de acord imediat, ca și cum el ar fi avut ideea.

Respectând obiceiul musulman, își scoaseră pantofii și-i lăsară în locul rezervat acestora, înainte să pătrundă în clădirea răcoroasă și întunecată. Un turc cu un zâmbet mistic se apropie de ei să-și ofere serviciile: era ghidul. Craig îi mulțumi, dar îl refuză.

Janette se simți deodată neînsemnată sub acest dom imens. Alături de Craig, ea îi contemplă pe câțiva muncitori care-și lăsaseră lucrul ca să se roage.

– Coranul zice că orice credincios trebuie să se roage de cinci ori pe zi, îi șopti Craig la ureche. Acum e ora.

Făcură în liniște turul acestui loc sfânt, admiră stâlpii masivi, faianța și mozaicurile albastre care împodobeau pereții, inscripțiile de aur și vitraliile. Aici domnea o atmosferă nostalgică.

Janette se abandonă cu voluptate senzației de pace care o cuprinsese. Era conștientă de prezența lui Craig, de forța lui și de intimitatea lor.

Soarele apunea când ei reveniră în curte unde coloanele enorme de granit se scăldau într-o lumină roșiatică, în contrast cu luminile delicate ale platanilor desenate pe cerul întunecat.

Podul de la Galata strălucea în toată splendoarea.

– Ești obosită? se interesă Craig, având în voce o oarecare blândețe.

– Obosită, da, dar încântată, îi răspunse ea cu un zâmbet de satisfacție. Îți mulțumesc, Craig, am petrecut o după-amiază excelentă. Această amintire îmi va rămâne întipărită în memorie.

– Și într-a mea la fel... Peste puțin timp vom mai aranja o excursie. Ai atâtea lucruri de vizitat. Dar în acest week-end este imposibil: sâmbătă asist la serbările Consulatului, date în onoarea aniversării reginei, și duminică mă duc la Büyük Ada. Dar săptămâna viitoare, dacă vrei.

– Cu plăcere!... Unde vom merge?

O dată în plus, ea se gândi la cartea lui, curioasă să știe de ce o neglija acum. Mark îi spusese că el își dorea s-o termine înainte de sfârșitul anului.

– Alegerea este vastă. Ai avut ocazia să mergi pe coasta asiatică? O să-ți placă, așa cred. Acolo nu sunt hoteluri

mari, doar niște adorabile sătucuri de pescari și palate în ruină. Fără a uita însă de peisajul măreț între Büyük Gok și Kücük Gok Su: astea sunt două râuri care se varsă în Bosfor. Această regiune a fost numită „Apele liniștite ale Asiei". În tinerețea bunicii mele, aici era locul preferat de întâlnire al înaltei societăți otomane. Turcoaicele urcau la Büyük Gok în bărci aurite. Era un spectacol fascinant.

– Fără îndoială.

– Aceste obiceiuri au dispărut azi, dar locul a rămas superb.

Ajunseră la intrare și Craig îi propuse s-o conducă până în casă.

– Metat e acasă, sper? se interesă el după ce intrară în vestibul.

– Probabil. Dacă nu este el, e precis doamna Baydur, ea nu iese niciodată.

Craig nu fu mulțumit de acest răspuns evaziv. O urmă în salon. Nu se vedeau nici Metat, nici doamna Baydur.

– Mark a prevăzut că se va întoarce târziu? Ah! îl zăresc pe Metat, vine din grădină. E bine... Ce-i asta? adăugă el, luând un obiect de pe etajeră.

– Chiar așa, voiam să ți-l arăt. L-am descoperit într-o magherniță de unde își fac cumpărături deseori Sarah și Gwen. Ce crezi despre el? Nu m-a costat practic nimic, reluă ea, jenată de tăcerea lui. După părerea mea este o sticluță de parfum.

– Exact... E minunat. E o adevărată descoperire, Janette.

– Crezi? Nu sunt sigură. Provine din Europa, nu? Are toate caracteristicile, și...

Craig clătină din cap.

– Acest obiect nu are nimic european.

– Privește-i materialul...

– Nu.

El întoarse sticluța pe toate fețele, mânuind-o cu tandrețe și respect, atingând-o cu vârful degetelor ca și cum ar fi mângâiat-o. Bărbatul ăsta este straniu, hotărât lucru. Într-o zi era autoritar, arogant, insuportabil. În altă zi, era un partener fermecător, sensibil și atent.

– E egiptean, spuse el în sfârșit, pe un ton grav, convingător. Are două mii de ani.

Janette acceptă verdictul fără să protesteze, cu ochii plini de entuziasm.

– Două mii de ani? Ești sigur?

– E o descoperire rară. De unde l-ai cumpărat?

– Dintr-o magherniță. Mi-ar fi greu s-o regăsesc singură. Sarah și Gwen m-au dus acolo. Am traversat Marele Bazar, apoi am luat-o pe o străduță îngustă, pavată, și acolo am văzut o baracă veche, murdară, sinistră, plină de obiecte de proastă calitate.

– Proastă calitate, într-adevăr! exclamă el râzând. Te sfătuiesc să mai cauți și să mai achiziționezi astfel de obiecte.

– Vom mai merge acolo marți după ore, dar, după părerea mea, nu voi mai avea aceeași șansă.

– Și eu cred la fel, dar... mai știi! reluă el făcându-i complice cu ochiul... Riști să dai peste un celadon autentic.

– Imposibil! De altfel, n-aș avea cu ce să-mi ofer o astfel de comoară.

– Nu-ți rămâne decât să-ți găsești un soț care să posede deja o colecție considerabilă.

El glumea, bineînțeles, dar Janette înlemni brusc. Atmosfera se schimbă dintr-o dată, imperceptibil la început, dar mai intens când Craig puse obiectul pe etajeră și se întoarse spre ea. Expresia de căldură și de amuzament i se estompase. Avea maxilarul încordat și ochi pătrunzători. Ce se întâmplase?

– Eu plec, o anunță el sec. Să nu te culci prea târziu. A fost o zi obositoare.

Cu aceste vorbe, dispăru. Ce mod curios să încheie cele câteva ore atât de plăcute! Diana îl cunoștea oare pe adevăratul Craig, pe acest bărbat imprevizibil cu care se va căsători într-o bună zi?

– De ce să-mi fac probleme cu stările lui Craig? se întrebă ea cu glas tare, furioasă. Și ce mă interesează pe mine viitorul Dianei?

Urcă la ea în cameră să se răcorească și să se schimbe pentru cină. Craig se ducea la o serată dată de unul dintre directorii companiei. O clipă, îi păru rău că nu acceptase invitația lui Çetin. Acesta îi propusese o seară de dans la Hilton. Mai putea să-l sune... Se liniști repede. Marile recepții aveau loc de obicei la Hilton. Aici risca să-l întâlnească pe Craig. Acesta nu-l plăcea pe Çetin. De altfel, o sfătuise să se culce devreme.

Se hotărî să rămână acasă, în liniște. Din rațiuni care-i scăpau, era reticentă la ideea de a acționa împotriva dorințelor lui Craig...

***

A doua zi de dimineață, razele soarelui care-i intrau pe fereastra deschisă o treziră. După micul dejun, se duse în grădină în compania fratelui său și a lui Tony.

– Ai avut o zi bună, ieri? se interesă amabil, Tony aruncându-i o privire plină de admirație.

– Minunată, admise ea, însuflețită brusc. Craig este atât de cultivat!

– El cunoaște bine orașul. Este normal! Locuiește aici de patru ani. Și înainte de asta, venea deseori în vizită la bunica lui... N-ai fost decepționată de Topkapî? continuă el luându-și ziarul. Cei mai mulți turiști găsesc că este sinistru.

– Este urât, asta da. Dar comoara...

– Îți taie răsuflarea, nu-i așa? Am vizitat și eu palatul o dată, cu Craig. E imposibil să-l mai miști din fața acestor vase vechi de porțelan. Știi cum le zice. Sing... sau Sang...

– Sung, Tony, Sung! În ceea ce privește „acele vase vechi", zău Tony, ești lipsit de simț artistic.

– Contrar lui Craig, bineînțeles... Cât timp a stat în fața lor?

– Mult, ca și mine. Craig este pasionat de celadonuri.

– E normal. El chiar posedă o colecție impresionantă.

– Craig? E adevărat?

– Bunica lui a început-o, acum mulți ani. Dacă nu mă înșel, a și dus-o pe toată în Anglia... Janette? Ce ai?

– N... nimic, nimic.

„Nu ai decât să-ți găsești un soț care să posede deja o colecție considerabilă”... Glumise, bineînțeles. Totuși fusese o observație curioasă.

Janette nu-și putu goni din cap mult timp aceste cuvinte.

Petrecură toată după-amiaza afară, citind și lenevind la soare. Toți trei căzură de acord că sunt predestinați unei vieți liniștite și destinse, fără muncă. După cină începu să bată un vânt rece și se retraseră în casă. Tony și Mark se cufundară într-o partidă de șah. Janette nu-și luă nici măcar o carte, nu se putea concentra. Începu să se gândească la weekend-ul petrecut. Era profund împăcată cu sine însăși. Accepta această nouă stare fără să-și pună întrebări.

***

Săptămâna următoare fu una dintre cele mai obositoare pe care le-a avut de când se instalase în Istambul. Una dintre învățătoare era bolnavă și clasa ei fusese împărțită între Janette și Gwen.

În plus, Janette primise și un elev nou, un italian, care nu știa o boabă englezește. Încercase totul ca să-i câștige încrederea, dar fără succes.

În consecință, copilul, care se plictisea îngrozitor, începuse să-și distreze colegii. Colac peste pupăză, alți doi elevi făcuseră febră; ea era convinsă că-l păștea o hepatită.

Joi, epuizată, se prăbuși într-un fotoliu din cancelarie. Picioarele n-o mai ascultau și era toată amorțită.

– Janette? Ești bolnavă? o întrebă domnișoara Vicars, profesoara de desen. Sper că n-ai hepatită?

– Sunt obosită doar.

– Pe căldura asta, te cred, interveni Gwen. Eu sunt extenuată și pe deasupra trebuie să mă întâlnesc cu două mame supărate, mâine la prima oră. Nici una nu vorbește englezește.

– De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă Sarah servindu-și colegele cu câte o cafea.

– Ali a vomitat pe rochia de duminică a Tinei, și Semra a pierdut un medalion de aur de la străbunica ei.

Domnișoara Vicars interveni:

– De ce aceste mame se încăpățânează să-și trimită copiii la școală cu bijuterii de familie? Ar trebui să existe o lege care să le interzică! Ai căutat bine medalionul?

– Toată clasa l-a căutat. N-am făcut nimic altceva după pauza de prânz.

– Și eu abia aștept să se termine săptămâna asta, spuse Sarah. Cât timp mai este până la vacanța mare?

– Patru săptămâni, o zi și șaptezeci de minute, reluă Gwen.

Janette nu se putu abține să nu râdă.

– Aștept acest lucru cu nerăbdare. Niciodată n-am fost în halul ăsta, în Anglia!

– Nu le predai celor mici. Adolescenții sunt mai puțin dificili.

– Mie-mi spui? zise Sarah. Aici nu fac altceva decât să așez pantofii, să le șterg lacrimile și să-i conving pe acești îngerași să nu-mi mai spună „mamă”.

Spre sfârșitul orelor, Gwen veni în clasa Janettei.

– Te simți mai bine?

– Nu chiar.

– Deci, nu vii în seara asta?

– Ba da, după puțină odihnă, voi fi iar în formă. Seara la cabaret începe la ora nouă?

– Da, afirmă Gwen. Să nu-ți faci probleme cu drumul. Trec eu să te iau, sau îl trimit pe Çetin.

În ciuda optimismului ei, Janette tot nu se simțea bine la ora opt, oră la care ar fi trebuit să se pregătească pentru serată. Avea migrenă iar picioarele îi tremurau. Se întinse pe canapeaua din salon. Se ducea la baie când îl văzu pe Craig pe fereastră. Venea să-i aducă lui Mark o carte pe care acesta i-o împrumutase.

– Mark nu s-a întors încă, se scuză ea, invitându-l să intre. A fost reținut la universitate cu Tony, cred.

Craig părea că n-o auzise. O măsură din ochi, critic.

– Ești suferindă?

– Nu, nu chiar. Sunt obosită. A fost o săptămână grea.

– Lasă-ți capul pe spate... Mmm... Înțeleg. Du-te să te culci. Imediat! Și mâine să stai toată ziua în pat.

Acest ordin o irită la culme pe Janette.

– Nu pot să mă culc. În seara asta ies.

– Ieși? Este absolut nevoie?

Ea simți cum i se aprind obrajii. Cu ce drept se băga în viața ei personală?

– Da. Am promis.

– Unde te duci?

– La o serată.

– Nu vorbești serios, nu-i așa?

Janette își lăsă ochii în jos, rușinată. Se subînțelegea că purtarea ei era irațională, și Craig avea dreptate. Dacă el ar fi avut puțin tact, ea s-ar fi supus de bunăvoie sfaturilor lui. Dar, în situația dată, era prea contrariată de aroganța lui ca să se revolte.

– Da, vorbesc foarte serios, îi spuse ea. Îmi pare rău că nu ești de acord.

– Îți inter... Gândește-te puțin, te rog, reluă el. Nu ești în formă ca să ieși, sper că ești conștientă de acest lucru.

Vexată, ea își mușcă buzele.

– Ies, decretă ea. Te rog să mă scuzi, dar vreau să mă îmbrac. Nu mă aștepta, fără îndoială că...

– Aștept! strigă el. Cum te duci la această mare petrecere?

Ea ezită o secundă. Craig observă însă acest lucru.

– Vine cineva să mă ia.

El nu răspunse nimic. Janette urcă la ea în cameră, gândind că ar fi bine să vină Gwen nu Çetin.

Revenind în salon, îl văzu pe Craig în picioare, întors cu spatele.

Înalt, drept, cu profilul ascuns de întuneric, avea o siluetă amenințătoare și sumbră. Janette își amintea ce spunea prietena ei Gwen despre el: „L-am întâlnit pe Craig Fleming o dată sau de două ori, dar l-am găsit rece ca statuile de marmură pe care le descoperă în săpăturile lui..."

Acesta se întoarse spre ea și o examină din cap până-n picioare cu un aer indiferent.

– A fost Çetin aici, o anunță el. I-am spus să plece.

– I-ai... poți să repeți ce ai spus? bâigui ea cu ochii mari.

– M-ai auzit. I-am spus să te scuze față de celelalte.

Janette își înghiți cuvintele. Mânia o înăbușea. Nu știa cum să reacționeze. Craig era totuși prietenul fratelui ei. Nu avea dreptul să-l provoace. Furia lăsă locul întristării: era învinsă. În tot acest timp, slabele ei resurse de energie se epuizau, iar ea abia putu să spună:

– Nu tu erai cel care trebuia să ia o astfel de hotărâre.

Mobila se învârtea în jurul ei. Se clătină și cu greu se așeză pe canapea, speriată. Nu cumva luase o boală orientală?

– Dacă nu urci să te culci imediat, o să te duc eu în pat. Dar fața ta îmi spune că doar ideea de a te ști în brațele mele, chiar nevinovat, îți repugnă. După cele spuse, se întoarse și plecă în căutarea doamnei Baydur. Zece minute mai târziu, Janette se băga sub cearșafurile plăcute. Regreta că nu-i urmase sfaturile lui Craig de la început. Credea că el plecase acasă, dar îi auzi vocea la parter. Apoi îl văzu intrând la ea în cameră.

– Ridică-te și bea asta, îi ordonă el, întinzându-i un pahar.

Janette îl luă și strâmbă din nas.

– Miroase oribil! Și nici nu cred că-mi va servi la ceva. De fapt, nici nu știi ce am.

– Ba da, știu. Haide, bea!

Ea se supuse, observându-i aerul inchizitorial.

– Credeam că pur și simplu este vorba de eboseala acumulată în timpul săptămânii petrecute cu acești copii groaznici. Dar sunt epuizată fizic.

– E normal, explică el cu un zâmbet ușor. Ești sub influiența nefastă a vântului „odos". Vine din sud și afectează îndeosebi unele persoane, le face letargice, fără putere și vitalitate. Bunica mea era foarte sensibilă la el, o paraliza aproape dar ea se obișnuise. Chiar și peștii sunt afectați. Nu fi neîncrezătoare în ce-ți spun, Janette, eu nu glumesc. Li se încetinesc mișcările.

– Totuși, am mai simțit și altă dată vântul din sud, dar niciodată n-am avut senzația asta.

– Nu este vorba întotdeauna de „odos". Acest fenomen climateric este foarte puțin frecvent. Ceea ce e bine, de altfel.

– Într-adevăr. Nu mai am pic de putere. Tu nu reacționezi la el?

– Uneori, da. De aceea și recunosc simptomele.

Janette avea acum impresia că plutește pe niște nori pufoși și bănui că licoarea magică a lui Craig își făcuse efectul. Ea îi spuse acest lucru, ușor vinovată.

– Perfect. Ține minte: mâine, repaus complet, altfel nu vei merge la celebrarea aniversării reginei, de sâmbătă.

– Eu... eu nu sunt invitată...

Toți amicii ei primiseră invitație, dar ea fusese uitată. De foarte departe, îl auzi pe Craig cum îi spunea că este autorizat să meargă însoțit. Apoi, intră într-un întuneric total.

Capitolul 3

A doua zi la prânz, Janette se simțea infinit mai bine. Coborî în grădină cu o carte în mână, hotărâtă s-o termine. Dar rămase cu ea pe genunchi, contemplând priveliștea. Bosforul, agitat de curenții ce coborau din Marea Neagră în Marea Marmara, oferea imaginile fascinante ale clădirilor ce se reflectau în apă. Ca întotdeauna, Detrit era foarte animat.

Aici traficul era intens: feriboturi, iahturi și pacheboturi se încrucișau fără încetare. În zilele senine, ca cea de azi, căsuțele suspendate pe colinele țărmului asiatic păreau foarte aproape.

Grădina se scălda într-o lumină binefăcătoare.

Câteva momente, fata se abandonă plăcerii unei scurte sieste. O singură imagine îi stăruia în toate gândurile: cea a lui Craig Fleming, o clipă distant și rece, apoi zâmbitor și cald, și iar plin de furie și nerăbdare.

Își reaminti prima lună a ședерii ei la Istambul. El părea că o ignoră cu desăvârșire, stătea departe de ea. După

moartea lui Ned, Janette fusese înconjurată de familie și prieteni care încercaseră s-o facă să se simtă bine. Atitudinea lui Craig, atât de nouă, a șocat-o și a rănit-o. Mai mult rigiditatea lui, aroganța lui o făcuseră să-și piardă încrederea în ea.

Apoi, brusc, într-o seară, o însoțise într-o plimbare și o invitase la Topkapî; tensiunea dintre ei se risipise. Cum să-și explice purtarea lui din ajun? O tratase ca și cum avea dreptul să-i judece comportamentul...

Savurând căldura soarelui și ieșirea din starea de rău, închise ochii. Nimic din toate astea nu avea importanță...

Se ridică zâmbind când auzi zgomot de pași pe alee și o văzu pe Gwen.

– Cum se simte bolnava noastră azi? se interesă aceasta prăbușindu-se într-un fotoliu.

– Mult mai bine, mulțumesc. Cum a fost azi la școală? Absența mea a provocat dezordine?

– Directoarea te-a suplinit la clasă. I-ar prinde foarte bine să redevină învățătoare din când în când.

– Tare-ți place să predai!

– Evident! replică Gwen râzând. Dar ești obligată să recunoști, ca și mine de altfel: este epuizant, mai ales pe o căldură ca asta.

– Avem noroc să practicăm o meserie care ne place. Gândește-te la cei care fac lucruri umilitoare... Mă simt vinovată să stau aici fără să fac nimic, adăugă ea, lăsând să-i cadă cartea în iarbă.

– Greșești. Și eu am avut această afecțiune. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Noi credeam că te pândea o hepatită. Çetin ne-a liniștit aseară.

– Ah, da... El m-a scuzat la Tereza?

Gwen aprobă, dar continuă:

– A fost foarte jignit de felul în care Craig Fleming l-a expediat.

– Ah?

Janette simțea cum i se aprind obrajii, dar nu răspunse nimic.

– Din cele spuse de Çetin, cel care conducea situația aici era Craig. Adoptase o atitudine dictatorială de neiertat!

Janette fixă cu hotărâre dafinul uriaș care se înălța în mijlocul peluzei proaspăt tunse. Craig fusese antipatic cu Çetin; nici nu ascundea deloc că nu-i plăcea turcul. Cu toate astea ea nu se simțea în stare să formuleze nici cea mai mică explicație.

– Se pare că-l interesezi pe Craig, reluă Gwen... Dacă însă e să dai crezare zvonurilor, el n-a avut niciodată timp să se ocupe de femei.

– Probabil că se simte obligat din cauza lui Mark.

Janette se hotărî să-i spună lui Gwen că Craig o invitase a doua zi la Consulat. Prietenele ei știau că ea nu primise o invitație oficială și s-ar mira s-o vadă acolo.

Gwen făcu ochii mari la această veste, spre uimirea Janettei, dar nu făcu nici un comentariu.

***

A doua zi de dimineață, Janette se trezi într-o stare de oboseală extremă și o clipă crezu că nu se va putea duce la serbarea din seara aceea. Dar își regăsi treptat energia în cursul zilei.

Recepția avea loc la ora șaptesprezece. Craig va veni s-o ia la fără un sfert. Era momentul să urce la ea în cameră să se îmbrace.

Își alese toaleta pe care o întinse pe pat, o rochie roz-cenușiu, care-i venea de minune și care era potrivită pentru această ocazie. Ce o să creadă Craig?

Se duse în baie și se strădui să se calmeze. Craig o iubea pe Diana și ea, Janette, își promisese să se dedice pentru totdeauna memoriei lui Ned...

Fără voia ei, era tulburată, dar se întoarse în camera ei. Îmbrăcă rochia și trase fermoarul. O clipă după aceea, contemplă dezastrul, îngrozită. Fermoarul se stricase.

– Ce să fac?! exclamă ea cu lacrimi în ochi, îndreptându-se spre garderobul ei. Nu mai pot să merg acolo...

Cu gesturi frenetice respinse toate toaletele, una după alta. Își aminti că totuși își cumpărase una, chiar înainte de plecarea ei din Anglia.

După zece minute, se găsea în salon și-l anunța pe Tony că ea rămânea acasă.

– Rochia asta nu-mi stă bine. E prea obișnuită pentru un eveniment la Consulat. Nu mă simt bine în ea.

Luat repede, Tony o examină de jos în sus, marcând o ușoară ezitare, apoi suspină:

– Evident, nu merge...

– E groaznic! Dacă aș avea măcar o broșă frumoasă, câteva bijuterii care s-o înnobileze. N-am nimic! O să-l rog pe Craig să mă lase în fața unui butic și...

– Ce? Ești nebună? Janette!

– De ce? Nu voi întârzia prea mult.

Tony păru foarte sceptic.

– Mă uimești. Eu am o amintire îngrozitoare despre o poveste de genul ăsta, cu sora și cumnatul meu. Cu o oră înaintea unei recepții l-a convins pe soțul ei s-o ducă la un magazin de unde să-și cumpere o toaletă, căci, evident, nu avea cu ce să se îmbrace... Mai vorbesc și acum despre asta, după zece ani! Nu, Janette, Craig nu-ți va suporta capriciul ăsta.

– Ce vrei să spui prin „capriciu”? Nu pot să merg așa la Consulat!

– Să nu exagerăm. Este adevărat că nu arată ca o rochie de ocazie, dar tu ești foarte drăguță.

Ea își mușcă buza.

– După părerea ta, mă va refuza?

– Pot să bag mâna în foc!

– Tony, ești rău! Ce-l va deranja să se oprească zece minute în drum?

– Zece minute!... Janette, îi ceri prea mult. Încearcă să fii rezonabilă!

– Dumnezeule, Tony, uită-te! E îngrozitor! Nu mă pot duce acolo așa!

Metat deschise ușa și Craig intră. Janette nu observă imediat că el avea o cutiuță în mână. Îl privea îngrijorată, întrebându-se dacă va avea atâta curaj ca să-și formuleze cererea. El o măsura din ochi, apoi își cufundă privirea într-a ei. Cu bărbia tremurându-i, ea făcu un gest disperat și spuse:

– Nu pot să merg, Craig, vezi că...

– Ce se întâmplă?

Tony zâmbi și-i povesti întâmplarea nefericită a Janettei.

– Tony, te rog, cruță-l de amănunte! exclamă ea, roșie toată.

Craig, cu o lumină șmecherească în ochi, desfăcu panglica de la pachetul său.

– Ești... adorabilă...Iată, ți-am adus o orhidee... Lasă-mă... Vezi, totul s-a schimbat! conchise el triumfător, după ce-i fixase floarea pe rochie.

Janette îl urmărea, cu gura căscată. Revenindu-și, îi mulțumi. Tony tuși discret ca pentru a le reaminti că este și el acolo. Pe un ton ce nu admitea replică, Craig anunță că era timpul să plece.

Când ei erau în vestibul, Mark cobora scara. Cei doi prieteni își strânseră mâinile.

– Mama a venit în dimineața asta, cu Diana, le spuse Craig.

Diana... Janettei i se strânse inima.

– E pe neașteptate, nu?

– Nu știam că vin, dar tu o știi pe mama. Nu e prima dată când apare fără să mă anunțe. S-a hotărât în ultimul moment și s-a urcat în primul avion.

– Dar de ce a venit și Diana?

– E deprimată de câtva timp. Mama mi-a spus asta în ultimele ei două scrisori. Doctorul ei este îngrijorat. I-a vorbit lui Roy despre acest lucru și i-a recomandat ca soția lui să se odihnească. Roy a convins-o să-și ia o vacanță. Mama se gândea deja să mă viziteze și i-a propus Dianei să profite de acest lucru. Rămân la mine în jur de o săptămână. În acest timp, de Roy are grijă o infirmieră, dar Diana nu se poate hotărî să-l lase singur mai mult timp.

– O săptămână... Nici nu merită osteneala, doar atât.

– Așa este. Voi încerca s-o țin câteva zile în plus, dar cred că ea va refuza.

Craig se uită la ceas și ridică din umeri.

– ... Bine, reluă el brusc. Noi plecăm. Veniți și voi cu noi?

Mark dădu din cap în semn de negație.

– Nu, mulțumesc. Preferăm să mergem cu mașina mea. Așa, ne putem întoarce când vom avea chef.

– Craig... bâigui Janette, stând dreaptă în fața mașinii... Dacă vrei să rămâi acasă, eu înțeleg. Tu... tu nu știai că mama ta și prietena ta vor veni aici, atunci când m-ai invitat. Să nu te simți obligat să...

– Urcă în mașină, Janette, suntem în întârziere.

Murad le deschise portiera. Amândoi se așezară pe bancheta din spate.

– Ele au venit doar pentru o săptămână, insistă ea, fiind sigură că el își va regreta promisiunea. Sigur că te vor lângă ele. Nu este prea drăguț din partea ta să pleci. Prietena ta a parcurs atâția kilometri ca să te vadă!

– Diana nu s-a supărat. Ea se înțelege bine cu mama. Și, de fapt, nici nu vom lipsi prea mult timp. Spre ora zece vom fi deja acasă. O să le cunoști în seara asta, la Hilton. Când au sosit am și telefonat ca să fie rezervată o masă mare.

– Vin și eu la Hilton?

– Mergem toți, împreună. Nu ți-a spus Mark?

– Să cinăm?

– Da. Am organizat totul. Sper că nu te deranjează.

Limuzina luxoasă aluneca pe șosea fără cel mai mic zgomot. După o scurtă tăcere, Janette răspunse printr-o altă întrebare:

– De ce m-ar deranja?

– Dacă-mi amintesc bine, nu admiți să hotărască altcineva pentru tine.

Ea schiță un zâmbet și se întoarse spre el.

– Oh, Craig, îmi pare rău. Am fost atât de nepoliticoasă!

– Foarte. Dar te iert: erai bolnavă.

Ea clipi din ochi. Chiar reușise să descopere indulgență și amabilitate în spatele acestei măști impasibile?

– Ca să-ți mărturisesc sincer, mă simt eliberată.

El ridică din umeri și sprâncene.

– Ești sinceră, Janette? Îmi voi aminti acest lucru pe viitor.

Spre marea surprindere a Janettei, recepția dată în onoarea reginei, a zilei ei de naștere, era mai mult decât destinsă. Craig era un obișnuit al acestui gen de manifestări. El o luă de braț posesiv și o conduse în curtea interioară, unde au fost întâmpinați de Consulul General și soția lui. Apoi, merseră în grădină. Craig cunoștea pe toată lumea, și curând, Janette își dădu seama că de fapt strânsese mâinile directorilor și reprezentanților celor mai mari firme din Marea Britanie.

Cavalerul ei o escortă apoi spre o masă la umbra palmierilor, unde au stat de vorbă cu diferite persoane, savurând băuturi recoritoare și fursecuri. Se făcu liniște când, cu ajutorul unui microfon, Consulul General

anunță că va ține un toast în cinstea reginei. Discursul său fu urmat de imnul național, după care toată lumea începu să converseze.

– Deci, care este impresia ta? se interesă Craig zâmbind, în timp ce mașina se îndepărta de clădirea oficială.

– Nu știam la ce să mă aștept. Ambianța a fost foarte simplă, fără ceremonie. Am petrecut un moment plăcut. Îți mulțumesc Craig...

– Nu-mi mulțumi. A fost o plăcere pentru mine să te aduc.

Ea îi aruncă o privire pe furiș, surprinsă de tonul din vocea lui. El nu glumea. Dar probabil că se gândea la Diana pe care era nerăbdător s-o revadă.

– Pe curând, spuse el, în timp ce Murad îi deschidea portiera. Ne vom întâlni la hotelul Hilton la ora douăzeci.

***

Craig dansa cu Diana când Janette cu fratele ei și cu Tony ajunseră la Hilton. Mark o prezentă pe sora lui mamei lui Craig, apoi invită toată lumea să ia loc. Fără să vrea, Janette scrută ringul în căutarea lui Craig și a partenerei sale. Nu-i fu greu să-i descopere: silueta înaltă a lui Craig putea fi recunoscută de la distanță. Ei se apropiară de masa lor... și Janette se mai liniști. Înțelegea acum de ce Mark remarcase frumusețea acestui cuplu. Se potriveau perfect, erau amândoi distinși, eleganți, radioși...

Diana zâmbea. Privirea lui Craig exprima o mare afecțiune și multă tandrețe.

În timpul mesei, Craig se consacră în întregime invitaților lui. Mark și Tony erau prinși într-o discuție ce-i interesa pe amândoi; Janette nu avea altă alegere decât să se retragă într-o tăcere politicoasă. Doamna Fleming își adora viitoarea noră, asta era indiscutabil. Din când în când îi mai adresa câte o întrebare Janettei, dar o făcea din simplă curtoazie. Doar Diana o interesa.

Aceasta, fermecătoare și veselă, atrăgea atenția tuturor bărbaților de la mesele vecine. Cu părul ei mătăsos, de un negru profund, cu tenul luminos, cu o voce ușor răgușită și un zâmbet irezistibil, era prototipul de femeie râvnit de oricine. Janette nu se mira să vadă toate capetele întorcându-se după ea. Și totuși, Diana păstra o oarecare rezervă. La desert, Craig o invită din nou la dans și Janette îi urmărea cu privirea. Probabil că în sinea lui suferea.

Într-o zi vor fi împreună pentru totdeauna. Janette simți parcă o durere în suflet. Oare ce o rodea atât? Nu cumva era geloasă?

Se străduí să se amuze privindu-i pe ceilalți dansatori, conștientă de o voce interioară care-i striga să nu mai aibă încredere în sine. În zadar... Privirea ei era atrasă inevitabil de aceeași pereche.

Ce tineri păreau! Se întoarseră la masă. Simulând cea mai mare severitate, Craig o amenința cu degetul pe Diana. Aceasta izbucnise în râs.

– Nu m-ar mira din partea ta! Dar îți promit să mă supun, Craig.

– E în interesul tău să te supui, Diana. Ai grijă de tine, de acord?

– Da, da... Vei fi un soț autoritar și tiranic, să știi.

Janette nu auzi mai mult, căci în acea clipă, el o luă pe sus pe Diana și o duse pe ring în ritmul îndrăcit al muzicii.

Mark și Tony invitaseră niște fete încântătoare la dans. Janette rămase singură în compania doamnei Fleming, care prinsese și ea câteva frânturi din conversația dintre fiul ei și Diana, iar acum ofta. O întrebă pe Janette dacă știa despre soarta îngrozitoare a lui Roy.

– Mi-a povestit Mark. E foarte trist.

– Trist? Pentru Roy? El ar fi putut să nimerească și mai rău. A avut mult noroc că s-a căsătorit cu Diana.

Avea vocea plină de regret, dar și de mânie și amărăciune. Era vizibil că doamna Fleming găsea că s-a comis cea mai mare nedreptate față de fiul ei.

– ...Roy este bun și generos, dar a lipsit-o pe Diana de tinerețe, continuă ea.

Janette se simțea din ce în ce mai stânjenită. Fu o mare ușurare pentru ea când apăru fratele ei s-o invite la dans. Ea i se abandonă în brațe, ușor înviorată.

În același timp, o cuprinse o senzație de frig și nu-și dorea decât să se termine cât mai repede această seară penibilă. Craig o invită la un vals, dar ea avu impresia că o făcuse doar din politețe.

Era în bar cu Mark, când fură ajunși din urmă de Craig și Diana. Mark plecă repede la brațul Dianei și Janette se întoarse ca să-i vadă de la distanță.

Și ei doi formau un cuplu fermecător. În ochii lui Craig strălucea o lumină stranie, atentă... Era oare gelos pe Mark? Își dădu repede seama că era o idee ridicolă!

Cu un aer gânditor, Craig rămase tăcut un lung moment. În sfârșit, vorbi:

– Ești obosită?

Ea schiță un zâmbet trist.

– Puțin. Mi-e cald. Te înăbuși aici.

– Știu ce trebuie să facem: să ieșim!

Se îndreptară spre terasă. Departe, apele Bosforului reflectau mii de stele strălucitoare.

– Mă simt deja mai bine, șopti ea. Și ție îți face rău atmosfera de aici?

El răspunse, dând din cap:

– Mai ales după ce dansez.

Tăcu. Apoi, satisfăcut de liniștea nopții, privi în zare. Janette, din contră, era nervoasă. Această liniște i se părea de nesuportat, era sfâșiată între dorința de a fugi și de a petrece câteva clipe doar ea singură și Craig. Se agită. Era oare din cauza prezenței Dianei? În ultimele săptămâni, de mai multe ori se aflase doar ea în centrul atenției lui Craig. Dar astă-seară...

El privea un iaht îndepărtându-se în direcția Mării Marmara, apoi se întoarse și se apropie de ea. Era o mișcare inconștientă, bineînțeles, Janette era sigură de asta.

Totuși, fu profund tulburată: sufletul ei era în efervescență, inima îi bătea tare și o oarecare voluptate o stăpânea. El se îndepărtă brusc.

– Ce-ar fi să mergem la ceilalți? îi propuse pe un ton sec.

Bărbia Janettei tremura; ea își amintea blândețea și drăgălășenia cu care el o înconjurase pe Diana toată seara.

– Da, dacă vrei.

– Nu doar fiindcă vreau eu, Janette. Adineauri te-i plâns că în sală este o atmosferă sufocantă. Eu ți-am propus să ieșim la aer. Acum te văd tulburată. Preferi să ne întoarcem?

Se lăsă o lungă tăcere, apăsătoare. Nici ea nu știa ce voia! De altfel, vorbele îi rămâneau în gât. Era incapabilă să-i răspundă, atât era de nervoasă. Fixă, fără să le vadă, luminile orașului.

– Ești fără îndoială epuizată. Să mergem să-l căutăm pe Mark. El te va conduce acasă.

Acesta chiar venea spre ei, însoțit de Diana.

– Este prea multă lume înăuntru, spuse aceasta, luându-l pe Craig de braț. Oh, scuzați-mă! Sper că nu v-am deranjat.

– Deloc, draga mea, Janette vrea să se întoarcă... Sigur, dacă Mark vrea s-o conducă. Dacă nu, mă duc eu și apoi mă voi întoarce.

– Ești obosită? se interesă Diana, sincer dezolată. Craig mi-a spus că ai fost bolnavă zilele astea.

– N-a fost nimic grav.

Janette îl privi pe furiș pe Craig. Deci, îi spusese Dianei că fusese bolnavă? Era ciudat... Mark dorea și el să plece. Tony la fel. Amândoi voiau să se culce. Janette nu avea de ales.

Înainte să dispară în hotel, ea se mai uită încă o dată după Craig și Diana care stăteau unul lângă altul, privind stelele ca doi îndrăgostiți.

Capitolul 4

Janette, fratele ei și Tony fuseseră invitați să cineze la familia Fleming. Așezată între cei doi parteneri ai ei la masa luminată de lumânări, fata asculta o discuție care-l opunea pe Craig Dianei.

– Te voi duce să vizitezi împrejurimile, desigur, cu o singură condiție: ai nevoie de odihnă. Vino să petreci câteva zile la Büyük Ada... Dar acest lucru te va obliga să-ți prelungești vacanța.

– Roy...

– ... El va fi încântat! interveni doamna Fleming. Chiar spunea că este o prostie să faci atâția kilometri doar pentru o săptămână. Draga mea Diana, nu înțeleg ce motive ai să protestezi; nu ai de ce te teme, el este foarte bine îngrijit de infirmiera lui.

– Am înțeles, răspunse Diana după un lung moment de gândire... Janette are două zile de vacanță la începutul săptămânii viitoare, așa cred. Tony și Mark nu lucrează nici ei, de ce n-am merge cu toții la Büyük Ada?

Îl gratifică pe Craig cu surâsul ei cel mai încântător: încât acesta, după o ușoară ezitare, aprobă:

– Excelentă idee. Nu știam că ai vacanță, Janette.

– Da, marchează mijlocul trimestrului. Vom relua cursurile miercuri dimineața.

– Putem să rămânem acolo până marți! reluă Diana.

Craig dădu din cap și conveni cu Mark și Tony să se întâlnească cu toții vinerea viitoare, pe seară.

***

Ajunseră în sfârșit la Büyük Ada, cea mai mare dintre insulele Prince, din apele mării Marmara.

Cea mai mare parte a locuitorilor din această regiune erau greci. Opuși turcilor, aceștia erau oameni veseli, nonșalanți, ceea ce conferea insulei un aer de vacanță. Büyük Ada era înainte de toate un loc de vilegiatură, căci majoritatea familiilor bogate din Turcia sau din Grecia aveau aici câte o reședință auxiliară.

Vila lui Craig Fleming era adorabilă. În întregime renovată, oferea ochilor spectacolul unui cămin intim, decorat cu gust.

Tony, Mark și doamna Fleming avuseseră deja ocazia să viziteze proprietatea. Cele două tinere, în schimb, veneau aici pentru prima dată. Se entuziasmau împreună parcurgând încăperile, admirând bibelourile și obiectele de artă.

Janette rămase nemișcată în fața unei imense tapiserii vechi. Craig se apropie de ele și se opri în spatele ei.

– Recunoști?

Ea dădu din cap fremătând la contactul mâinii lui calde pusă pe umărul ei.

– Topkapî, seraiul, platanii, florile, chioșcurile, minaretele și moscheile în fundal.

Nu voia ca Craig să-i observe confuzia în care se găsea. Chiar în clipa asta, Diana veni la ei. Ea examină îndelung opera, apoi se întoarse spre Crag, cu ochii unui copil poznaș.

– Femeile din harem, presupun? Craig, mă surprinzi!

– Eu nu văd nimic indecent, interveni Mark. Toate sunt îmbrăcate. Prea convenționale pentru gustul meu. Am văzut altele și mai și.

– Spune-mi Janette, ce te impresionează în această scenă? o încurajă Craig.

Ea ezită, răspunsul ei putând provoca râsul.

– Cărțile de joc, murmură ea.

– Cărțile de joc? repetă Diana cu sprâncenele încruntate. Nu înțeleg.

– Eu, da, afirmă Craig apăsându-și mâna pe umărul Janettei. Ele au fost aruncate pe jos, ceea ce simbolizează plictiseala enormă a acestor femei. S-au săturat de jocul lor... Priviți: aceasta fumează o țigară, celelalte o pipă, alta stă în fața unui samovar. Iar cărțile de joc împrăștiate pe jos, arată preocupările lor.

– Este adevărat, aprobă Diana... Sărmanele... Ce viață!... Vă dați seama? Cum să suporți să nu fii decât o femeie printre celelalte trei sute? Ce ai face tu, Craig cu trei sute de femei?

– S-ar amuza ca un nebun, dacă vrei să știi părerea mea, interveni Mark cu un hohot de râs molipsitor.

– Îți dă mâna să vorbești, Mark, tu, care nici măcar nu privești o femeie!

– O singură soție îmi va ajunge, Craig.

– Și mie la fel, interveni Mark, bătând în retragere.

Puțin după cină, când toți savurau căldura serii în grădină, Diana îi anunță că intenționează să se culce. Craig aprobă această hotărâre, dar mama lui păru teribil de decepționată.

– Nu vă duceți amândoi la plimbare? E încă devreme.

– Craig se poate duce dacă vrea, răspunse Diana zâmbind. Janette îl va însoți cu plăcere, nu?

– Eu... și eu mă duc să mă culc.

– Mai bine vino cu mine, interveni Craig.

Ea acceptă, împotriva voinței sale. Ar fi fost mai prudent să refuze...

– E minunat afară,zise ea după câteva minute... Îți sunt recunoscătoare că m-ai invitat, Craig. Îmi doream atât de mult să vin la Büyük Ada, de mai mult timp. Voiam de asemeni să vizitez un „yoli" autentic.

– De ce nu mi-ai spus niciodată? Ai fi putut veni în orice weekend.

– N-am îndrăznit să-mi impun prezența. Tu ai nevoie de liniște ca să-ți scrii cartea.

– Și cum m-ai fi împiedicat tu s-o fac? Din contră, ai fi putut să mă ajuți.

– Mă îndoiesc.

– Fratele tău mi-a spus că ai remarcabile cunoștințe de arheologie.

– Exagerează...

– Ai făcut vreodată săpături?

– Da.

– Te interesează acest lucru, nu?

– Într-adevăr. Am urmat la universitate niște cursuri cu un profesor extraordinar.

Ea îi spuse numele și Craig făcu ochii mari de uimire. Avusese și el norocul să lucreze cu profesorul chiar la mai multe proiecte, în urmă cu câțiva ani, la Londra.

– Mark n-a exagerat. Ai vrea să mă ajuți, Janette?

– Nu știu, înțelegi, eu...

– Da?

– E greu să-ți explic.

– Haide, Janette, ce scuză găsești ca să mă refuzi?

Ar putea oare să-i dezvăluie secretul, și cum? Nu de Craig se temea ea; se temea de sine însăși, când ar rămâne singură cu el. Nu-i putea destăinui asta.

– Nu... nu pot.

– Dacă n-o să te pălmuiesc într-o zi, va fi un miracol!... Foarte bine, să nu mai vorbim despre asta. Dar, dacă îți vei schimba părerea, îți voi accepta cu bucurie asistența.

Își continuară plimbarea în liniște. Ciudat, și atmosfera era destinsă. Janette se găsea într-o stare de fericire inexplicabilă.

În sfârșit, înlăturând temerile și îndoielile din gândurile sale, ea acceptă propunerea lui Craig.

– Adevărat? O să vezi ce mulțumit voi fi. Când ne întoarcem acasă, o să-ți arăt unde am ajuns, îți voi da

câteva detalii despre modul în care am conceput opera. Dar, deocamdată, aș putea să-ți ofer o cafea?

– În acele mici cafenele? Cu plăcere!

Cu un pas liniștit se îndreptară spre port.

– Să ne așezăm pe terasă, propuse Craig. Și, fără să mai aștepte răspunsul ei, el alese o masă.

În jurul lor era o activitate neîncetată. Janettei i se păru că trăiește un vis. Lângă el, doi bărbați își beau cafeaua fumând din narghilea. Traficul de trăsurici trase de cai era constant: era interzisă circulația mașinilor pe insulă. În spatele lor, grădinile înflorite umpleau aerul nopții cu parfumurile lor exotice.

– La ce te gândești? se interesă Craig, contemplându-i fața visătoare și surâzătoare.

– Mă gândeam ce noroc am să mă aflu aici. Aproape că nu-mi vine să cred.

– De ce?

– Așa...

– Nu vrei să-mi spui adevăratele motive?

Inexplicabil, Janette crezu că el făcea aluzie la trecutul ei dureros. Era sigură că Mark îi povestise lui Craig trista ei poveste. Așa că, vrând să fie amabil, el adoptase rolul de confident, invitând-o să-și destăinuie amărăciunea. Cu o oarecare tristețe, ea își dădu seama că amintirea lui Ned se estompa cu timpul. Chiar și chipul lui dispărea într-o ceață misterioasă. Foarte agitată, se strădui să-l evoce în amintirea ei.

Zadarnic! Era groaznic! L-a iubit... L-a uitat? Nu, asta nu se va întâmpla niciodată! Întâlni privirea gravă și întrebătoare a lui Craig. Din cauza lui, amintirile o părăseau. Și totuși, nu era supărată pe el.

– N-am nimic de spus, admise ea în cele din urmă.

El deveni deodată rigid și Janette regretă. Dar, în ciuda tuturor eforturilor, nu putu să-i vorbească despre Ned. Ar fi fost mai simplu dacă Craig n-ar fi iubit-o pe Diana.

– Să ne întoarcem, vrei?

Ea aprobă dând din cap. Cu un gest nervos își aranjă o șuviță de păr rebelă. Era tristă. Spre surprinderea ei, Craig observă imediat. O luă de braț...

Doamna Fleming citea singură în salon când ei intrară în casă. Ridică ochii spre ei, se încruntă, apoi se uită la ceas. Janette se simți ca o fetiță care întârziase la un bal.

– Unde sunt ceilalți? întrebă Craig pe un ton indiferent, chiar dacă se încruntase.

– În pat. Mark și Tony abia au plecat la ei în cameră, replică doamna Fleming, punând cartea jos. Veți face și voi la fel, nu-i așa, Janette?

Era evident că voia să aibă o discuție între patru ochi cu fiul ei. Fata se înclină.

– Noapte bună! îi spuse Craig, ținându-i ușa. E puțin cam târziu că să-ți arăt opera mea. Vom vorbi despre ea mâine... Janette mă va ajuta, adăugă el pentru mama lui.

– O să vedem, Craig, este...

Janette nu auzi mai mult. Urcă scara încet, întrebându-se ce-i putea spune doamna Fleming despre ea în acea clipă.

***

Înțelese cam ce i-ar fi putut spune mama lui Craig, a doua zi după-amiază. Bărbații meștereau ceva la bordul iahtului și Diana se odihnea la soare. Janette urcă în casă să caute un tub cu cremă pentru soare, când se auzi strigată.

– Vreau să stau puțin de vorbă cu tine, o anunță doamna Fleming pe un ton curtenitor dar cu inflexiuni ostile. Fiul meu îmi spune că vei veni aici în unele weekenduri, să-l asiști la lucrările lui...

– Mi-a propus așa ceva, e adevărat.

– Draga mea, este o treabă care nu prea îmi convine.

– Nu înțeleg, doamnă...

– Fratele tău știe?

Spatele drept, manierele rezervate, ținuta impecabilă... totul emana din această femeie o mândrie specifică vechilor familii aristocratice.

– Mark nu are nici un drept asupra mea, murmură Janette. El nu va încerca niciodată să intervină în viața mea.

– Asta se poate. Totuși, sunt sigură că-l va deranja să afle că-ți vei petrece weekendurile aici, singură cu Craig.

Janette își stăpâni greu mânia. Avu bunul-simț să facă o pauză.

– Nu voi veni aici în fiecare weekend, doamnă. Craig m-a rugat să-l ajut și am acceptat. Nu pot să-mi retrag promisiunea.

– Spune mai bine că „nu vreau să nu-mi țin promisiunea".

– Exact doamnă.

– Janette... Sper că nu ești atât de proastă încât să te îndrăgostești de fiul meu! El se va căsători în curând cu Diana. Mi se pare că ești la curent cu acest lucru.

Ea simți cum i se aprind obrajii. Era șocată. Niciodată n-ar fi crezut că doamna Fleming ar fi fost capabilă să pună o întrebare atât de indiscretă și directă.

– Nu sunt îndrăgostită de Craig, afirmă ea pe un ton politicos. Așa ceva nu se va întâmpla, pot să vă asigur.

Doamna Fleming fixa cu privirea două vaze de Sèvres care decorau un scrin de lângă fereastră.

– Mi-ai luat o piatră de pe inimă, oftă ea în sfârșit. Fiul meu este un bărbat frumos. N-ai fi prima femeie care să se îndrăgostească de el...

– Eu nu mă îndrăgostesc de nimeni! interveni Janette, care căuta cu disperare un pretext să plece.

– Știu, draga mea, tu mi-ai spus. Eu am vrut doar să te previn... Scuză-mă dacă te-am deranjat. Am fost poate cam brutală, dar sunt preocupată de fericirea ta... Sincer, mi-ar părea foarte rău să te văd că suferi.

– Este inutil să vă neliniștiți, doamnă. Nu voi suferi.

În loc să se întoarcă în grădină, Janette urcă în camera ei, se îmbrăcă cu o rochie, apoi se duse să se plimbe, cu sufletul greu. Discuția cu doamna Fleming o pusese în fața unei probleme neașteptate. În realitate, care erau sentimentele ei față de Craig? Le ignora deliberat, deja de câteva săptămâni.

Merse mult timp, gonind această întrebare din gândurile ei. În sfârșit, ea trebuia să înfrunte situația într-o nouă lumină; în ciuda tuturor hotărârilor ei de a-i fi credincioasă pentru totdeauna memoriei lui Ned, era conștientă de dragostea ei pentru Craig. Da, îl iubea. Irevocabil.

Se întoarse la vilă târziu după ora ceaiului și, cu prețul unui efort vizibil, doamna Fleming îi transmise mesajul fiului ei.

– Craig m-a rugat să-ți spun unde sunt și te invită să te duci după ei.

– Mulțumesc.

Zărind-o, Craig, care se lungise lângă Diana, se ridică în picioare.

– Unde-ai fost? se interesă el, cu fața îngrijorată. Începuserăm cu toții să ne temem de ceva rău. Eram gata să plecăm în căutarea ta.

– M-am plimbat, răspunse ea cu pumnii strânși. Vă rog să mă scuzați, am pierdut noțiunea timpului.

– În sfârșit! Te-ai întors! interveni Diana, zâmbind. Vino să stai lângă mine. Soarele e minunat.

– Nu ești în costum de baie? o întrebă Craig. I-am spus mamei că noi facem baie, și să-ți transmită să...

Janette se așeză, fără să lase să se observe vreo urmă de descumpănire.

– N-am chef să înot. Sunt obosită.

– E de înțeles! exclamă Diana. Te-ai plimbat câteva ore!

Conversară un timp, apoi Tony și Mark sosiră și ei. Soarele se scufunda în apele întunecate. Janette își anunță intenția să se retragă și făcu asta sub privirea întrebătoare a lui Craig. Amicii lui o imitară o clipă mai târziu, dar ea nu-i mai văzu, căci se refugiase în camera ei.

Cât timp va dura treaba asta? Pentru a doua oară în viața ei, se găsea pe marginea prăpastiei de disperare și amărăciune! Dar de data asta, va fi mai puțin penibil; mai era timp să lupte, să-și înăbușe suferința.

Se gândi la cartea lui Craig, amintindu-și cu cât entuziasm discutaseră ei doi despre acest lucru cu câteva ore mai devreme. Craig schițase proiectul pe care gândea să i-l încredințeze și Janette se umpluse de mândrie la ideea de a putea să-i facă un seriviciu, într-o atmosferă amicală și de încredere.

Or, toate acestea se terminaseră înainte chiar să înceapă. Janette încercase de mai multe ori să-i spună, dar nu-și găsea cuvintele.

La întoarcere, pe Marea Marmara, ea se găsi din nou alături de el. Nu avusese timp să se pregătească să-i spună și el o întrebă dacă era bolnavă.

– Nu, nu, mă simt bine, Craig.

– Găsesc că te-ai schimbat de sâmbătă după-amiază... Mă intrigi, Janette. De ce-ți reprimi dorințele și necazurile?

– Nu-mi reprim nimic, protestă ea.

Ea îl văzu cum devine rigid și recunoscu nuanța de răceală din vocea lui, la fel ca în primele zile ale întâlnirii lor.

– Bine, Nu te voi obliga să-mi faci confidențe.

– Craig! Vino să vezi broaștele țestoase! exclamă Diana încântată. Sunt atât de caraghioase!

Ridicând din umeri, el se întoarse și se îndreptă spre Diana.

Janette le auzi râsul și durerea ei crescu. Situația asta nu mai putea dura. Cum să reacționeze acum? Subit, își reaminti de proiectul lui Çetin de a duce un grup în excursie pe coasta Bursei. Sarah și Gwen îi acceptaseră invitația. Asta era soluția: Janette se va duce cu ei, va profita din plin de această nouă experiență și va încerca să șteargă urmele tristeții sale.

Capitolul 5

Diana își petrecu restul timpului între ieșiri și excursii turistice. Craig o invită și pe Janette să li se alăture de mai multe ori, dar ea refuză sub pretextul altor preocupări. Nu era chiar un pretext fals, fiindcă se pregătea pentru expediția în munți. Çetin și cei doi prieteni ai lui, turci, aduseseră materialul în apartamentul lui Sarah și Gwen.

– Chiar vom escalada stânci? se interesă Janette, ușor neliniștită... Adică vom folosi coarda?

Çetin, care era îngenuncheat pe jos și termina de strâns sacul de dormit al lui Gwen, răspunse:

– Da. E mai prudent așa... Gata, am terminat. Sarah, dă-mi sacul tău.

– Al meu este gata. Și al tău, Janette?

– Da, este în rucsac.

Se gândea la sfaturile lui Craig și se întreba dacă n-ar fi mai bine să renunțe imediat. Ea își închipuise că o să facă traseul cu mașina și apoi un drum liniștit pe jos. Çetin se

pregătea totuși minuțios pentru această ieșire, ca și cum ar fi fost vorba de o operație de importanță capitală.

– Nu te mai îngrijora atât, Janette, o liniști Sarah. Çetin se pricepe. Tatăl lui este un alpinist cunoscut.

Joi seara totul era gata. Çetin îi sfătui să se culce mai devreme vineri, căci sâmbătă în zori vor pleca.

Janette se miră de această transformare bruscă; luase totul sub conducerea lui, dădea ordine fără drept de replică. Nici prin cap nu-i trecea că s-ar putea opune cineva.

Janette tot mai ezita. O clipă, îi fu necaz pe lipsa ei de siguranță, mai ales că cele două prietene ale sale se supuneau de bună voie dorințelor lui Çetin. Își reaminti sfaturile lui Craig să fie prudentă. Nu escaladase niciodată niște stânci.

Çetin o conduse până acasă.

– Nu uita, culcă-te cât mai devreme mâine seară. Va fi greu pentru tine, va trebui să ai putere. Bună seara!

Janette era pe punctul de a renunța la această expediție... Dar, într-un uruit groaznic, Çetin demara deja.

– Janette, vino aici!

Era Mark care o aștepta pe terasă. Se duse la el. Dar mare îi fu mirarea când îl zări acolo și pe Craig, sprijinit de spătarul unui fotoliu de răchită, cu un pahar de vodcă în mână.

– Nu-mi spuseseși tu că te duci cu Craig la Büyük Ada, în acest weekend? o întrebă fratele ei.

Ea se uită în jos, încurcată.

– Nu... nu mă duc cu Craig. Noi n-am fixat o dată precisă și acum am alte proiecte.

Un fior de groază o străbătu: acum era practic obligată să plece cu Çetin, fără să mai fie nevoită să mintă. Nu doar Craig se miră, dar chiar Mark voia să știe care îi sunt argumentele.

– Este adevărat că n-am hotărât o dată precisă, dar eu am tras concluzia că vom începe din această săptămână. Mama și Diana au plecat.

– Eu le însoțesc pe Sarah și Gwen.

– Unde? interveni Mark, uimit... Nu mi-ai spus niciodată nimic în acest sens. Unde vă duceți?

– La Bursa...

În acea clipă sună telefonul și Janette se gândi că ar fi un pretext ca să plece, dar Mark i-o luă înainte.

– Pot să-mi permit să te întreb ce vei face la Bursa? o întrebă Craig.

Ea se îndreptă de spate, galbenă la față, dar hotărâtă să termine o dată cu treaba asta.

– Nu vreau să te ofensez, Craig, dar asta nu te privește. Ai crezut că faci bine și ai intervenit în mai multe ocazii. Te rog să nu te mai amesteci în viața mea. Eu vreau... vreau să fiu singură și să-mi port singură de grijă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Craig vorbi în sfârșit, orice urmă de mânie fiind înlocuită de o indiferență rece, ca odinioară.

– Acționează după placul tău, Janette. Nu-ți voi mai da nici un sfat... Îmi promiseseși că mă ajuți. Ceva s-a întâmplat, totuși. Ți-ai schimbat brusc părerea, adăugă el cu tristețe. Mă uimește acest lucru din partea ta... Spune-i lui Mark la revedere din partea mea.

Se ridică și plecă. Janette îl privi cum se îndepărta cu pași mari în direcția plajei. Îi înțelegea decepția. Își programase să termine cartea înainte de sfârșitul anului. Îi spusese chiar că bătea pasul pe loc de câteva săptămâni. Datorită ei, el sperase să reînceapă să scrie cu mai multă ușurință ca până acum.

Acum ea îl lăsa baltă...

Cu ochii încețoșați de lacrimi părăsi terasa și făcu câțiva pași în jurul casei.

Mark tot mai vorbea la telefon în vestibul. Îi ură noapte bună și urcă la ea în cameră. Cu puțin noroc, va cădea repede într-un somn profund.

***

Cele trei fete se extaziară în fața Bursei, un oraș încântător, construit la poalele munților Ülüdag și dominând câmpia. Ca niște turiste curioase, ele ar fi întârziat cu plăcere în orașul care era un adevărat paradis al vânătorilor de antichități.

– Tare îmi doresc palatul ăsta aurit, zise Sarah.

L-ar fi cumpărat imediat, dacă Çetin n-ar fi apucat-o de braț.

– Nu fi caraghioasă. Am venit să facem alpinism. Doar nu crezi că-l vei căra în spinare!

– Suntem obligate să escaladăm și noi stâncile? murmură Gwen, cu privirea ațintită pe un superb porțelan. M-aș mulțumi doar să vizitez orașul.

– Și eu la fel, întări Janette, plină de speranță.

Çetin le spulberă îndată argumentele celor trei fete. Cu buzele subțiri strânse, el se întoarse, disprețuitor. Niciodată nu condusese un grup atât de indisciplinat!

Janette nu-și mai amintea drumul pe care venise. Tot ce ținea minte era un râu ca de gheață pe care l-au trecut cu piciorul.

– Am venit aici ca să ne cățărăm! urlă Çetin furios, când văzu cum ezită să traveseze râul.

Până la urmă, își suflecară pantalonii și se supuseră. Când au ajuns pe malul celălalt erau complet ude. Puțin mai târziu, ferindu-se de tovarășul lor, fetele ținură o scurtă consfătuire. Trebuiau să-l urmeze sau nu?

– Cum o să ne întoarcem? întrebă Gwen sceptică.

– Am putea să închiriem o mașină, așa cum face cea mai mare parte a turiștilor.

– Oare merită atâta osteneală?

– Vom arăta ca trei proaste, dacă abandonăm acum expediția.

– Nu m-am gândit la asta.

– Este adevărat, ar fi stupid. Am povestit la toată lumea că plecăm cu Çetin. Vor râde de noi dacă ne întoarcem, adăugă Janette. De altfel, eu cred că am depășit probabil cele mai grele etape.

Într-adevăr, din poeniță unde se aflau se putea admira un spectacol reconfortant oferit de coline unduitoare și pline de verdeață.

– Așa e, să continuăm, reluă Gwen. La urma urmelor, ar trebui să fie pentru noi o experiență pasionantă.

Optimismul Janettei nu fu din nefericire recompensat. Çetin alesese un loc unde să petreacă noaptea pe coasta muntoasă și le ordonă să-și desfacă sacii de dormit. Deodată, o auziră pe Gwen urlând:

– Scorpioni! Nu putem dormi aici, Çetin.

Janette și Sarah priviră și ele spre locul arătat. Erau niște scorpioni negri.

– Nu vă mai isterizați, replică Çetin, zdrobindu-i cu tocul pantofului... Gata! Grabiți-vă, nu mai stați nemișcate!

Uimite, fetele se executară.

– Ce dacă, suspină Sarah ridicând din umeri. Asta e aventura! Mai târziu vom râde când ne vom reaminti.

Spre miezul nopții se iscă o furtună și tună câteva ore. Strânși într-un spațiu minuscul, clanțănind din dinți, așteptară sfârșitul furtunii.

A doua zi dimineața, vârfurile muntelui, înzăpezite, străluceau în soare. Fiecare își strânse sacul de dormit și-l băgă în rucsac, apoi se pregătiră de ascensiunea în munți.

După două ore, prinși în coarda de alpinism, atacau prima latură stâncoasă. Janette se distra sincer, spre marea ei mirare. Nu-i era frică, doar că nu trebuia să se uite în jos. Aerul era proaspăt, înviorător. Din când în când, Çetin le încuraja cu câte un compliment.

Apoi, deodată, cineva strigă: „Stânci”! Janette își amintea mereu care fusese reacția ei. Ce vrea să spună? Stânci sunt peste tot! O secundă mai târziu simți o durere atroce în coapsă. Sângele îi țâșnea peste tot... nu mai avea putere.

Capitolul 6

Janette deschise ochii. Mark era lângă ea. Era palid, părea epuizat. Ea închise ochii. Piciorul îi era umflat, aproape că-și dublase volumul. Simțea o durere surdă dar tenace.

– Îmi amintesc... șopti ea. Ei nu reușeau să mai coboare... Apoi m-au urcat...

– Çetin a considerat că asta era cea mai bună soluție. Acum ești la hotel.

– Voiam să cobor. Eram atât de sus...

– Acum ești în siguranță, surioară. În curând ne vom întoarce acasă.

– Îți spun că voiam să cobor, reluă ea, agățându-se de cearșaf. De ce nu m-au coborât?

– Era prea complicat, Janette. Liniștește-te. Totul se va aranja. Vei coborî peste câteva ore, cu mașina.

Ea deschise din nou ochii. Mark era speriat. Oare de ce?

– E grav?

Mark dădu din cap.

– E vorba doar de un picior. E supărător, dar doctorul spune că rana se va cicatriza repede. Ai câteva cusături.

– Ah? Nu știam... Eram inconștientă... Mark, ce se întâmplă? Ești îngrijorat?

El schiță un zâmbet și făcu semn din cap că nu, dar Janette știa instinctiv că de fapt căuta s-o liniștească.

– Nu-ți pierde încrederea, mai ales. Încearcă să te odihnești.

– Nu sunt obosită. Când ne vom întoarce acasă?... Unde sunt ceilalți?

– Au plecat cu toții, mai este numai Sarah care a insistat să rămână lângă tine.

– E drăguță.

– Acum mă duc să-l sun pe doctor. El m-a asigurat că vei putea pleca chiar astă-seară. Vrea să te mai consulte o dată.

– Cât e ceasul?

– Este ora șaptesprezece.

– E tot duminică?

– Da, e tot duminică.

După ce-i zâmbi, o acoperi bine cu pătura și ieși. Un minut mai târziu, apăru Sarah. Aceasta se așeză pe marginea patului. Amândouă erau obosite și fericite că au scăpat.

– În sfârșit, te-ai trezit? Cum te simți?

– Bine, în afară de picior. Cum ai reușit să-l anunți atât de repede pe Mark?

– L-am chemat imediat. Printr-o minune, tocmai atunci era un zbor de la Istambul.

– N-a venit cu mașina? cum o să ne întoarcem?

– A închiriat aici o limuzină enormă. Vom pleca curând, dacă doctorul nu va găsi vreun incovenient.

– Sarah... Sarah, despre ce mai este vorba? Mark mi se pare tulburat.

– Tulburat? E oarecum normal, nu crezi?

– Nu, nu, despre ce este vorba? E o prostie, dar...

Sarah își încruntă sprâncenele.

– Te lași dusă de imaginație.

– Poftim?

– Știi că ai fost anesteziată? Ai delirat. Eu personal, n-am auzit nimic, pe noi ne-a dat doctorul afară, dar Mark a spus că ai divagat. Pare chiar tulburat de ceea ce ai spus... Dar de fapt, tu ai dreptate, și eu l-am găsit straniu când mi-a vorbit despre asta.

– Ce zice că am povestit?

– Nu mi-a dezvăluit tot conținutul discursului tău.

– Dar... el era emoționat... Mă întreb ce am putut spune. O să-l întreb.

După ce doctorul și-a dat acordul, Janette a fost transportată până la automobil și instalată confortabil pe bancheta din spate, cu Sarah lângă ea. Mark se așeză lângă șofer. Era noaptea târziu când ajunseră la Istambul. O lăsară pe Sarah la ea acasă. Aceasta îi promise s-o viziteze a doua zi după cursuri.

O culcară imediat pe Janette. Tony rămase lângă ea câteva minute, apoi o lăsă în compania fratelui ei. Ea pro-

fită de acest lucru ca să-l întrebe ce spusese sub anestezie. Privirea lui Mark trădă pe rând surprinderea și o oarecare compasiune.

– Delirai, Janette. Totul era de înțeles, știi... acum, mă duc să mă culc. Nu uita să suni dacă ai nevoie de ceva. Doamna Baydur va veni imediat. Noapte bună, Janette.

– Noapte bună. Mark. Mark?

– Da?

El se întoarse din pragul ușii.

– Craig? Craig știe ce s-a întâmplat?

I se păru că descifrează o reacție stranie pe fața fratelui său, care înghiți în sec înainte să răspundă.

– El era la Büyük Ada. I-am lăsat vorbă acasă. Va afla când va veni... Speram oarecum să dea un telefon în seara asta.

– N-a telefonat...

– Nu. Dar știi că el nu se întoarce de acolo înainte de luni dimineața... uneori chiar și marți.

Ei i se umplură subit ochii de lacrimi.

– Da, este adevărat. Trebuia să-l ajut să-și termine cartea. Poate că ți-am spus... Dacă m-aș fi dus la Büyük Ada cu el, nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

Mark rămase pe loc, ușor rigid.

– Fără îndoială. Pe de altă parte...

– Da? Pe de altă parte? Ce ziceai?

– Nimic, nimic. Noapte bună, Janette. Închise ușa ușor în urma lui.

***

Janette trebui să stea în pat, lungită, cincisprezece zile, dar coapsa i se vindeca normal.

– Din nefericire, va rămâne o cicatrice destul de mare, îi spuse medicul. Dar ai avut destul noroc. Escaladarea e grozavă pentru cunoscători, dar pentru o novice ca tine a fost o pură nebunie!

Prietenele ei veneau regulat să o vadă.

– Sarah mi-a spus că veți pleca amândouă în vacanță, oftă Janette. O să-mi lipsiți îngrozitor!

– Asta din cauza mămicilor noastre. Știi ce înseamnă asta. Sunt tot timpul îngrijorate, fiindcă ne știu departe. Pe vremea lor, domnișoarele nu plecau în aventură, așa ca noi. Ele au acceptat acest lucru, dar nu sunt încântate. Mai ales mama lui Sarah. Dar piciorul tău? Ce mai face?

Janette făcu un semn cu capul că se simte bine.

– Îmi pare rău că lipsesc atât de mult de la școală. M-am săturat să stau singură aici. În sfârșit, ar fi putut fi mult mai rău.

– Într-adevăr. Nu voi uita niciodată momentul ăla îngrozitor. Am crezut că vei muri!

– N-am văzut nimic, n-am înțeles nimic. Nici măcar n-am căutat să mă îndepărtez de pericol. Ce prostie!

– Totul din greșeala lui Çetin. Aparent, e marea lui problemă: el pornește de la principiul că toată lumea se pricepe. Dacă tu aveai experiență, ai fi putut evita accidentul.

Janette oftă și schimbă subiectul, revenind la ceea ce avea pe suflet. Perspectiva că prietenele ei vor lipsi două luni o deprima.

– Lipsiți în total nouă săptămâni?

– Da. Plecăm cu mașina, ceea ce ne ia o săptămână la început, și alta la sfârșitul vacanței. Am putea să pierdem mai puțin timp, dar noi vrem să ne oprim ici-colo dacă ne interesează ceva. Suntem obligate să mergem cu mașina, căci avem intenția să aducem o mie și una de obiecte care aici nu se găsesc. Dacă ai nevoie de ceva anume, să ne suni.

– Am probleme cu toaletele, cele de aici nu-mi prea vin bine. Dar nu vă pot cere să-mi cumpărați rochii.

– Gândește-te, ai trei săptămâni să întocmești o listă.

După ce plecă Gwen, intră Mark cu niște cărți sub braț. Părea foarte obosit.

– Ai o migrenă? se interesă Janette, îngrijorată pentru sănătatea lui.

– E „odos”, evident! Aerul este cald, înăbușitor, toată lumea se simte prost. Și tu, cum te simți?

– Bine, mulțumesc.

– Perfect. Craig îți trimite astea. E și o carte despre comoara de la Topkapî, alta este un tratat despre Imperiul Otoman. A spus că ți-a promis să ți le împrumute.

– Exact, aprobă ea, cu voce scăzută. O să-i mulțumești din partea mea?

– Va veni aici mâine, când te vei scula. O să-i mulțumești personal.

El o examină o clipă, după care se întoarse. Oare îi observase obrajii înroșiți? Sau îi văzuse și mâinile tremurânde? Craig trecuse doar de două ori să o vadă în două săptămâni. De fiecare dată fusese rece, distant și rezervat. Janette se aștepta să-i facă reproșuri. Dar se simțise rănită de indiferența lui.

Craig veni, așa cum stabilise, după prânz. Era într-o duminică. Așezată în grădină, cu piciorul bolnav ușor ridicat, Janette îl privi de departe. I s-a părut că își micșorase pasul când a intrat în grădină.

Se opri în fața ei. Stătea drept, cu capul sus, dar privirea lui avea o oarecare tristețe... Sau era doar o simplă oboseală? Poate că muncea prea mult. Sau poate se gândea la Diana. Probabil că-i lipsea.

O privi îndelung, sigur de el, ca întotdeauna. Cu puțină stângăcie, ea îl invită să ia loc. Unde erau oare Mark și Tony? Dacă n-ar lipsi prea mult...

– Ai fost drăguț că mi-ai împrumutat cărțile, Craig.

– Te rog. Dacă te interesează, e perfect, mai am și altele.

– Mulțumesc.

Ea puse mâinile împreunate pe genunchi.

– Se pare că te simți mai bine față de ultima dată. Mark spune că piciorul ți se vindecă normal.

– Da... Nu pot încă să merg prea mult, dar m-am plimbat puțin prin casă. Nu mă mai doare. Se uită îngrijorată în jurul ei. Unde erau Mark și Tony? Au promis doar să fie și ei în grădină...

– Iată-i, declară Craig, ghicindu-i parcă gândurile.

Ea roși violent când el adăugă:

– ... Acum poți să te relaxezi.

– Îmi pare rău, spuse Mark, așezându-se. La care ea făcu ochii mari, siderată. Mark se scuză că o lăsase singură în compania lui Craig. Apăru și Tony apoi, spre marea ei dezamăgire, începu o conversație a cărei temă era accidentul ei.

– Çetin ar fi trebuit să le dea niște instrucțiuni tehnice, întări Mark, când Tony sublinie imprudența turcului. E stupid să escaladeze o suprafață stâncoasă cu niște novici, fără să-i învețe ce să facă în caz de pericol.

– Este un incident neplăcut, spuse Janette, evitând cu grijă privirea lui Craig. Nu e drept să i se impute totul lui Çetin.

– Din contră! exclamă Craig pe un ton sec și disprețuitor. Çetin are experiență, el cunoaște toate secretele și riscurile acestui sport. Nu voi înțelege niciodată cum a putut să-și ia responsabilitatea a trei debutante ca voi!

– De altfel, reluă Mark întorcându-se spre sora lui, asta nu e tot, dacă le cred pe Sarah și Gwen. Ați traversat cu piciorul un râu și ați ajuns pe celălalt mal complet ude...

– Era un râuleț, preciză ea repede.

– Dar ați fost ude până la piele?

Ea fu forțată să răspundă afirmativ. După care, Craig o întrebă cum și-au uscat hainele.

– Eram în blugi... S-au uscat pe noi.

– Da...?

Craig avea maxilarele strânse. Nici nu avu timp să-și exprime toată nemulțumirea, căci Mark le povestea acum episodul scorpionilor. Craig era consternat.

– Altfel spus... Janette... Ați dormit sub cerul liber? Trei bărbați și trei femei?

Ea lăsă ochii în jos, recunoscând tonul autoritar din vocea lui. Îi promisese într-o seară că nu se va mai amesteca în viața ei. Se părea că-și uitase promisiunea, căci se băga unde nu-i fierbea oala. Și de ce? De ce dădea el atâta importanță unui detaliu atât de neînsemnat?

– Stai puțin, Craig... interveni Mark, siderat și el de intervenția acestuia.

Janette îi examină fața în căutarea unei explicații și fu nevoită să-și reprime un strigăt de spaimă. În clipa asta, dacă el ar fi putut, el ar fi strâns-o de gât.

Roșie toată și bâlbâindu-se, ea le povesti despre furtuna izbucnită în plină noapte și felul cum se adăpostiseră sub o stâncă.

– Încă o dată ați fost ude până la piele! exclamă Tony.

– Hainele noastre s-au uscat la soare a doua zi dimineața.

– Sincer, Janette, interveni fratele ei, cuprins de uimire și iritare... Ați acționat toate trei fără un gram de bun-simț. De ce nu v-ați întors imediat?

– La miezul nopții? Nu ne-am fi putut orienta, mai ales într-o regiune necunoscută!

– Dar voi ați primit o serie de avertismente mai înainte, mi se pare, începu Craig.

– Știți ce vă rog? Să vorbim despre altceva!

Rugămintea Janettei fu satisfăcută, dar Craig rămase tăcut, închis în sine. De ce atâta supărare ținută cu greu în frâu? Janette reflectă îndelung și, brusc, explicația îi apăru clară. Era din cauza cărții lui. Acum îi înțelegea sentimentele: ar fi fost mult mai logic să se ducă la Büyük Ada decât să se supună atâtor riscuri.

În timpul după-amiezii el păru mai relaxat și acceptă invitația lui Mark să rămână la cină.

Mâncară în grădină. La masă, Janette află despre proiectele lui Mark și Tony pentru vacanța mare. Mergeau împreună cu doi profesori universitari în estul Turciei. Vor parcurge aproape două mii de kilometri și vor lipsi șase sau șapte săptămâni.

– Cred că tu, Sarah și Gwen ați organizat câteva excursii, nu-i așa, Janette?

Ea ar fi trebuit să-i explice fratelui său că cele două prietene vor pleca în Anglia, dar se răzgândi.

Fratele ei n-ar ezita nici un minut să se lipsească de această călătorie, dacă ar ști că ea rămânea singură.

– Voi avea ce să fac, răspunse ea. Lacul Van este minunat. Sarah și Gwen au fost deja acolo unde vă duceți voi.

– Au mai fost și colegi de-ai noștri, mărturisi Tony. Acum, Mark și cu mine abia așteptăm să mergem acolo. Și tu, Craig, ți-ai făcut planuri de vacanță?

– Cel mai mult voi sta pe insula mea. Apoi, voi merge probabil în Anglia câteva zile, să vizitez niște prieteni.

Niște prieteni... Diana, printre ei, desigur. Perspectiva acestei lungi perioade de vară nu-i oferea nici o bucurie Janettei. Nici o clipă nu se gândise că prietenele ei o vor abandona.

Ea își fixase ca scop câteva expediții turistice. Sperase să profite de acest moment de respiro ca să se vindece de iubirea pentru Craig... Acum, își dădea seama că va fi foarte singură. Pentru prima dată de la instalarea ei în această țară, avu nostalgia fostei sale vieți. Se străduia să se gândească la Ned, dar imaginea lui se estompa din ce în ce mai mult.

„Rana ta se va cicatriza cu timpul", o asigurase mama ei.

Avusese dreptate. Dar o altă durere își făcuse loc în sufletul ei.

Deodată se gândi la ziua în care Craig îi promisese s-o ducă pe coasta asiatică a Turciei. Tristețea i se citea pe față, iar Craig observă imediat.

– Ești obosită, Janette. În locul tău, m-aș duce să mă culc.

Tonul lui era neutru, dar privirea exprima o oarecare compasiune. Ea se ridică, afirmând că-i va urma sfatul și se lungi pe divanul din salon.

– Nu vreau să mă culc așa repede. M-am săturat să stau singură în camera mea.

– Înțeleg perfect! Poți să mergi singură? Te voi ajuta...

Ea îl imploră din priviri pe fratele său, știa cât de mult o tulbura atingerea lui Craig.

Acesta îi observă reacția; își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp și afișă o expresie indiferentă.

– Eh... Va trebui să te reașezi, îi sugeră el. Iată-le pe prietenele tale.

Toți se întoarseră. Sarah și Gwen coborau din mașină. Ele știau că Janette trebuia să se ridice astăzi pentru prima oară, și îi promiseseră să treacă pe la ea s-o vadă. Nu precizaseră însă la ce oră. Gwen îi adusese un buchet de flori.

– Çetin îți transmite urările lui de însănătoșire. Te întreabă dacă poți să-l primești mâine. Nu a putut să vină cu noi, muncește de cincisprezece zile fără încetare.

– Buchetul este minunat, murmură Janette. Își ridică privirea spre Craig. Dacă ar fi venit de la el...

Îi întâlni privirea de oțel, disprețuitoare, și-l auzi înjurând printre dinți, apoi își luă rămas-bun și se îndepărtă cu pași mari.

Gwen o întrebă cum se simte, iar Janette trebui să participe la conversație, fără prea multă plăcere.

Capitolul 7

Çetin se scuză mult timp pentru accident, atribuindu-și întreaga responsabilitate pentru acea nenorocire. Janette credea, ca și fratele ei, că turcul greșise pentru că nu-i instruise mai înainte de a escalada muntele. În același timp, impresionată de sinceritatea lui, își impută și ei greșeala, spunând că ea ar fi putut să ia în seamă strigătul tovarășilor ei.

– Oricum, e prea târziu pentru regrete, conchise ea. Acum mă simt mai bine. Doctorul mi-a spus că peste două săptămâni voi putea să merg singură, normal.

– Nu vei mai escalada niciodată munții cu mine, spuse el cu un aer dezolat.

– Fratele meu îmi va interzice cu desăvârșire, admise ea. El mă are în grija lui, și eu îl înțeleg perfect.

Janette nu băgă de seamă spusele lui Çetin, dar gândea că o aventură de acest gen îi fusese de ajuns.

– Și prietenul tău, Craig Fleming? El ce crede?

Janette se așeză și mai bine în fotoliul ei, cu ochii fixați pe flaconul de parfum pus pe etajeră. Revedea scena care avusese loc cu câteva săptămâni mai înainte. Ce mult admirase această sticluță! Acest obiect îi va reaminti întotdeauna despre un moment de neuitat, de prietenie și intimitate...

– Ce fac eu nu-l interesează.

– Ai dreptate. Din nefericire, el crede că este bine să intervină. Nu mi-ai răspuns la întrebare, Janette.

– O să fiu sinceră cu tine, Çetin. A fost furios. Dar îți repet, asta nu are nici o importanță. Nu-ți face probleme pentru el și nu te mai simți vinovat. Totul s-a sfârșit. Să nu mai vorbim despre asta.

– El știa că trebuia să mergi cu mine?

– Nu sunt sigură. S-ar putea. Și dacă a știut, asta doar fiindcă a ghicit, eu n-am suflat o vorbă.

– Nu m-am gândit. El nu ți-ar fi permis să participi la această expediție. Ar fi făcut orice să te împiedice.

– Nimic nu-l autorizează să se ocupe de distracțiile mele! replică ea.

– A reușit, o dată! îi reaminti el.

Obrajii fetei se colorară puternic.

– În ziua aceea, intevenția lui a fost justificată. Eram afectată de „odos", așa cum ți-a spus. Eu credeam că sunt doar obosită. Craig a recunoscut simptomele și mi-a recomandat să mă culc imediat.

– Recomandat? El ți-a ordonat să rămâi acasă. Asta m-a scos din sărite!

– Çetin, nu te mai simți atât de vexat. Nimic din toate astea nu are importanță!

El schiță un zâmbet și Janette se simți în largul ei...

– Sarah ți-a transmis mesajul meu?

– Da, bineînțeles. Dar tu...

– Ascultă-mă, Janette, te rog. Știu că risc să te uimesc, e puțin cam brutal. Dar eu am înțeles, când te țineam în brațele mele; tu mă rugai să te las jos, aveai ochii mari de groază și disperare... Până atunci, nu-mi dădusem seama de acest lucru. Pentru mine nu erai decât o englezoaică la fel ca oricare alta. Am cunoscut cu zecile, ele nu rămân niciodată prea mult timp în sufletul meu. Tu ești atât de frumoasă și...

– Çetin, te rog...

– N-am mai simțit niciodată așa ceva... Sigur că am cunoscut câteva turcoaice, dar ele n-au însemnat nimic pentru mine. Nici nu-ți poți închipui cât de tare m-ai tulburat și... Aș fi vrut să-ți îndeplinesc toate dorințele. Și mai vreau și acum...

– Nu!... Oh! Çetin, taci!

Era roșie de stânjeneală. Cum să-l descurajeze fără să-l umilească? Lui Craig nu-i plăcea acest om. De ce-l judeca oare? Çetin părea sincer și loial.

Se simțea incapabilă să găsească cuvintele potrivite ca să-și exprime gândurile fără să-l rănească.

– Totul este inversat, murmură ea.

– Ce... Tu... tu nu mă iubești?

Această întrebare scurtă ar fi trebuit să-i ușureze sarcina, dar ea sesiză tristețea și durerea de pe fața lui.

– Nu, Çetin...

– Am fost prea brutal, mi-a lipsit tactul, delicatețea. Da?

– Nu voi fi niciodată îndrăgostită de tine, Çetin.

– Nu vrei să te căsătorești cu mine pentru că sunt turc.

– Nu e vorba de asta! protestă ea. Dacă te-aș fi iubit, ăsta n-ar fi fost un obstacol.

– Îți plac turcii?

– Bineînțeles, dar nu voi rămâne în țara lor. El întinse brațele ca și cum ar fi vrut să-i ia mâinile, dar se răzgândi.

– Deci, asta e: am fost prea brusc. Promite-mi că te vei gândi, Janette.

Ea continua să dea din cap și Çetin sfârși prin a-și admite înfrângerea. Totuși îi ceru să iasă cu el din când în când. Niciodată nu petrecuse cu el o seară.

– Nu va fi înțelept, Çetin, cunoscându-ți mai ales sentimentele față de mine.

– Ți-e frică de mine?

– Nu, nu...

Ea tăcu, ridicând din umeri. După o lungă tăcere, Çetin începu să vorbească.

– Sarah și Gwen își vor petrece vacanța mare în Anglia. Vei fi deci foarte singură. Îmi vei permite să-ți arăt împrejurimile?

Din instinct, ea vru să refuze, dar ezită atunci și el promise că va rămâne un gentleman perfect.

– Foarte bine, Çetin. Te voi însoți din când în când.

***

În cursul următoarelor săptămâni, rana i se vindecă și se putu debarasa de pansamente. Pe moment, Janette simți o durere puternică, făcând-o să șchiopăteze ușor.

Dar doctorul o liniști, în câteva luni durerea va dispărea complet. Toată lumea din jurul ei fu de acord că avusese noroc.

În ajunul plecării prietenelor sale, Janette se întâlni cu ele și cu alți câțiva prieteni, într-un restaurant, pe malul Bosforului. După masă, merseră cu toții într-un cabaret. Era mai târziu de miezul nopții când Çetin o conduse acasă.

– Când ne mai vedem? întrebă el, oprind motorul.

– Sună-mă, Çetin... Mark și Tony pleacă poimâine. Telefonează la sfârșitul săptămânii.

A doua zi, ea îi ajută pe cei doi tineri să-și facă bagajele pentru plecare. Luau mașina lui Mark și duceau cu ei o cantitate considerabilă de materiale ca să se poată campa pe drum. Janette se simțea vag vinovată când Mark îi recomanda ba un oraș, ba altul, ba un monument pe care să le viziteze: ea tot nu-i spusese că va petrece singură vacanța. În nici un caz nu voia ca el să renunțe la proiectele lui pentru ea.

După plecarea lor, îi fu destul de greu să se acomodeze cu starea cea nouă de ființă părăsită. Se simți pier-

dută, înnecată în acest oraș imens, avându-i drept tovarăși și doar la orele de masă, pe Memet și doamna Baydur.

Çetin îi telefonă peste două zile. Spre marele lui regret, el nu-i putea consacra tot timpul. Janette profită chiar de acest lucru.

Ea nu reușea să-și scoată din cap amintirile minunate legate de vizita ei cu Craig la Topkapî. Compania lui Çetin nu o satisfăcea. După câteva excursii, care se terminaseră toate printr-o invariabilă masă la restaurantul din oraș, ea începu să pretexteze alte angajamente ca să evite să mai iasă cu el.

Nu primise nici o veste de la Craig. Aflase prin Murad că se afla în Anglia. Era prevăzut să se întoarcă în week-endul următor.

În mod sigur, Craig n-a mai fost interesat de soarta ei, crezând că este ocupată cu prietenele sale.

Dar îi făcu o vizită într-o după-amiază. Janette se instalase în grădină cu o carte.

– Am știut de la Murad că ești aici singură, îi spuse el ușor încruntat. I-ai spus fratelui tău că te vei muta la prietenele tale în vacanță.

– Nu, nu, spuse ea, dând din cap energic. Mark făcuse planul ăsta. Am omis cu bună-știință să-i spun despre proiectele lui Sarah și Gwen. Ele prevăzuseră de mai mult timp să se întoarcă în Anglia.

– În Anglia? De ce nu i-ai spus lui Mark? Niciodată n-ar fi acceptat să-ți petreci vara aici, singură! Când va descoperi acest lucru se va simți vinovat. Te-ai gândit la asta?

– Nu, nu la aspectul ăsta al problemei m-am gândit. Știam cum ar fi reacționat și tocmai din această cauză am tăcut. Mark avea nevoie să evadeze. Muncește enorm.

Cu buzele strânse, Craig nu răspunse un moment destul de lung. În ciuda argumentelor care justificau atitudinea fetei, era furios.

– Pot să stau jos? întrebă el, desfăcând un șezlong care era jos, pe iarbă.

– Bineînțeles. Scuză-mă... A fost frumoasă șederea în Anglia?

– Da. Și tu? Cum ți-ai petrecut timpul? Ah! Cred că ghicesc! Cu Rustem!...

– El mi-a propus, amabil, să mă ducă să vizitez împrejurimile.

– Înțeleg... Mă uimești! Eu credeam că te-ai săturat de el.

– Prezența lui mă reconfortează. Eu...

– Îți place să ieși cu el?

– Adică...

Era inutil să mintă; Craig îi descifra și cele mai ascunse gânduri. Probabil că și acum îi observase reținerea în mărturisirea adevărului, căci i se adresă pe un ton mai puțin tranșant:

– Ești o proastă mică, Janette. Ai fi putut să aranjezi totul altfel.

– Nu avusese altă soluție. Mark nu se putea priva de vacanță din cauza mea.

– Asta înțeleg. Totuși, îmi mențin ideea că ai putut aranja vacanța. Ai fi putut să te duci și tu în Anglia, cu prietenele tale.

– Se poate, dar pe vremea aia nu știam nimic despre planurile lui Mark. Apoi, Sarah spunea că exista un cuplu german care dorea să meargă cu mașina lor până la München; nu mai era loc și pentru mine... Vrei o cafea, Craig?

– Cu plăcere.

El așteptă până când ea îi comandă cafeaua lui Memet și apoi continuă.

– ...Vom remedia această situație, Janette. Ne promiseserăm că vom merge într-o zi la Eyup. Ți-ar plăcea? Te-aș conduce cu mare plăcere.

Sigur că el se gândea la Mark, prietenul lui. Ocupându-se de Janette, îl va elibera pe Mark de orice sentiment de culpabilitate la întoarcere. Inima ei începu să bată tare. Să accepte invitația era o pură nebunie. Va suferi din această cauză, era inevitabil. Dar... nu putea nici s-o refuze.

– Nu pleci la Büyük Ada?

– Mai târziu.

Ea ar fi trebuit să-l liniștească, să-l încurajeze să se refugieze pe insulă, în liniște, și să-și termine cartea. Două motive o împiedicau. Primul, dacă protesta mai mult, el va adopta un comportament autoritar. Al doilea, perspectiva de a fi câteva zile în compania lui era foarte tentantă. Conștientă fiind de extravaganța propunerii lui, ea îi mulțumi pentru ofertă.

– Ți-am mai spus într-o zi că nu ai de ce să-mi mulțumești, Janette. Mie îmi plac foarte mult aceste plimbări.

Evident... și el era singur în acest moment. Și primea cu bucurie perspectiva de a împărți cu cineva timpul liber. Era departe de cea pe care o iubea și căuta un mijloc de a umple golul...

Memet le aduse cafeaua. O băură în liniște, apoi Janette găsi curajul de a-i vorbi de Çetin.

– Ce-i voi spune?

– Te-ai angajat față de el în vreun fel?

– L-am lăsat să mă invite din când în când, șopti ea, întorcându-și privirea.

– Din câte înțeleg, nu prea te-ai distrat cu el?

Ea preferă să nu răspundă la această întrebare.

– Cred că-l judeci greșit, Craig.

Îi întâlni privirea strălucitoare și dură, și regreta deja turnură acestei conversații.

La urma urmelor, ea ar putea să-i telefoneze lui Çetin și să-l descurajeze pentru totdeauna.

– Dacă eu n-aș fi venit astăzi, reluă el scrutându-i atent fața, ai fi continuat să-l vezi?

Ea dădu din cap.

– Eram hotărâtă să rămân acasă, admise ea cu un zâmbet umil. Mi-aș fi recuperat lecturile cu care am rămas în urmă.

– În acest caz, împlinește-ți această dorință. Explică-i lui Çetin că nu vrei să te mai întâlnești cu el. Astfel tânărul turc fu condamnat de discuția lor care luă un curs mai amical și mai intim.

Animozitatea, tensiunea, temerile și îndoielile se risipiseră. Janette era din nou în largul ei și încrezătoare.

Vacanța începea să fie plăcută. Doar prezentul conta. În ceea ce privește viitorul... Ea va depăși problemele la timpul potrivit. Va suferi, știa acest lucru. Dar era oare un argument valabil ca să se lipsească de această plăcere acum?

– Mai vrei o cafea?

Fără voia ei, dorea totuși să-l mai rețină câteva minute în plus.

– Janette... De ce n-ai veni la mine acasă astă-seară? Este caraghios să cineze fiecare singur.

– Oh, nu, nu, Craig! Mai ales, te rog să nu te deranjezi pentru mine.

– Asta nu mă deranjează, replică el.

– Dacă te înduioșează soarta mea...

– Într-una din aceste zile, scumpa mea, tu vei fi cea care te vei deranja. Te aștept la ora nouăsprezece.

El se întoarse pe călcâie, dar înainte să plece mai privi o dată cicatricea de pe coapsa fetei.

– Ar trebui să-ți acoperi piciorul. Soarele nu-i face bine, din contră... Știu că nu-mi vei urma sfatul, adăugă el cu un zâmbet.

Janette nu se putu abține să nu râdă. El se molipsi de veselia ei.

– Te înșeli, Craig. Mă voi supune sugestiei tale.

– Suntem în progres, murmură el ironic înainte de a schița un semn făcut cu mâna și apoi de a dispărea după un arbust.

Crepusculul învăluia grădina când Janette ajunse la Craig. Purta o rochie subțire de bumbac, ale cărei culori

pastel îi puneau în valoare tănul arămiu. Mai avea și un șal pe braț, pentru cazul în care mai târziu s-ar stârni briza.

Craig o aștepta pe terasă. Ea stătu nemișcată, zâmbitoare. Era fericită, își trăia clipa și nu dorea să se gândească la trecut și nici la viitor. Această fericire era trădată de lumina care-i juca în ochi și de roșeața din obraji.

Aerul era calm, dar amețitor. Primele stele făceau cu ochiul pescarilor care pluteau pe apele Bosforului.

Craig rămânea impasibil. Totuși, zăpăceala fetei, atitudinea ei generală exprimau o senzație de triumf... Apoi, îl auzi cum suspină. Umbra unui zâmbet i se desenă pe buze și întinse mâna să-i ia șalul.

– Masa este pusă pe verandă, de cealaltă parte, explică el. De acolo, vom avea o vedere frumoasă.

– Va fi minunat.

Intrară în vilă. Janette avusese ocazia s-o mai viziteze dar, pentru o clipă, rămase nemișcată... Pereții iluminați, covorul oriental, mobilele moderne... Lipsea ceva... Atunci zări celadonul. Cu un strigăt de bucurie, se repezi la etajeră.

– Îți place? întrebă el, ironic.

La ce se gândea el oare? Acum, Janette își reaminti gluma făcută de el cu privire la bărbații plini de colecții de celadon...

– Le-ai adus din Anglia? Sunt extraordinare! exclamă ea, entuziasmată.

Cu un gest automat dar repede întrerupt, ca o fetiță care voia să atingă un obiect interzis, ea ridică o mână. Craig izbucni în râs și o încurajă să ia bolul.

– Nu îndrăznesc. Vreau doar să-l ating cu vârful degetelor.

Craig înaintă și-i întinse opera de artă. Acum ea ținea în mâini un bibelou care valora o mie de lire sterline! O mie de lire! E ridicol! cum s-ar putea evalua prețul unei asemena frumuseți? Ea îl mângâia cu plăcere.

– Mark mi-a vorbit de colecția ta. E pentru prima oară când văd atât de aproape un celadon.

Craig îi luă din mână obiectul, îl puse la locul lui și luă altul.

– Iată-l pe preferatul meu. Este puțin mai mic, dar culorile sunt excelente, nu ți se pare?

Ea aprobă, ținându-și răsuflarea. Nu doar culorile și forma o impresionau, ci și vârsta obiectului.

– Secolul al nouălea? ghici ea.

– Exact.

Amândoi rămaseră în fața etajerei să discute. Servitorul veni să-i anunțe că puteau trece la masă.

După masă, întârziară pe terasă, sărvurând dulceața nopții. Dar timpul trecu halucinant de repede și Janette fu surprinsă de o ușoară decepție când Craig o anunță că dorea s-o conducă acasă. Seara se terminase. Acum nu-i mai rămâneau decât amintirile.

***

A doua zi, Craig veni s-o caute chiar de dimineață. Amândoi aveau de făcut cumpărături și hotărâseră să

începă cu ele. Apoi, dejunară în oraș după care se duseră în Eyup, unul din locurile de pelerinaj musulmane cele mai cunoscute.

Cu Çetin însă nu fixase nimic precis, dar se hotărî să-l sune ca să-l prevină că va lipsi toată ziua. Uimit, acesta o întrebă unde se duce. Janette îi spuse. Tonul turcului deveni răutăcios.

– Iar el? Te duci de bunăvoie sau te-a obligat?

– Mă duc de bunăvoie, evident. Îți repet că așa este. Craig nu-mi poate impune nimic.

Alesese deliberat să fie calmă și liniștită; mânia lui Çetin era provocată de gelozie.

– Nu se lasă niciodată? O ia de la început mereu! Dacă n-ar fi apărut el, astăzi ai fi mers cu mine!

– Nu, Çetin. Mă hotărâsem să-ți spun că nu vreau să te mai văd. Îmi pare rău, sincer.

Ea era convinsă că avea dreptate: aspectul platonic al relației lor nu l-ar mai satisface mult timp pe Çetin...

– Nu vrei să mă mai vezi? Niciodată? Ce-i asta?

– Nu spune prostii, ne vom întâlni la ocazii, când se vor întoarce Sarah și Gwen. Dar deocamdată... nu este rezonabil.

Nu avea cum să-i spună că nu-i făcea plăcere să se întâlnească cu el. A fost puțin lipsită de tact, dar Çetin nu-i ușura deloc situația. Temerile ei creșteau pe măsură ce stăteau de vorbă. Și-l imagina așa cum îl descoperise pe munte, autoritar, brutal, crud, chiar... Mâna începu să-i tremure. Dar de acum nu se mai teme de el.

În clipa în care se gândea la asta, îl auzi vocea înăbușită, surdă, amenințătoare.

– Janette, când voi putea să te văd?

Ea ezită, căutându-și cuvintele potrivite. Craig venea deja, îl văzuse pe fereastră și-i făcu semn cu mâna.

– Çetin, nu știu când voi liberă. Să așteptăm revenirea prietenelor noastre și începutul școlii. Te rog, nu mai veni la mine ca să mă vezi. Vorbesc serios. Te rog... La revedere.

Puse receptorul în furcă, cu fruntea ușor încruntată de îngrijorare, apoi ieși în întâmpinarea lui Craig.

Acesta îi studie fața, dar, spre marea ei ușurarea, nu-i puse nici o întrebare.

Murad îi conduse cu mașina în oraș, trecând peste podul Galata, unde domnea un haos general, dar obișnuit.

– Putem să ne plimbăm în Marele Bazar după niște cumpărături? întrebă fata.

– Te suspectez că vrei de fapt să pleci la vânătoare de antichități, iubita mea, glumi el, luând-o de braț. Intenția mea, după cum știi, este să nu rămân toată ziua în oraș.

O uimi blândețea din vocea lui.

– Oh, Craig, dar este atât de tentant! Când mă aflu aici, îmi este imposibil să mă mai desprind ca să plec. Ție nu? Nu ești entuziasmat după ce reușești să cumperi un obiect?... Evident, tu nici nu mai umbli după „așa ceva".

– De ce spui asta? cumpăr și eu ca toată lumea.

– Dar... tu poți să-ți oferi celadonuri.

– Cea mai mare parte a acestei colecții este un dar de la bunica mea. Ea le-a cumpărat demult și la prețuri

convenabile. Eu doar am mai căutat câteva boluri ici-colo, dar este din ce în ce mai greu să le găsești, acum costă o avere. Din păcate, acum achiziționez foarte puțin.

După ce au făcut câteva cumpărături și au dus pachetele la mașină, s-au dus și la Marele Bazar.

Acesta era un oraș în oraș, care s-a dezvoltat puțin câte puțin în jurul unei piețe construite de sultan în secolul al cincisprezecelea. Nenumărate străduțe și ulicioare în zig zag te duceau la chioșcuri de tot felul, pline de mărfuri.

Proprietarii se grupau între ei ca să fumeze și să privească eventualii cumpărători.

– Se pare că nu prea au chef să vândă, remarcă Janette, în timp ce-și croiau drum printre două șiruri de coșuri.

Dar nu era cazul tuturor vânzătorilor. De pretutindeni apăreau vânzători grăbiți care-i înconjurau pe turiști, să le admire marfa. Era o mulțime de nedescris și Craig, temându-se că se vor pierde, o luă pe Janette de mână.

– Ce ți-ai dori? Privește statuetele acestea de jad! Ce părere ai despre ele?

Janette se simți deodată intimidată. Doar nu-i va oferi Craig, vreun cadou? Ar fi necuviincios... Dar el alesese deja un Buddha micuț și i-l arăta, zâmbind.

– Ți-ar plăcea?

Ea ezită îndelung.

– Mult, dar eu...

– Este al tău.

Fără prea multă vorbă, el întinse o bancnotă proprietarului și apoi o scoase pe Janette afară din prăvălie. O luară pe o stradă mărginită de o parte și alta de vitrine pline cu bijuterii.

– Ce-ar fi să mergem pe acolo... propuse Janette.

– Vrei să-l regăsești pe vânzătorul de mărfuri proaste, presupun.

– Dacă acest lucru nu te supără.

Craig se supuse dorinței ei și o ghidă spre o altă parte a pieței. La capătul unei ore de căutări febrile, într-o atmosferă înăbușitoare, Janette cedă.

– Dumnezeule, gata! Mor de cald!

Își duse o mână la fruntea transpirată. Acum șchiopăta ușor. Ea nici n-ar fi observat dacă el n-ar fi întrebat-o:

– Ți-e rău? Te doare piciorul?

– Nu, nu, nu cred...

– Ba da, șchiopătezi.

Își mușcă buza, așa era. Acum el era supărat. Cum să-i explice cât de mult regreta că-i făcuse acea promisiune lui Çetin și nu se dusese la Büyük Ada? Nu-i putea mărturisi secretul ei...

Craig se purtă distant pe tot drumul de întoarcere până Istiklâl Caddesi. Dejunară la un celebru restaurant al hotelului din parc, care dădea în scuarul Taksim. Încet, Craig se destindea, dar îl îngrijora ideea că trebuia să urce pe jos colina din Eyup.

– Voi ajunge acolo fără probleme, îl liniști Janette. Adineauri eram epuizată de căldură.

– Nu de căldură șchiopătai tu, replică el. Ai grijă de tine. Doctorul este mulțumit de programul tău? Sper că nu, și așteaptă explicații.

– Nu. M-a prevenit; voi mai suferi ceva timp, dar nu este cazul să-mi fac probleme.

Răspunsul ei păru să-l satisfacă, dar îi smulse promisiunea că-l va anunța la prima alertă.

– Acest moment de reproș îmi ajunge. Nu este nimic grav, Craig.

Ea îl urmări cufundat în lectura meniului. Fața lui era acum blândă; el era sincer preocupat de ea, de sănătatea ei. Dându-și seama că ea îl examina, ridică o clipă ochii apoi îi lăsă în jos. Ea își ținu răsuflarea. Cât era de frumos, de seducător! Gândurile ei o luară însă în altă direcție... Diana... O revedea dansând în brațele lui Craig, pe ringul de la Hilton. Amândoi formau un cuplu minunat. Pentru prima oară, Janette simți că o doare sufletul; era geloasă.

Se rușină, supărată pe sine. Diana își sacrificase tinerețea ca să-și crească frații și surorile. Merita iubirea unui bărbat cum era Craig.

Întoarse capul dinspre el, să estompeze peisajul. În fundal, cupolele bisericii Sfânta Sofia se ridicau spre cer... Diana... Diana... Diana și Craig. Se vor căsători curând!

Simți un junghi în inimă. Pleoapele îi erau grele de lacrimile pe care nu și le putea reține. Craig o smulse din gândurile ei.

– Fată dragă, oare la ce te gândești de ești într-o asemenea stare?

Surprinsă, se întoarse spre el, străduindu-se să zâmbească.

– Eram dusă... pe lună... Vederea este superbă, nu găsești?

Reuși chiar să râdă puțin... El își adânci privirea într-a ei, apoi scoase un oftat exasperat.

– Pe lună? Erai în Anglia, din întâmplare?

– În Anglia? repetă ea cu ochii mari. Ce vrei să spui?

Ce remarcă stranie! Presupusese, după fața ei întunecată, că se gândea la Ned? Și de ce această criză de mânie? Cu ce-l putea afecta pe Craig dacă se gândea la trecutul ei? Era nedumerită. În mai multe rânduri, el o uimise cu reacțiile lui imprevizibile.

– Nu, Craig, spuse ea... Nu eram în...

– Să nu mai vorbim despre asta, o întrerupse el. Ce ai ales? O să comand dejunul.

După ce au traversat o câmpie superbă, ajunseră în fața cavoului lui Abu Eyük, discipolul lui Mohamed. Schimbarea de atmosferă era evidentă: după activitatea frenetică din oraș, ei pătrundeau într-o cetate a morții, o cetate fantomatică și misterioasă.

– Câte morminte! exclamă Janette, uimită. Se întind pe câțiva kilometri!

Craig îi povesti istoria locului. Nu era nimic morbid în acest imens cimitir, dimpotrivă. Datorită sutelor de ani de venerație din partea pelerinilor devotați, aici domnea o atmosferă de pace.

– Noi nu suntem musulmani și nu avem dreptul să intrăm în „la turbe", conchise Craig. Va trebui să ne mulțumim cu o plimbare în exterior.

Merseră mult timp în liniște, apoi se îndreptară spre cafeneaua „Pierre Loti" unde se reuneau turiștii după vizită. Craig era atent la cele mai mici mișcări ale Janettei. O invită să ia loc.

– Te doare piciorul?

– Nu, e bine, răspunse ea zâmbind.

Băură o cafea pe terasă, ascultând un discurs fără sfârșit al patronului.

Acesta, după ce le-a povestit diverse anecdote, le reaminti că el vindea suveniruri la prețuri rezonabile. Craig îi mulțumi politicos dar refuză să se lase convins.

În depărtare, Istambulul luminat se ascundea parcă într-o ceață vaporoasă.

Hotărâră să se întoarcă atunci când soarele era spre apus. Inițial au vrut să cineze la restaurant, dar după o zi atât de obositoare, Craig crezu de cuviință că fetei i-ar prinde bine o masă ușoară la vilă. După aceea o va conduce acasă la ea.

Janette nu se opuse acestei propuneri: era cel mai bun mod de a încheia această zi minunată.

Culcându-se, se gândi că nu va uita niciodată aceste ore petrecute în compania lui Craig. Totuși, când să stingă lampa de pe noptieră, zări statueta lui Boddha, darul primit de la el. O disperare profundă puse stăpânire pe ea. Își băgă capul în pernă și începu să plângă în hohote.

Capitolul 8

În zilele următoare, Craig și Janette parcurseră sute de kilometri pe jos. Au fost chiar într-o regiune rurală la est de strâmtoarea Bosfor; vizitară apoi Scuari, unde mii de țărani autohtoni trăiau în pitorestile „yallis"; se plimbară din palat în palat, din cafenea în cafenea, din butic în butic. Într-o seară, spre ora șapte, se cățărară pe colina de la Kanlica să admire apusul soarelui înainte să meargă la o degustare de iaurt, specialitatea orașului.

Petrecură o după-amiază întreagă explorând regiunea „Apelor dulci ale Asiei", un fost teren de jocuri al înaltei societăți otomane.

Seara dinau la restaurant sau asistau la vreun spectacol de cabaret. O dată, o dusese să asculte un concert la Consulatul Italian și Janette fu prezentată la tot felul de oameni pe care-i cunoștea foarte bine Craig. Toți o priveau cu uimire: Craig venea întotdeauna la acest gen de manifestări singur, sau cu câte un prieten...

Duminică, hotărâră să se odihnească și Janette îl invită la ea. El sosi târziu: trebuise să-și ducă menajera la mama ei, care era foarte bolnavă.

– Va avea nevoie de fiica ei un oarecare timp, cred.

– Acum nu mai este nimeni care să se ocupe de tine?

El ridică din umeri.

– Murad o să mă ajute la menaj și la bucătărie. De altfel, adăugă el răutăcios, eu dau destul de rar pe acasă.

Janette și-ar fi oferit cu plăcere serviciile, dar se abținu. De două zile, el părea preocupat, vorbea tot timpul despre cartea lui... Era gata să se apuce de treabă.

Va pleca la Büyük Ada? La gândul acesta, pe Janette o cuprinse tristețea. Era totuși cea mai bună soluție, doar acolo putea să lucreze și, mai ales, acolo avea și servitori.

Când luau aperitivul pe terasă, ea îi cercetă fața, încercând în zadar să-i ghicească gândurile.

– Nu te vei apuca să lucrezi la carte, Craig? Am impresia că acum ai ceva timp liber. La Büyük Ada vei fi liniștit.

Memet apăru și-i anunță că cina era servită. Craig așteptă plecarea servitorului înainte să răspundă:

– Dorești ca eu să plec?

– Oh, nu! exclamă ea. Apoi roșind: Ți-ai făcut planul să o termini înainte de sfârșitul anului. Ți-ai neglijat lucrarea din cauza mea.

– Ție nu ți-a plăcut săptămâna pe care am petrecut-o împreună?

– Ba da, sigur. Știi prea bine acest lucru.

– Și mie, afirmă el, ridicându-se. Deci, eu nu mi-am abandonat lucrarea pentru tine... Mă intrigi, Janette. Uneori îmi este greu să te înțeleg.

După ce au mâncat, s-au întors pe terasă. Janette era destinsă, încrezătoare, fericită că trăiește și în același timp conștientă de puterea magnetică pe care o avea Craig asupra ei. Ea observă că el o privea cu atenție și-i zâmbi spontan. După o scurtă ezitare, el începu:

– Îmi promisesem să nu mai repet propunerea, dar... Vrei să mergi cu mine la Büyük Ada? Ai dreptate, acum mă cam presează timpul ca să lucrez. Cred că voi putea din nou să scriu, simt... Aș aprecia tare mult ajutorul tău.

Inima fetei începu să bată tare. Doar ea și Craig, timp de mai multe săptămâni!...

– Eu... Craig... nu știu...

– Poate crezi că aș putea la fel de bine să lucrez și aici? Nu. Singurul decor care-mi convine este cel de pe insulă... Și apoi, suntem în vacanță. Nu vom munci tot timpul; vom face baie, ne vom plimba cu vaporul.

Era tentant, foarte tentant. Dar imaginea Dianei apăru între ei. Diana... Janette mai auzea și acum în urechi penibila discuție avută cu doamna Fleming, în cursul căreia descoperise că-l iubea pe Craig.

– Voi mai reflecta.

În sinea ei dorea să accepte pe loc. Ce avea de pierdut? Craig o va primi cu amabilitate. De ce să nu accepte această

ofertă și să profite din plin de invitație? Dar, la sfârșitul acestor minunate săptămâni, durerea va fi foarte puternică.

Își duse o mână tremurândă la frunte. Va reuși să-și ascundă secretul? Nu. Era inuman, era imposibil.

Cu cât mai repede se vor despărți, cu atât rana ei se va cicatriza mai curând.

– Îmi pare rău, Craig dar nu vreau să merg la Büyük Ada.

Îl văzu cum se înnegrește; îi rănise amorul propriu. Acum regreta, probabil, că i-a făcut propunerea.

– Nu avem nimic să ne spunem!

El se ridică.

– Pleci la Büyük Ada?

– Mâine dimineață, la prima oră.

Apoi rămase singură. Briza parfumată îi atinse fruntea fierbinte. În depărtare se auzea o privighetoare. Gata să plângă, Janette intră în casă.

***

Craig lipsea de aproape o săptămână, când Çetin veni la ea în vizită.

Janette fusese în toate aceste zile singură, într-o stare sufletească haotică, asemănătoare celei pe care o avusese la moartea logodnicului ei. Gânduri contradictorii o hărțuiau și o tulburau: o clipă regreta că refuzase propunerea lui Craig, pentru ca imediat să fie sigură că procedase corect. Era palidă și înfrântă. Văzându-l pe Çetin, simți că nu are nici putere, dar nici chef să vorbească cu el.

Arborând un zâmbet curajos, ea îl invită să ia loc pe un fotoliu. El o examină de sus în jos, cu ochii mici.

– Ei? Astăzi nu mai ești cu el?

Janette se întrebă cum de-l găsise frumos pe turc; ascundea în spatele unei măști o răutate și o duritate fără seamăn. Inima începu să-i bată tare... Memet și doamna Baydur lipseau toată după-amiaza, era ziua lor liberă.

– Nu, Çetin. Astăzi nu.

– Nici mâine. De ce a plecat la Büyük Ada?

Ea tresări.

– Iahtul lui nu mai este aici.

Evident! Nu se gândise la asta. Çetin aștepta cu nerăbdare un răspuns.

Atunci, ea îi explică de ce Craig avea nevoie de liniște și că se dusese acolo să scrie. El se îmblânzi ca prin minune.

– V-ați certat?

– Nu! De ce întrebi?

– Dacă este să mă iau după zvonurile care circulă, Craig Fleming este îndrăgostit de o femeie măritată. Soțul acesteia este grav bolnav și ei așteaptă să moară, bietul nenorocit!

Janette tremură. Cum reușeau oamenii să deformeze adevărul? O durea sufletul să audă asemenea enormități pe seama lui Craig.

– Nimeni nu cunoaște adevărata poveste, Çetin.

El ridică din umeri.

– Se poate. Dar ei se vor căsători când ea va fi văduvă, nu-i așa?

Janette fu obligată să răspundă.

– Cred că-ți dai seama că îți pierzi timpul vrând să-l seduci, reluă el.

Simțind că i se aprind obrajii, ea aproape țipă:

– Nu încerc să-l seduc!

– N-ar fi trebuit să spun asta, scuză-mă. Orcum, preferi compania lui decât a mea.

Vocea îi era plină de tristețe și, o dată în plus, Janette simți pentru el milă.

Era greu să-i descifreze rațiunile comportamentului. Janette rareori mai întâlnise un om ca Çetin. El aparținea generației de tineri mai puțin servili decât cei mai în vârstă ca ei, dar mult mai aroganți.

– De când a plecat? Am observat doar aseară că vasul nu mai este aici, dar eu n-am fost pe aici de trei sau patru seri.

– A plecat marți. Mâine este o săptămână.

– Și ai rămas singură aici? Nu puteai să mă chemi la telefon?

– Nu aveam de ce... Çetin, te rog, ascultă-mă, nu mai spera nimic de la relația noastră.

– Nu vrei să ieși cu mine astă-seară? Am putea cina la restaurant și apoi să dansăm. Îți promit să mă port ca un domn.

Ea își scutură capul, disperată, incapabilă să mai suporte mult timp această presiune asupra ei.

– Pleacă, te rog. Vreau să rămân singură.

– Singură?! exclamă el, apropiindu-se de ea dintr-o săritură. Așa ceva nu e normal la o femeie ca tine! Și asta din cauza lui. De ce o fi apărut ca să ne strice viața? Erai fericită cu mine...

– Nu, Çetin, nu-i adevărat. Eu nu... nu simt nimic pentru tine.

Se făcu palidă și aruncă o privire speriată în jurul ei. Peste cât timp se va întoarce doamna Baydur?

– Ai fi învățat să mă iubești, dacă nu intervenea el.

O lumină diabolică îi strălucea în ochii negri. Din instinct, Janette se dădu înapoi. Această reacție de spaimă îi provocă lui Çetin o criză de furie. El înaintă un pas, amenințător.

– Çetin, această discuție nu are nici un rost, nici pentru tine, nici pentru mine. Te-am rugat să pleci. Pleacă... imediat!

Brusc, înainte ca ea să-i prevadă intențiile, el o apucă de braț.

– Lasă-mă!

– Te doresc, mormăi el. N-am iubit niciodată o femeie așa cum te iubesc pe tine. Nu te voi părăsi! Ea se zbătu cu sălbăticie, provocându-i lui Çetin un hohot de râs diabolic.

Strângând-o și mai tare, o obligă să-și lase capul pe spate. Paralizată de groază, Janette vru să țipe, dar gura lui se apropia de a ei.

Deodată, ea fu eliberată. Amețită, îl văzu pe Çetin cum se clătină, propulsat spre perete.

– Ieși afară! strigă Craig. Ieși imediat!

Çetin se ridică și scoțând niște sunete sălbatice, se pregăti de atac. Craig, nemișcat, la pândă, îl aștepta... Dar Çetin se răzgândi și se îndreptă spre ușă.

– Plec, dar voi reveni.

– Nu te sfătuiesc, Rustem.

– Ai de gând s-o supraveghezi zi și noapte?

Craig preferă să nu-i răspundă. Se mulțumi să-l privească fix și disprețuitor. Atitudinea lui era prin ea însăși o amenințare și, după o ultimă privire plină de ură, Çetin dispăru. O clipă mai târziu demara.

Craig și Janette se priviră în tăcere. Prin ce miracol apăruse el? Janette nu va ști niciodată, dar îi era recunoscătoare că se afla aici, chiar dacă era tare mânios.

– Îți mulțumesc, Craig, bâigui ea, îndreptându-se cu un pas ezitant spre canapea.

Picioarele n-o mai ascultau, atât era de emoționată.

– Memet și doamna Baydur au ieșit.

Craig îi ignoră explicația.

– De câte ori a venit el săptămâna asta?

– Astăzi a fost prima oară...

– Te-a sărutat?

– Sigur că nu! explodă ea, roșie toată. Și, de fapt, nu mă săruta.

– Haide, doar am fost martor la o scenă care altora le-ar da de gândit.

Nuanța de dispreț exprimată de această observație fu decisivă: ea își puse capul în mâini și începu să plângă. Craig nu scotea o vorbă, aștepta nemișcat, impasibil. Când în sfârșit ea se ridică și își șterse ochii, fața lui se mai îmblânzi.

– Scuză-mă, se rugă ea jenată, punându-și mâna pe inimă ca și cum ar fi vrut să-i mai încetinească bătăile. Cum de ești aici? Credeam că vei sta cel puțin o lună la „yali”.

– Uitasem niște hârtii acasă. Murad a uitat să le pună în bagajele mele. Credeam că mă voi putea lipsi de ele, dar îmi pierdeam timpul. Am hotărât să vin să le iau.

Acest lucru nu explica însă prezența lui la ea. Îl privi cu un fior, fix, întrebător.

După o lungă tăcere, el continuă:

– Am venit să aflu vești despre tine. Voiam să știu dacă nu suferi de prea multă singurătate.

– Ești drăguț, Craig. Te întorci pe insulă imediat?

– Astă-seară... Și tu vei veni cu mine, fie că vrei, fie că nu vrei.

– Oh, dar eu...

– Nu vei rămâne aici fără să fie cineva cu tine. Mai ales cu acest Çetin care-ți dă târcoale... Ce ar zice Mark, dacă te-aș abandona acum? O să mi te supui, Janette, chiar dacă nu-ți place, și eu nu vreau să ascult nici cel mai protest.

Ea nu-l contraargumentă nicicum. Era într-adevăr imprudent să rămână singură, mai ales că Çetin nu-și spusese ultimul cuvânt. Risca să apară imediat după ce Craig ar fi plecat. Pe de altă parte, ea se expunea unui alt risc, acceptând să fie singură cu Craig...

– Aș putea să mă mut deocamdată la vila ta. Çetin n-ar îndrăzni să vină acolo.

– Menajera mea este la mama ei, ai uitat?

– Ah, da, este adevărat.

– Vei veni cu mine la Büyük Ada, Janette, repetă el, uitându-se la ceas. Rămân aici până vine Memet. Apoi, îți faci bagajele. Cina o luăm acolo.

Janette aprobă fără vorbe. Era resemnată să-și urmeze destinul. Nu avea nici un rost să mai discute.

***

Era lungită pe nisip, cu amândouă mâinile sub cap, și contempla cerul.

Craig, așezat într-un șezlong lângă ea, stătea cu ochii închiși.

Părăsiseră Istambulul de aproape trei săptămâni. Pentru Janette, asta a fost o perioadă de plăcere și durere, de bucurii și disperare.

În fiecare dimineață, lucrau la cartea lui Craig. După-amiaza mergeau la plaja privată a familiei Fleming, foarte aproape de locul unde era acostat iahtul. Spre ora patru sau cinci, își luau ceaiul, fie în „yali", fie într-una din micile cafenele din port.

Din când în când, închiriau o trăsurică cu care să facă turul insulei cam opt kilometri.

Seara, erau deseori invitați de vecinii lor, cu care mâncau chiar pe plajă. Făceau câte un grătar și cinau sub clar de lună, răcoriți de briză. Craig a trebuit, la rândul său, să-i invite la el și Janette l-a ajutat ca primirea să decurgă în cele mai bune condiții. Uneori, mergeau la restaurant. Alteori, preferau liniștea și parfumul grădinii lor.

Janette profita din plin de această intimitate și suporta fără să se plângă migrenele care urmau. Deseori, noaptea, rămânea trează ore în șir. Se gândea la comportamentul

lui Craig; el se purta față de ea cu multă amabilitate, chiar cu tandrețe. Cu cât timpul trecea, ea se gândea cum va trăi fără el. Iar tulburarea ei era și mai mare când și-o închipuia pe Diana în locul ei...

Janette ieși din toropeală și se ridică să privească în depărtare o barcă cu motor. Se întoarse spre Craig, îi întâlni privirea și fu cuprinsă de bucurie. Nu conta decât clipa prezentă.

Șederea lor pe insulă se apropia de sfârșit, dar le mai rămâneau încă cinci zile de petrecut împreună.

La ceea ce va fi pe urmă, se va gândi mai târziu... Craig se ridică și plecară liniștiți spre vilă. Și el părea fericit și destins. Fata simțea chiar o satisfacție puternică... I se datora și ei într-o oarecare măsură dacă el își va termina cartea înainte de Crăciun.

– Ce vom face astă-seară? o întrebă el. Vrei să cinăm la restaurant sau acasă?

– Acasă, spuse ea repede.

– Și eu sunt de aceeași părere. Apoi vom merge să ne plimbăm, dacă vrei.

– Cu multă plăcere.

Scurtele lor expediții nocturne erau întotdeauna plăcute. Așa cum le era obiceiul, merseră în păduricea de pini, departe de mulțime și de zgomot. La întoarcere, mai rămaseră puțin în grădină. Ploase și iarba udă mirosea minunat. Craig era puțin mohorât, după masa de seară. Părea preocupat și nehotărât. Janette se refugie atunci în mutismul ei total, renunțând de mult timp să mai încerce să înțeleagă aceste schimbări de dispoziție.

– Vrei să ne întoarcem? o întrebă el în sfârșit.

Încă o seară... Dacă ei intrau acum în vilă, vor lua câte un pahar după care se vor despărți pentru noapte.

Craig ar mai fi reflectat la cartea lui, poate. În ceea ce o privește, se va lungi în pat, cu ochii deschiși, și cu sufletul tulburat. Avu deodată o dorință nebună să prelungească acest moment.

– Este așa de bine. Să mai stăm puțin afară, sugeră ea.

El o luă de braț și o conduse spre chei unde era ancorat iahtul său.

Janette oftă realizând subit cât de frivole erau dorințele ei. Ce avea de câștigat dacă mai petrecea încă o oră cu el?

Sub cerul înstelat, amândoi urmăreau mulțimea de felinare care luminau vasele de pescuit. Cu vârful degetelor, Craig o atinse ușor pe braț. Era un gest automat, fără o semnificație deosebită. Totuși, Janette se înfioră.

– Sper că nu ți-e frig? Vrei să mergem în casă?

Ea nu putu să vorbească, dar își clătină capul.

– Ce ai? reluă el, sensibil la starea ei. Acum... ce simți, de exemplu? Am impresia că dacă ai avea curaj, ai hohoti în plâns pe umărul meu... Ei bine? Nu negi?

– Nu, șopti ea într-un târziu. Uneori mă simt deprimată, dar îmi trece repede.

O barcă de pescar se apropia de mal și Craig se întoarse să vadă despre ce era vorba, după care întrebă:

– De ce ești nefericită? Poți să-mi spui?

Să-i spună? Craig era ultima persoană căreia ea ar dori să-i încredințeze secretul.

– Îmi trece repede! repetă ea.

– Dar revine, insistă el, privind-o fix, cu maxilarul strâns. Poate că o să te superi pe mine, Janette, dar eu tot o să-ți spun. Mark, continuă el după o oarecare ezitare, Mark mi-a relatat povestea ta tragică, moartea logodnicului tău.

Tăcu apoi, așteptând reacția ei. Ea nu spuse nimic. Era curios, dar acum se simțea destul de tare ca să vorbească despre Ned.

Aproape că amintirea lui n-o mai durea. Exasperat de tăcerea ei, el adoptă un ton rece, tranșant:

– Intenționezi să-ți trăiești toată viața în trecut? Tu crezi că omul pe care-l iubeai ar fi fericit să te vadă că îi adori acum umbra?

Aceste cuvinte o uimiră. Craig fusese întotdeauna sincer și deschis, totuși niciodată nu l-ar fi crezut capabil să abordeze astfel un subiect atât de delicat. Dar ea nu se supără.

– Nu, Craig. Nu-i vorba despre asta. Înțelegi, eu...

– Da! o întrerupse el cu duritate. Eu nu-ți minimalizez necazul, Janette, dar el este mort de patru ani. Nu poți trăi așa la infinit.

De ce acest comportament brutal? O tortura. El nu avea nici un drept să se exprime așa. Și el trăia doar în trecutul lui. Dar, ca întotdeauna, el era șeful, era cel care dădea sfaturi. I se umplură ochii de lacrimi.

– Te înșeli, Craig. În ciuda aparențelor, eu...

– Atunci de ce ești atât de hotărâtă să nu te mai măriți niciodată? Ai optat evident pentru o viață de celibatară. Asta să-mi explici, de ce trăiești doar din amintiri.

Două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

– Nu mă voi căsători cu nimeni, Craig. Nu acum... Nu-ți pot spune motivele, dar nu este ceea ce crezi tu.

El oftă profund. Nici nu-i ascultase ultima frază. Dar nu avea nici o importanță...

– De ce? Eu știu de ce, mormăi el, ridicând din umeri. Nu voi mai aborda niciodată această problemă, nu voi mai vorbi niciodată despre acest lucru. Să ne întoarcem în prezent.

Amețită, năucă, ea se luă după el. O barcă pneumatică se oprea la chei. Murad sări din ea și se grăbi spre Craig cu o scrisoare în mână.

– E din Anglia! exclamă acesta înainte de a continua în limba lui maternă.

Când vorbea, mai presăra ici-colo și un cuvânt englezesc. Astfel că Janette putu să înțeleagă esențialul: venise imediat cu mesajul pentru că credea că este urgent. Îl primise la ora ceaiului, dar n-a putut veni mai devreme.

Craig îi mulțumi și Murad dispăru la orizont pe vasul lui.

Intrând în salon, el rupse plicul și scoase o foaie de hârtie pliată în patru.

Janette stătea în picioare în fața lui, cu inima bătându-i tare.

– Roy... Soțul Dianei a murit marți, îi spuse el. E trist. Era un bărbat generos și bun; dar este o mare ușurare pentru toată lumea.

Căzu pe gânduri. Janette îi ură noapte bună și urcă în camera ei.

***

Ea se trezi a doua zi la ora șapte, după un somn agitat, și hotărî să se ducă să se plimbe pe plajă. Vesta îi rămăsese pe spătarul unui scaun în salon. Coborî s-o ia.

Scrisoarea era pe birou. În ciuda voinței, Janette se apropie.

„... Marți. O ajut pe micuța Diana și vreau s-o aduc la tine cât de curând. Sper, fiule, să fiți amândoi împreună fericiți. Diana nu vorbește niciodată de viața voastră viitoare, tu nici atât, dar eu știu că voi așteptați această clipă de mulți ani, și eu vă...

Janette se dădu înapoi, rușinată de indiscreția ei. Plaja era goală. Merse încet și mult. Nu vedea însă nimic. Briza matinală îi mângâia fruntea înfierbântată, dar nu-i micșora cu nimic durerea.

Capitolul 9

Spre mijlocul lunii septembrie, Janette își reluă activitatea, împărțindu-și timpul între școală și un vârtej de mondenități superficiale. Çetin era prezent la toate petrecerile, dar nu-l mai interesa deloc „englezoaica". Deseori, o ignora complet, spre marea mirare a lui Sarah și Gwen. Janette nu le dezvăluise incidentele nefericite din vară.

Diana venise pentru câteva zile cu doamna Fleming. Nu va rămâne mult timp, trebuind să se întoarcă în Anglia ca să lichideze afacerile soțului ei. După informațiile furnizate de Mark, Janette înțelesese că femeia vindea totul și cât mai repede posibil.

– Și după aceea... Va veni să se instaleze aici pentru totdeauna? se interesă ea, cu jumătate de voce... Se va căsători cu Craig aici?

– După dorința mamei lui Craig, vor face acest lucru în Anglia. Apoi, vor veni aici până la mutarea lui Craig în Grecia. El intenționează să-și cumpere o căsuță într-o insulă.

– E caraghios... De ce Craig nu se întoarce în Anglia? Doamna Fleming nu mai are pe nimeni, doar pe el. Cel puțin, așa mi-a spus Diana.

Mark făcu o pauză înainte de a răspunde:

– Mama lui Craig este îngrozitor de posesivă și autoritară. Este tot timpul pe urmele lui. Tu îl știi pe Craig, nu este omul care să accepte așa ceva. O iubește mult și niciodată nu o va răni deliberat. După părerea mea, el pleacă din țară ca să scape de ea. Craig este subtil și delicat, ea nu va bănui niciodată adevăratele motive ale acestui exil. Dacă s-ar stabili în Anglia, va trebui să trăiască departe de ea, iar doamna Fleming n-ar admite niciodată acest lucru.

– Dar tu chiar crezi că Diana și Craig se vor căsători? Vreau să spun... Într-o zi tu ai spus: toată lumea se poate schimba.

– Este inevitabil. Doamna Fleming nu avea altceva pe buze când a venit la noi aseară. De altfel, este de ajuns să-i vezi împreună.

Janette fu surprinsă să simtă o notă de tristețe în vocea lui. I se părea resemnat, dar puțin cam trist...

– Apropo, continuă el, mâine seară suntem invitați la Craig. A telefonat de dimineață și am acceptat. Sper că nu ai alte priorități.

Ea dădu din cap, rușinată. Mark era conștient de frivolitatea existenței ei în acest moment.

Cum ar putea să-i explice? Regreta totuși că el îl asigurase pe Craig de prezența ei la această masă. Abia îl

văzuse după întoarcerea lor din insulă, îl evitase premeditat. Mai ales când Diana a fost aici. Suferea enorm ca martoră a fericirii lor. Mai mult, nu avea deloc chef s-o reîntâlnească pe doamna Fleming. În sfârșit! De data asta, era prea târziu. Mark spusese „da". Nu avea nici un pretext valabil să refuze.

Diana și Craig își așteptau invitații pe terasă, unul lângă altul, amândoi frumoși, ușor luminați de lumina lumânărilor. Cu durere în suflet, Janette își reaminti cele câteva seri de vară pe care le petrecuse cu el aici... El se aplecă spre Diana ca să-i șoptească câteva vorbe la ureche și amândoi începură să râdă, complice. Erau, în sfârșit, liberi să-și exprime fericirea de a fi împreună! Conștientă de privirea intensă pe care Craig o îndreptase asupra ei, Janette își reprimă un oftat de disperare. În această clipă, Mark veni în spatele ei și o luă pe după talie cu tandrețe. Era un gest frățesc, mecanic, dar care pe ea o întări.

Tot timpul mesei, ea se gândi la vorbele fratelui său: „Este suficient să-i vezi împreună". Dacă ea mai avusese unele îndoieli, acum se risipiseră cu totul. Craig era atent și tandru. Janette înțelegea de ce așteptase el atâția ani o femeie atât de frumoasă și fermecătoare.

După cafea, doamna Fleming, pretextând o migrenă, se duse să se odihnească la ea în cameră. Promisese să coboare puțin mai târziu. Mark și Craig începură o discuție înflăcărată, în timp ce Diana și Janette, așezate pe o canapea, flecăreau amical.

– Îmi place mult aici, spuse Diana, și voi rămâne încă cincisprezece zile. Din nefericire trebuie să mă întorc... mă rog, pentru puțin timp. Cred că ești la curent; vând casa și toate posesiunile lui Roy.

Janette aprobă și cu această ocazie își prezentă condoleanțele. Diana îi mulțumi cu o nuanță de tristețe în voce, dar adăugă că era imens de ușurată.

– Suferea atroce, era oribil să-l vezi cum suferă. El voia să plece... Își dorea acest lucru de mai mult timp... Și tu ai avut un necaz, nu-i așa?

– Ți-a povestit Craig?

– Nu, Mark. Ne-am întâlnit acum optsprezece luni, din întâmplare, într-un restaurant. Nu te cunoșteam bine, dar auzisem vorbindu-se de sora mai mică a lui Mark de când eram studenți. Craig era la curent...

Ea tăcu, privind-o ca și cum se temea să nu o rănească. Părea că ezită în alegerea cuvintelor.

– ... Mark, reluă ea, mi-a descris sentimentele tale și ceea ce crezi cu privire la căsătorie. Nu te deranjează acest subiect? Ne cunoaștem puțin, dar vom deveni bune prietene.

– Nu, nu mă deranjează, răspunse Janette cu sinceritate.

Să devină prietene? Nimic nu era mai puțin sigur. Janette știa că ar surporta greu să-i întâlnească pe Craig și Diana când vor fi căsătoriți. Deja se gândea să-și rezilieze contractul cu școala și să plece în Anglia de Crăciun.

– Nu înțeleg de ce Mark a crezut de cuviință să-i povestească toate astea lui Craig, adăugă ea ușor încruntată.

– Așa i-o fi venit în cursul unei discuții. Mark și Craig sunt prieteni, întotdeauna au fost împreună în tinerețe. Fratele tău s-a simțit obligat să-i explice motivele venirii tale la Istambul.

– Craig... Craig știe de ce sunt aici?

Își dădu seama că Mark îi povestise toate amănuntele și fu mirată. De ce? Pe Craig persoana ei nu-l interesa încât să pună astfel de întrebări indiscrete, totuși...

– Craig știe că te-ai instalat aici în urma unei drame și la sfaturile fratelui tău care crede că așa vei uita. Dar rezultatul este deprimant până acum, nu-i așa? Tot te mai gândești la el...

– Mi-e mai bine, Diana. În acest timp...

– Da?

Se exprima cu blândețe și convingere. Janette abia își ținea răsuflarea: Diana o încuraja să-i dezvăluie secretul ei, o asigura că o simpatizează... Dar ea nu-i putea spune nimic.

– Tu poate nu-ți dai seama, dar Craig este foarte îngrijorat pentru tine. Te găsește fermecătoare. Este păcat să fii atât de tânără și să adopți o astfel de atitudine față de căsătorie.

Bărbia Janettei începu să tremure. Își aminti pe scurt momentele în care Craig se neliniștea pentru ea. Aceste reacții o surprinseseră la început, dar cu timpul bănuise că el îi știa tot trecutul; acum avea dovada. Într-o zi, îi reproșase că trăiește din amintiri, că își strică viitorul și-și distruge tinerețea refuzând să se căsătorească.

Acum înțelegea totul. Craig nu era omul care să se supună fatalității cu resemnare. Și nici nu-i admitea să-i vadă pe alții că renunță la luptă.

Janette ridică ochii și o zări pe Diana care aștepta un răspuns la comentariile ei. Cu o voce spartă, ea îi repetă că nu se va căsători niciodată. Diana își încruntă sprâncenele, apoi îi aruncă o privire lui Craig, care discuta febril cu Mark...

– Și nu înțeleg de ce se îngrijorează Craig de soarta mea, continuă Janette.

Dar Diana n-o mai asculta, era cufundată în gândurile ei, cu fruntea plină de cutele îngrijorării.

– Soțul meu, murmură ea după câteva minute, mă iubea enorm. Și pentru că el mă iubea, ar fi nefericit să mă vadă cum trăiesc în umbra amintirilor. El îmi dorește fericirea, sunt sigură de asta. Logodnicul tău?... Nu ți-ar reproșa că ai renunțat la viață? Gândește-te! Mai reflectează la acest lucru, Janette, adăugă ea dând din cap... Iartă-mi sinceritatea, dar a venit momentul să te gândești și la viitorul tău. Ai toată viața înainte. Nu poți să persiști în ceea ce ai declarat odată; epti tânără, atât de frumoasă, nu e logic să...

– Diana, nu pot să-ți explic. Niciodată nu mă voi mărita, niciodată. Dar nu pot să-ți explic nimic, repetă ea. Mai ales ție, nu pot.

– Mai ales mie? Ce spui tu mi se pare misterios, Janette. Vorbești serios?

Din nou îl privi lung pe Craig. Acesta ridică ochii spre ea și zâmbi afectuos. Diana oftă adânc, un oftat plin de tristețe și de mânie.

– Sunt cât se poate de serioasă, Diana. Nu doresc să mă mărit. Drăguț din partea ta și a lui Craig că vă interesați de soarta mea, dar este inutil... Eu... eu sunt fericită așa.

Ea zâmbi, străduindu-se să pară convingătoare, dar știu imediat că eșuase.

Spre marea ei ușurare, Craig și Mark se întoarseră la ele, după ce-și terminaseră conversația. Le chemară pe fete să stea împreună. Janette începea să se simtă incomodată de această atmosferă. Mark observă și el acest lucru și spuse:

– Pari obosită, Janette. Vrei să te întorci acasă? N-o să te superi, Craig, nu?

– Oh, nu! Este prea devreme, interveni Diana, uitându-se fix la Mark. Mai stați puțin. Chiar ești cu adevărat epuizată, Janette?

– Eu... ei bine... adică...

Diana insista oare din politețe? Era curioasă... De ce nu a profitat oare să rămână singură cu Craig? În sinea ei, Janette își spuse că ea n-ar fi pierdut ocazia dacă...

– Ca să fiu sinceră, mai pot.

– Deci, mai stați! exclamă Diana cu fața luminată de bucurie. Nu știu ce părere aveți, dar eu tare m-aș plimba în aer liber! Craig, ce-ar fi s-o pornim?

– Se face frig.

Într-adevăr, un vânt rece sufla dinspre Marea Neagră, dar Diana se răsfăța, declarând că era tocmai bine de mers pe jos și-l făcu leneș pe Craig.

Contrar oricărei așteptări, Craig cedă, râzând. Cât de mult trebuia s-o iubească! Căci Janette știa cam cât îl costa ca să se supună dorințelor altora. Îl aprecia oare Diana, și nu știa câtă putere exercita asupra lui? Indulgența lui Craig era probabil de moment. Fără îndoială se credea obligat s-o răsfețe puțin, după atâta suferință. Janette și-l imagina ca pe un soț dificil și nicidecum docil.

Mergeau cu un pas vioi, din cauza frigului. Janette savura această plimbare, dar spre marea ei deznădejde, simțea o durere puternică în picior. Începu să șchiopăteze. Craig o văzu imediat.

– Janette nu mai poate merge, anunță el. Ascultați, mergeți singuri, dacă vreți. Eu o voi însoți la întoarcere.

Ea făcu ochii mari, siderată. Nu-l deranja oare s-o părăsească pe Diana și s-o lase în compania lui Mark? Era sigură că da. Dar Craig respecta eticheta, și Janette fiind invitata lui...

– Ne putem întoarce cu toții, propuse Diana.

– Nu, nu, asta nu! protestă Janette. Oh! Îmi pare rău! Vă deranjez și vă stric plăcerea.

– Prostii, lansă Craig. Eu nu eram deloc entuziasmat de această plimbare. Deci, nu mă deranjează deloc.

Diana îl luase deja pe Mark de braț și-l trăgea înainte.

– Vino, Mark. Craig și Janette vor să facă drumul înapoi împreună.

– Nu vom lipsi mult timp, promise Mark. Dacă nu te simți bine nici după ce te odihnești puțin, atunci vom căuta o mașină, Janette.

– Este inutil, Mark. O să vă duc eu.

– Oh, Craig, îmi pare rău, murmură Janette. Nu m-a mai durut de câteva săptămâni.

– Draga mea, încetează să te mai scuzi. Aș dori să nu se mai repete. Poate vremea...

Ea tăcu, recunoscând nuanța de iritare atât de bine cunoscută din vocea lui.

– Suferi mult? Șchiopătezi din ce în ce mai tare, așa mi se pare.

– Nu, merge. E o durere surdă. Doctorul m-a prevenit. În cel mult o lună, voi fi complet vindecată.

Un foc puternic în șemineu îi primi la sosirea în living.

– Lungește-te, îi ordonă el, arătându-i canapeaua. Ridică-ți picioarele.

Un tricotaj de mână neterminat era pe divan. Era lucrul de mână al doamnei Fleming, desigur.

– Mama ta a stat aici. A urcat probabil să mai caute lână.

Craig, în picioare lângă șemineu, cu un butuc de lemn în mână, se întoarce.

– Dă-i la o parte lucrul. Mama poate să stea oriunde.

El puse lemnul pe foc.

– Aș putea să stau foarte bine în fotoliu, riscă Janette.

Furios, Craig înaintă spre ea.

– Așează-te acolo, mormăi el. De ce te încăpățânezi să mă contrazici sistematic?

– Mama ta n-ar aprecia...

– Janette... Așează-te pe canapea înainte să te așez eu cu forța.

Umilă, ea se supuse. Craig îi scoase pantofii și-i puse o pernă sub picior înainte de a se apleca deasupra ei cu o privire sumbră.

– Ăsta-i rezultatul încăpățânării tale cu care îmi ignori sfaturile. Eu ți-am spus să nu-l asculți pe Rustem.

– Oh, Craig! Eu nu mă opun întotdeauna...

– Și totuși, așa ai făcut! Ce plăcere ai avut! Încep să mă cam satur de...

Cuvintele i se opriră pe buze. Mama lui era în prag, cu o expresie austeră și rea. Janette roși violent și se întrebă de cât timp stătea acolo și spiona.

Se lăsă o tăcere insuportabilă. Doamna Fleming părea țintuită locului. Cu ochii întredeschiși, cu fața schimonosită de furie, ea îi contempla.

Niciodată în viața ei, Janette nu se simțise atât de rușinată. În ceea ce-l privește pe Craig, stăpân pe el, calm și senin, ca de obicei, aștepta primele cuvinte ale mamei sale.

Se auzi un clic și lampa se aprinse. Doamna Fleming făcu un pas mecanic, cu un ghem de lână în mână.

– Ce se întâmplă, Craig? Janette este suferindă?

Fata se înroși toată. Bătrâna doamnă o ignora deliberat. Pe un ton sec, fiul el îi relată împrejurările precipitatei lor întoarceri.

– Mark și Diana au preferat să continue plimbarea, conchise el. Nu erau obligați să se întoarcă cu noi.

– Totuși, Mark este fratele ei și el trebuia să se ocupe de ea, nu crezi?

Craig făcu o pauză înainte de a replica. Vizibil, își domina cu greu exasperarea.

– Janette nu e foarte grav bolnavă. Era inutil ca Mark să se întoarcă pentru ea.

– Diana nu s-a supărat pe tine că ai abandonat-o în felul ăsta?

– Am abandonat-o? Nu înțeleg prea bine, mamă. Am lăsat-o în compania lui Mark.

De data asta fu rândul doamnei Fleming să se simtă încurcată. Aruncă spre Janette o privire veninoasă. Aceasta, foarte palidă, murmură:

– Mă simt deja bine, Craig. Am putea să mergem în întâmpinarea lor.

Ea se ridică și începu să-și caute pantofii, cu ochii. Craig îi ordonă să rămână pe loc.

– Te voi duce cu mașina când se va întoarce Mark. În locul tău, m-aș culca devreme. Piciorul tău are nevoie de odihnă.

– Da, da... O să mă culc devreme, imediat ce ajung acasă... Chiar dacă ești convins că nu-ți ascult sfaturile, totuși...

El schiță un zâmbet ironic și ea se aștepta la un inevitabil sarcasm din partea lui. Dar, observând aerul glacial al mamei sale, el se mulțumi să declare brusc:

– Așa este bine, ești cuminte!

După aceea se duse să aducă mașina pe care o parcă chiar la intrarea în casă. Doamna Fleming se așeză pe canapea și-și reluă tricotatul.

– Te rog să mă scuzi, draga mea, am fost luată pe nepregătite. Și, de fapt, ne cunoaștem foarte puțin...

– Craig... Craig mă tachina, pur și simplu, bâigui ea, încurcată.

– Sper. Totuși, el nu arăta deloc acest lucru. Este ridicol, niciodată nu l-am crezut capabil de atâta frivolitate. Cu cât se va însura mai repede și va fi la casa lui, cu atât va fi mai bine. Se bucură de independență și de libertate de prea mult timp.

Janette înghiți în sec. Doamna Fleming se cufundă în lucrul ei.

– La masă, Mark mi-a explicat cum ai fost rănită într-un accident la munte.

Janette se așeză și se încălță.

– Ai mai făcut alpinism?

– Eram la prima mea experiență în acest domeniu.

– Ce păcat... Nu erai însoțită de un expert?

– Ba da. A strigat să mă avertizeze de pericol, dar eu n-am înțeles.

Janette își lăsă capul într-o parte și ciuli urechile. Cât timp va mai lipsi Craig?

– A fost vorba deci de o adevărată expediție? reluă doamna Fleming.

Fata rămase perplexă.

– Da, bineînțeles. Ghidul nostru, un turc tânăr, este fiul unui cățărător reputat.

– Ah? Erați un grup mixt? Fratele tău n-a precizat acest lucru dar eu mi-am pus această întrebare.

Ea ținea împletitura în fața ochilor ca să-i poată număra ochiurile. Janette tresări. Ce voia să afle, de fapt? Ce însemna acest interogatoriu?

– Mai spune-mi, draga mea, ce se întâmplă în astfel de excursii? Evident, voi ați plecat pentru mai multe zile. Cum vă organizați? Locuiți la hoteluri sau în refugii?

Tăcu. Janette se ridică.

– Am dormit sub cerul liber, doamnă, în saci de dormit.

Mama lui Craig lăsă lucrul deoparte și o privi dând din cap. Apoi oftă.

Îmbătrânea, hotărât acest lucru, și înțelegea din ce în ce mai puțin moravurile tinerilor.

– Evident, în zilele noastre, se poate admite orice. Îți mărturisesc, sunt încântată că fiul meu respectă unele coveniente.

Janette o fulgeră cu privirea. Ar fi trebuit să-i ceară să-și precizeze gândul, dar se răzgândi.

Era invitata lui Craig. În nici un caz el nu trebuia să le găsească certându-se. Se străduí să respire rar și să rămână calmă.

– Nimeni nu are de ce să intervină în viața mea, doamnă, cred că ați opbservat deja. Nici măcar fratele meu.

Se lăsă din nou liniște. Doamna Fleming își reluase andrelele. Janette pândea pe fereastră fasciculele de lumină de la farurile mașinii. Era atentă să audă dacă se reîntorc Diana și Mark.

Aceștia intrară împreună cu Craig.

– Te simți bine? se interesă Mark, zâmbind. Craig, ești drăguț că ne duci acasă? Aș fi putut foarte bine să merg eu după mașină, să știi.

Craig respinse această sugestie cu un gest și, luând vesta Janettei de pe spătarul scaunului, i-o întinse.

– Mulțumesc, Craig.

– Ea îi zâmbi, dar remarcă în aceeași clipă privirea complice pe care el i-o adresă Dianei. Janette se închise în ea, decepționată.

Atenția lui Craig nu-i era destinată. El se comportă față de ea cum se comporta o gazdă față de musafirul ei.

***

Doamna Fleming și Diana părăsiră Istambulul la sfârșitul săptămânii. În ajunul plecării, ele au cinat cu Craig acasă la Mark și Janette.

Craig se arătă și mai amabil față de Diana ca de obicei.

Satisfacția doamnei Fleming era vizibilă. Nu-i slabea din ochi. Uitându-și rezerva obișnuită, se întoarse din instinct spre Janette, abordând un aer fericit.

– Îmi pare foarte bine că vă văd fericiți! Am așteptat atâția ani...

Mark îi strânse tare mâna Janettei. În momentul plecării, Craig luă șalul Dianei și-i acoperi umerii.

– Mulțumesc, Craig.

Se întoarse spre el, zâmbitoare și-l sărută pe frunte. Janette își întoarse repede fața de la ei.

– Atenție! Poți să aluneci. Dă-mi mâna, continuă el în timp ce ieșeau pe verandă.

Mark și Janette îi însoțiră până în capul grădinii unde mai stătură puțin de vorbă.

Apele tumultuoase ale Bosforului se armonizau perfect cu starea sufletească a Janettei. Niciodată nu fusese atât de tulburată.

***

În săptămânile următoare, ea se aruncă într-un vârtej de distracții, căutând un refugiu pentru disperarea ei.

Dar viața asta era epuizantă și spre mijlocul lunii octombrie, Janette își dădu seama că era sfârșită.

Se hotărî chiar să se mute la prietenele ei când Mark va pleca la sfârșitul trimestrului. Pe măsură ce trecea timpul, ea credea că ar fi mai înțelept să-și rezilieze contractul și să se întoarcă imediat în Anglia.

Își destăinui intențiile fratelui său într-o duminică după-amiaza. Mark, care citea ceva, lăsă cartea jos.

– Asta înseamnă nerespectarea contractului. Dacă într-o bună zi vei candida pentru un post în străinătate, vei fi refuzată.

– Nu mai am de gând să mă exilez din nou. Așa că acest amănunt nu are nici o importanță.

De ce oare nu-i spunea care erau adevăratele motive care o determinau să plece atât de repede? I se păru că citește în ochii fratelui ei o oarecare compasiune. Acest lucru îl văzuse de fapt de foarte multe ori după accidentul pe care-l avusese.

– Când ți-am scris, sugerându-ți să vii aici, credeam că te pot ajuta să-ți uiți nefericirea. În loc de asta, tu...

– Mark... Când eram inconștientă, îți amintești... Am delirat, mi se pare. Ce am spus, mai exact?

Mark păru că ezită.

– Ai vorbit despre Craig, mărturisi el.

Ea roși, insistând:

– Ce am spus?

Din nou, el făcu o pauză.

– Ai spus destule.

Privirea Janettei era acum ațintită pe chiparoșii pe care, de fapt, nu-i vedea.

– Deci, tu știi totul? Mă tot întrebam ce spusesem. Te-am văzut tulburat, dar nici o clipă n-am crezut că am vorbit despre Craig.

În acest moment intră Memet, cu obișnuita lui discreție. Puse un platou pe măsuță și ieși la fel de discret cum intrase.

Janette turnă ceai în cești. Nici unul nu vorbea, cufundat fiecare în gândurile lui.

În sfârșit, Mark deschise gura și-i spuse încă o dată că el crezuse că el o ajută, invitând-o în Turcia.

– Nici nu-ți poți închipui cât sunt de descumpănit acum. Nici prin cap nu mi-a trecut că s-ar putea să-l placi pe Craig. Doamne, Janette! Ce s-a întâmplat? Știai de la bun început povestea lui cu Diana...

Cum se întâmplase? Din nou îl privi fix... și brusc, fu îngrozită. Mark era palid și dădea impresia că suferea profund.

– Va trece! replică ea cu ușurință, luând un fursec. Nu este prea grav, dacă pot să mă exprim așa. De altfel, ai dreptate, știam de existența Dianei... Craig este frumos, seducător, îmi place să ies cu el. Este însă ceva trecător, vei vedea...

– Janette, taci! Nu vei reuși să mă convingi de acest lucru, tu cel mai puțin chiar. Pentru Dumnezeu, de ce te-ai dus cu el la Büyük Ada?

– Mark, ți-am explicat de o sută de ori, nu aveam de ales. Nu-ți face probleme pentru mine, nu sufăr...

Consternată, simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Era prea mult ca să se mai poată controla. Plânse mult timp, sub privirile îngrozite ale fratelui său, care-i întinse o batistă.

– Măcar dacă mi-aș fi dat seama, oftă el.

– Nu ai ce să-ți reproșezi, Mark. Sunt lucruri care nu țin de noi, doar ni se întâmplă...

– Da... da, aprobă el pierdut în gândurile lui.

Capitolul 10

După plecarea mamei lui și a Dianei, Craig nu mai fu văzut câteva săptămâni. Își petrecea sfârșitul de săptămână la Büyük Ada și, când revenea în oraș, serile lucra la carte. Din când în când, o invita pe Janette împreună cu Mark, dar ea refuza sub pretexte de tot felul să se vadă cu el.

Într-o seară, Mark o anunță că Craig le va face o vizită mai târziu. Va cina cu ei.

– Te superi dacă eu ies? întrebă ea, jenată. Prefer să nu fiu aici când sosește.

– Te rog, Janette, fă ce-ți convine... Aveai niște proiecte?

– Gwen și Sarah dau un fel de bal mascat. Am promis să mă duc, dar dacă...

– Crezi că o să te distrezi acolo?

– Cei care vin sunt simpatici, doar că...

– Că?

– De câtva timp au intrat în grup și câteva persoane turbulente.

– Beau?

Ea aprobă.

– Dar prefer să mă duc acolo, decât să-l întâlnesc pe Craig. Știi, Mark, voi fi salvată când mă voi întoarce în Anglia.

– Sunt de aceeași părere. Când pleci? Ce ți-au spus când ți-ai dat demisia?

– N-au fost încântați. Este delicat să rupi un contract în cursul anului școlar. Dar, cum ți-am spus, n-are importanță; nu voi mai pleca niciodată în străinătate.

– Este păcat. Nu știi ce vei dori după aceea. În sfârșit, e prea târziu acum să mai dai înapoi. Ți-au acceptat demisia?

– Se vor reuni în consiliu și apoi îmi vor da răspunsul. Le-am precizat că vreau să plec imediat după sfârșitul trimestrului.

Pentru că la început refuzase invitația prietenelor sale, Janette rămase fără costum. La început să supără, dar se liniști. Gwen și Sarah vor avea fără îndoială o rochie să-i împrumute.

– Vine cineva să te ia? se interesă Mark. Sau vrei să te duc eu cu mașina?

– Aș vrea, dacă nu te deranjează.

– De acord. Și cum te întorci?

– Nu știu, nu m-am gândit. Tu n-ai putea să mă și iei?

– Ba da. La ce oră?

– Spre miezul nopții. Sunt sigură că până atunci voi fi deja sătulă de distracții.

– Pot să vin și mai târziu, dacă vrei.

– Nu, nu. La miezul nopții va fi perfect.

– Janette... Dacă vrei, poți să rămâi acasă. Te poți retrage curând după masă, pretextând o migrenă.

– Nu!

Sarah și Gwen o primiră cu brațele deschise, încântate că ea își schimbase părerea. Îi găsiră imediat și un costum.

– Am împrumutat mai multe, zise Sarah, dar au rămas numai țesăturile astea... Nu te deranjează să te costumezi ca o cadână din harem?

Janette examină voalul transparent reprimându-și cu greu dezgustul.

– Altceva nu ai? Ce aș putea să pun pe dedesubt?

– Uite, ia bikinii mei. Va fi ceva nemaipomenit!

Janette dădu din cap, dorind s-o ia la fugă. Dar deja soseau invitații. Gwen ieși în întâmpinarea lor.

– Ei, ce spuneți? Mustafa s-a deghizat în sultan. E superb!

– Janette nu apreciează deloc rolul de sclavă, replică Sarah, râzând. dar va fi încântătoare îmbrăcată așa.

– E perfectă! Tereza a avut aceeași idee. Ar fi trebuit să mă gândesc și la mine, adăugă Gwen, contemplându-și costumul de țărancă turcoaică. Îmi place și asta. Veniți repede. Marele Vizir servește aperitivele!

– Cine este Marele Vizir?

– Çetin! E magnific!

Janette nu avea de ales decât să păstreze bikinii și voalul transparent, iar în completare un „yasmak”.

Îi întâlni pe primii invitați în salon. Mai sosiră și mulți alții, fiecare cu câte o sticlă de vin în mână... Nu lipseau nici băuturile tari.

Spre ora unsprezece și jumătate, atmosfera era supraîncălzită. Roșie de furie, Sarah veni și se așeză lângă Janette.

– E groaznic, nu-i așa? Asta din cauza prietenilor lui Çetin. Sunt unii pe care-i văd pentru prima oară în seara asta.

Cei mai mulți dintre ei erau englezi. Începură să cânte un cântec desfrânat. Într-un colț, un cuplu se înlănțuia cu tandrețe, alții doi se unduiau după muzică.

– E oribil! repetă Sarah, deznădăjduită. Nu se va mai întâmpla asta niciodată. Çetin nu avea dreptul să-i aducă pe acești mitocani.

Gwen veni și ea lângă ele și era la fel de furioasă.

– Cum să-i oprim să mai cânte? Totul este vulgar! Mă duc să-l caut pe Çetin și să-i spun să plece cu prietenii lui.

Dar Çetin își turnă băutură și lui Gwen îi fu foarte greu să-i atragă atenția. Ea se ridică în picioare. Era deja douăsprezece noaptea. Janette o imită, spunând că se duce să se schimbe.

– Mark vine să mă ia peste un sfert de oră.

– Bineînțeles, te rog...

Vorbele îi rămaseră lui Sarah pe buze, iar în ochi i se citea o spaimă nebună. Janette se întoarse ca să înțeleagă despre ce este vorba.

Începu să tremure din toate încheieturile, cu ochii mari de groază. În picioare, în pragul încăperii, scrutând sala în căutarea ei, se afla Craig Fleming.

Sarah se duse și opri muzica. Se lăsă o liniște apăsătoare.

– Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni... Mark are o migrenă. Am venit eu în locul lui să te iau, Janette... Sper că ai ceva de pus deasupra? adăugă el, privind-o disprețuitor.

– Eu... eu mă duc să mă schimb. Vrei să mă aștepți o clipă?

Tăcerea în mașină devenea insuportabilă. Janette începu să se înfurie. De ce ar fi afectată de disprețul lui Craig? El nu avea nici un drept asupra ei. Nu el era cel care trebuia s-o judece și să adopte atitudinea asta de cenzor.

Încercă să nu se mai simtă rușinată. Degeaba! Niciodată el nu o tratase în felul ăsta. Amintirea prieteniei lor de altădată îi aduse lacrimi în ochi.

– Craig, nu știu ce crezi despre Sarah și Gwen, dar să nu-ți închipui că toate petrecerile noastre se desfășoară așa... Câteodată atmosfera este ceva mai înfirbântată, într-adevăr, dar ce ai văzut astă-seară este cu totul neobișnuit... Poate că... asta te-a șocat.

El nu o privi. Era concentrat asupra drumului. Rulau repede lăsând în urma lor luminile vechiului oraș și marile palate.

În curând vor ajunge acasă. Ea presimți că el o va lăsa la capătul aleii și va pleca fără să-i spună o vorbă.

– Te rog, Craig, nu mă disprețui. Unele persoane nici măcar n-au fost invitate de Sarah și Gwen. Prietenele mele nici nu le cunosc. Dacă acești oameni nu s-ar fi aflat acolo, totul s-ar fi petrecut cât se poate de decent.

Auzi o exclamație înăbușită.

– De ce, ți se pare că ești îmbrăcată decent?

Ea începu să-i explice de ce alesese această costumație, apoi tăcu supărată. De ce oare se scuza în loc să-i spună să nu se mai amestece în treburile ei.

– Deghizarea mea s-a adaptat perfect la împrejurări.

– Ai dreptate... Mark îți cunoaște viața asta plină de strălucire?

– Ce vrei să spui? ripostă ea, repede, înțepată.

– Nu fi naivă. În ceea ce te privește indignarea ta, o găsesc deplasată după scena la care am asistat. L-am văzut și pe prietenul tău turc. Ai dansat cu el?

– Nu, n-am dansat cu Çetin.

– Rustem are scuze. Acum îl înțeleg de ce n-a rezistat în ziua în care v-am întrerupt. Ar fi trebuit să-ți cer iertare pentru că am intervenit. Credeam că-ți fac un serviciu. Acum, cred că m-am înșelat.

Janette se sufoca de furie. Dacă Craig n-ar fi fost la volan, l-ar fi pălmuit. Reuși până la urmă să articuleze câteva cuvinte, doar cele tradiționale.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta?

– Nu fi caraghioasă, îi răspunse el calm. Te-am găsit îmbrăcată într-un costum indecent, într-o companie puțin recomandabilă, iar tu ai o atitudine de persoană jignită pentru că observațiile mele ți se par deplasate?

– Ba chiar mai mult, injurioase.

– Spre marea ei mirare, el izbucni într-un hohot de râs. O luau acum pe aleea care ducea spre vilă. Craig opri motorul.

– Se pare că Mark s-a culcat. Este și el afectat de „odos”.

El se aplecă peste ea să-i deschidă portiera, apoi coborî și o așteptă să iasă din mașină.

– Îți mulțumesc că m-ai adus, murmură ea cu bărbia tremurândă. Nu te deranja acum pentru mine. Sigur, Mark a lăsat ușa descuiată.... Și, de fapt, am o cheie.

– Intru cu tine.

El o urmă în salon, fără să spună nimic. Iritarea de adineauri îi despărțea ca prin farmec. O singură lampă era aprinsă pe măsuță, într-un colț. În șemineu focul era stins, dar se mai simțea mirosul de lemn ars.

– Mă întreb dacă Memet mai este încă aici...

De ce oare i se făcuse dintr-o dată frică? Niciodată nu se temuse de Craig Fleming. Își scoase haina sperând ca printr-un gest mecanic să-și revină. Era ceva insuportabil.

Inima îi bătea îngrozitor, iar teama parcă o strângea de gât. Se întoarse spre Craig.

– Memet și doamna Baydur s-au retras în camerele lor înainte să vin eu să te iau de la prietenele tale.

Pe Janette o ului tonul lui glacial și indiferent. Și el, de ce nu pleca acum?

– Și doamna Baydur?

– Și doamna Baydur la fel. Vrei s-o rogi să-ți facă vreun serviciu?

– Nu, nu... Bun... mă duc să mă culc. Este târziu... Îți mulțumesc încă o dată că m-ai adus.

– Mă dai afară? Nu ești deloc ospitalieră, Janette.

Aceasta făcu mari, uimită.

– Hotărât lucru, nu te voi înțelege niciodată.

– Oh, nu? Și asta, ai înțelege mai bine, din întâmplare?

O apucă violent de încheieturile mâinilor.

– Craig! Ești nebun! Lasă-mă! Ai băut!

– Eu? Băut?

Curios, nu era ofensat... O mângâie pe obraji. Apoi îi luă părul în mâini. Janette scoase un geamăt de durere și de protest; el îi dădu capul pe spate. Bătăile inimii și le auzea în urechi. Voia să se zbată, să se îndepărteze brusc, dar eforturile ei fură zadarnice.

– Eu, beat? reluă el. Trebuie să beau, după părerea ta, ca să fiu un bărbat în carne și oase?

– Lasă-mă! Voi țipa după ajutor și fratele meu va veni.

– Te rog. Mark doarme liniștit, este sub efectul leacului meu magic...

Evident, ar fi trebuit să știe... Mark suferea de efectele „odos", era natural să-i fi administrat Craig și lui băutura miraculoasă. Nu va mai auzi nimic până mâine la prânz!

Craig, se părea, îi ghicise gândurile, căci se distra copios.

– Nu poți să scapi, nu-i așa?

– Ai prevăzut totul! explodă ea, lividă de furie.

– Prevăzut?

– Scuză-mă. Bineînțeles că nu aveai cum să știi că vei veni după mine în noaptea asta.

– Nu-mi puteam imagina nici măcar că te-aș putea găsi pe jumătate goală. În ceea ce privește felul în care te tratez, Janette, cred că vei fi de acord cu mine: o meriți de

mai mult timp. Faci totul ca să mă ții la distanță... Cu Çetin nu procedezi la fel. Niciodată n-ai avut în fața efuziunilor lui amoroase această mască de răceală.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Dar, acum, Janette credea că înțelege totul. Piesele din puzzle se aranjau. De mai multe ori, o uimise interesul pe care Craig i-l arăta, fiindcă știa de existența Dianei. Dar el căuta o consolare, așteptând momentul casătoriei cu aceasta.

Janettei i se făcu greață. Câte femei sucombaseră în brațele lui, în acești cincisprezece ani de celibat? Nu o prevenise oare chiar doamna Fleming, în cursul unei discuții: „Nu vei fi prima..."

El o strânse și mai brutal, aducând-o la realitate. Acum va fi pedepsită pentru că-l ținuse la distanță? Printre lacrimi, îl revăzu mai devreme când erau în automobil, atât de calm...

– Eu... eu nu l-am încurajat niciodată pe Çetin, bâigui ea. Poți să crezi ce vrei, dar eu...

Vorbele i se pierdură în violența unui sărut sălbatic. Ea înțepeni și-și strânse buzele.

Craig nu va mai avea nici o satisfacție dacă va săruta o bucată de lemn inertă! El era contient de rezistența ei și furios, o respinse.

– Deci, nu te lași! Sunt gata să pariez că în brațele turcului ai reacționa altfel.

– Ești complet nebun! exclama ea, ducându-și mâna la gât. Niciodată Çetin nu m-a sărutat așa!

Ea își dădu seama prea târziu de greșeală. Craig făcu ochii mari.

– Pot să știu cum te săruta el?

– El nu m-a...

Nu avu timp să-și îndrepte greșeala. Gura lui Craig o zdrobea deja pe a ei.

– Craig! Nu! Oprește-te, te rog! Vei regreta. Mark...

El își slăbi îmbrățișarea, și deodată, toată furia lui se transformă într-o veselie gălăgioasă.

– Acum știu de ce ai acest aer de animal hăituit, exclamă el, mângâind-o ușor pe obraz. Crede-mă, Janette, aș fi încântat să pot să-ți dau o lecție. Dar Mark este prietenul meu. Știi ce înseamnă onoarea, și restul...

Își bătea joc de ea, cu răutate. Janette roși, dar în același timp se simți ușurată de schimbarea lui de dispoziție. Se afla din nou în fața lui Craig, cel pe care-l știa și-l aprecia. Acum se simțea în siguranță, nu mai avea de ce să se teamă.

– Çetin nu m-a sărutat niciodată, mărturisi într-un târziu, cu un tremur în voce. Dar tu, după cele văzute în seara asta, mă consideri drept o... o... Asta nu te interesează, știu, dar mi-ar face plăcere să mă crezi.

Câtă umilință! Ea se scuza, în loc să-i reproșeze purtarea detestabilă. Spre marea ei surprindere, pe fața ei se rostogoliră două lacrimi mari. Craig făcu ochii mici și scoase din buzunar o batistă.

– Spui că nu te-a sărutat niciodată? Am fost totuși martorul unei scene, în această cameră... Și escapada ta de la Bursa?

Janette îi evită cu grijă privirea, uitându-se spre șemineu. Irezistibil, ochii i se opriră pe sticluța cu parfum... Îl revedea pe Craig cum o atingea cu dragoste și pasiune.

Oftă ușor. Dăduse atâta importanță acestui moment de intimitate! Poate Craig nici nu-și mai amintea...

– În ceea ce privește scena, cum îi spui tu, nu o provocasem eu. Și nici pe Çetin nu-l ațâțasem. Din contră, tocmai îi spusesem că nu voiam să mă mărit cu el.

– Ți-a cerut mâna? Çetin voia să se însoare cu tine?

Era perplex. Janette aprobă din cap și continuă:

– I-am declarat că era ceva la care nici nu mă gândeam. El părea că a înțeles și a admis. Atunci, m-a rugat să ies măcar cu el, din când în când... M-a mirat comportamentul lui de gentleman, care-mi respectă dorințele...

– Știa că trebuia să-ți petreci ziua cu mine?

– Da. Îl sunasem mai devreme și-i spusesem.

– Era deci gelos.

Ea simți cum i se aprind obrajii, dar se abținu să spună ceva. Acum știa că Craig o credea.

– În ceea ce privește expediția la Bursa, reluă ea cu o voce plină de remușcări... Ar fi trebuit să-ți ascult sfaturile, Craig, dar am avut motivele mele...

– Da?

– Nu-ți pot explica, Craig. Noi am fost imprudente, în sfârșit, eu am fost, dar...

– Imprudente? Ați fost nebune să dormiți sub cerul liber, cu trei bărbați.

– Craig!

– Știi ce vreau să spun. Iar cele două prietene ale tale, ele în mod deosebit sunt lipsite de bun-simț. De ce nu ați rezervat o cameră de hotel.

Janette dădu din cap în stânga și-n dreapta, incapabilă să riposteze. Gândindu-se acum mai bine, se întreba cum de putuseră fi atât de proaste încât să i se supună lui Çetin ca niște oi.

– A fost o prostie, admise ea, dar asta e. Intențiile noastre erau nevinovate.

Tonul ei era rugător, privirea la fel. Deodată, i se păru că e cazul să-l înbuneze pe Craig și să-i schimbe părerea cu privire la ea. Nu era ușor, după ce o văzuse deghizată în cadână...

– Crede-mă, adăugă ea...

Craig o examină de jos în sus , apoi se opri pe fața ei cu un aer morocănos.

– Ești femeia cea mai misterioară și cea mai enervantă pe care am avut ghinionul s-o întâlnesc! explodă el. De unde îți iei această filozofie falsă? Refuzi categoric căsătoria și în același timp pleci sus pe munte în compania a trei bărbați necunoscuți... Știu, știu, mai erai cu încă două prietene. Nu mă lua ca la carte, dar?! Ai pornit la o astfel de aventură și, în seara asta, te găsesc acoperită doar cu un voal de o transparență indecentă, cu același bărbat. Iar tu afișezi un aer de fecioară speriată și afirmi că el nu te-a sărutat niciodată? Mai am o oarecare urmă de bun-simț, refuz să mă las convins!

Acest torent de fraze o surprinse. Scoase un mic strigăt și ridică ochii spre el dezarmată, descumpănită.

– Craig, n-am să te înțeleg niciodată, murmură ea. Nu-ți înțeleg nici vorbele și nici reacțiile, când tu... de ce te ocupi de mine? Ce te interesează ceea ce fac?

Imaginea Dianei îi apăru pe retină.

– ... Tu și cu mine nu vom putea împărți niciodată nimic, din cauza trecutului.

Janette tăcu, uimită și ea de cuvintele pe care le spusese. Niciodată nu fusese vorba ca ei doi să împartă ceva, în nici un caz în sensul în care spusese ea. Ce va crede Craig? Va înțelege că ea exprima cu voce tare gândurile ei profunde, înăbușite de atâta timp? Va ghici el care sunt sentimentele ei față de el?

Îngrozită, căută răspunsul pe față lui. Tremura din toată ființa ei.

– Foarte bine, scrâșni el printre dinți. Plec. Dar nu înainte de a te săruta pentru ultima oară!

Sărutarea lui fu tandră și insistentă. Era îmbrățișarea unui iubit, în perfectă contradicție cu tonul din vocea lui. Janette înlemni și timp de câteva clipe rămase rece și rigidă, hotărâtă să nu cedeze.

În același timp, Craig era hotărât. Hotărât s-o facă să capituleze. Și ea i se abandonă. De ce s-ar fi luptat? Nu avea pentru ce să-l respingă pe acest bărbat atât de puternic.

Era tulburată, speriată, sfâșiată între dorința de a să lăsa abandonată plăcerii și cea de a se proteja.

Dar chiar și aceste porniri morale fură inutile. Craig era cel mai puternic. El voia s-o înblânzească cu orice preț. Ea uită totul, griji, temeri, îndoieli, uită lumea de afară ca să răspundă cu ardoare extazului acestui interludiu.

Craig îi sorbea gustul de pe buze, avea privirea adâncită într-a ei.

Va descoperi secretul ei ascuns în spatele irișilor albaștri? Craig râse. Era un râs al triumfului... al ironiei.

– Așa-i că și Çetin te săruta astfel? mormăi el. Iar tu, așa îi răspundeai? Ești mai puțin rigidă față de impresia pe care o lași.

Urmă o tăcere penibilă. Janette primise o lovitură directă. Palidă, abia respirând, ea îl împinse, dându-i doi pumni și eliberându-se din strânsoarea lui. Un val de rușine și umilință puse stăpânire pe ea. Sigur, el o disprețuia, o detesta. Ea merita acest lucru; știuse în timp ce-i savura sărutările că-i făcea rău Dianei.

Îl văzu pe Craig în fața ei, puțin ironic, și nu rezistă dorinței de a riposta verbal afrontului suferit.

– Biata Diana! S-ar supăra pe tine dacă ar auzi că ai sărutat o altă femeie.

– Diana? Diana nu va ști niciodată. Nu voi fi atât de prost încât să-i povestesc, iar tu, sunt convins că vei rămâne discretă față de acest... mic intermezzo.

Roșie, își mușcă buzele de ciudă. Nu înțelegea de ce răzbunarea ei eșuase, dar vizibil, Craig era din vou victorios. Era indiferent și imperturbabil.

Ea se întoarse oftând. Nodul pe care-l avusese în gât dispăruse, dar avea sufletul greu și disperat.

– Pari epuizată, observă el. Asta precis, din cauza petrecerii... În sfârșit, mâine poți să dormi mai mult.

Traversă camera și deschise ușa. Janette replică:

– În curând totul va ține de trecut. Mark ți-a spus că plec la sfârșitul trimestrului?

El rămase locului, nedumerit.

– Nu, Mark nu mi-a spus nimic... Este o decizie foarte brutală. Îți reziliezi contractul?

– Mi-am înaintat deja demisia. Este doar o formalitate, căci oricare ar fi rezultatul, eu tot mă voi întoarce în Anglia.

Tăcerea care urmă fu apăsătoare.

– Sigur că știi ce faci. Noapte bună, Janette. Urmează-mi sfatul și dormi cât mai mult mâine dimineață.

Îl conduse până în vestibul, încuie ușa de la intrare, se sprijini de perete și începu să plângă. Apoi, urcă în camera ei. Draperiile care fereau camera de luminile orașului, ascundeau acum și chiparoșii din jurul casei lui Craig, ba chiar și iahtul amarat la chei.

Capitolul 11

Era într-o duminică, Janette se instalase la Sarah și la Gwen. Mark, Tony, Craig și Diana se dusesră la o serată care dura toată noaptea. Janette fusese și ea invitată, dar refuzase. Lungită pe pat, un pat de campanie montat cu această ocazie în salon, ea zări primele lumini ale dimineții. Dar, pe măsură ce se trezea, i se părea că lumina este neobișnuită.

Se sculă, își puse un halat și se îndreptă spre fereastră.

Avu o revelație, contemplând fascinată lumea misterioasă al unui peisaj alb și liniștit.

Toată noaptea ninsese, creând un spectacol magic care se reflecta în apele strălucitoare ale Bosforului. Moscheile și minaretele lor păreau niște perle uriașe așezate pe un pat de catifea sidefie, sau niște stalactite de cristal lansate spre un cer cenușiu.

În acest moment, câțiva nori se risipiră, făcând loc, unei cascade de raze, care lumina totul în auriu.

Auzi un clinchet de cești în bucătărie și se duse acolo.

– Ar fi trebuit să prepar eu ceaiul, se scuză ea. Dar m-am trezit târziu. Ați privit afară?

Sarah aprobă.

– Noi am mai trăit aici o iarnă turcească. Nu o vom uita niciodată, era prima zăpadă aici. Cu timpul te obișnuiești, dar prima impresie îți rămâne gravată în memorie pe vecie... Păcat, tu nu vei vedea acest anotimp... Nu ne-ai spus care sunt motivele plecării tale.

Janette scoase zahărul din dulap.

– Voi nu ați ghicit?

– Ne-am gândit că este din cauza lui Craig Fleming. Știai de la început de povestea cu Diana, nu-i așa?

Janette se întoarse cu fața îmbujorată.

– Da. Știam totul. M-am purtat ca o proastă.

– Craig nu este un bărbat pentru tine. Sigur, seducător, frumos, bogat, dar e vorba de caracterul lui. Nu vom uita niciodată seara în care a venit să te caute. Stătea în prag cu un aer superior și arogant. Iar tu nu erai nimic în ochii lui. Imaginează-ți puțin cum s-ar simți soția lui.

Automat, Janette aranjă lingurițele pe platou, reprimându-și un fior la amintirea incidentului.

– Gwen s-a trezit? Pot să-i duc o ceașcă de ceai?

– Mă duc să văd.

Gwen dormea liniștită și cele două se întoarseră în salon.

– Ai dormit bine? o întrebă Sarah. Văd că n-ai folosit pătura de rezervă.

– Nu. N-a fost nevoie.

Își bea ceaiul, pe gânduri. În câteva zile va părăsi Istambulul. Mark le promisese părinților lor că vor petrece împreună Anul Nou. Spre marea ei surprindere, el modificase puțin proiectul, în ultimul moment; inițial, prevăzuseră să fie acasă de Crăciun, dar Craig îi convinsese să facă revelionul cu el. Din fericire, Janette avea o scuză excelentă să nu se ducă: ea va rămâne cu Sarah și Gwen.

– L-ai mai văzut pe Craig din seara aceea faimoasă? Diana a venit puțin timp după aceea, dar a plecat repede, dacă am auzit bine.

– Venise să se instaleze definitiv, dar a fost rechemată urgent de avocatul ei. Nu semnase niște hârtii importante. S-a întors alaltăieri. Iar pe Craig nu l-am mai văzut de o lună... O să cinăm la el mâine seară, vom fi toți patru. Nu pot să contramandez...

***

Ea inventase nenumărate scuze, dar toate i se păreau naive și le respinsese una după alta. Acum era gata și-l aștepta pe Mark să vină s-o ia. Când acesta intră, ea se ridică hotărâtă.

– Mi-am schimbat părerea, spuse ea cu calm. Nu pot să te însoțesc la Craig.

Mark făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Tu... tu nu vii?

– Regret, Mark, dar mi-e imposibil. Prezintă-le scuzele mele, vrei?

– Dar nu-l poți lăsa pe Craig în felul ăsta, mai ales la ora asta! Este o lipsă de curtoazie de neiertat. El s-a pregătit deja.

– Îmi pare rău. Prefer să rămân aici.

– Dar eu ce-o să-i spun? Janette, mai gândește-te puțin, te rog!

– Spune-i că am o migrenă.

– N-o să creadă. Și mă opun la o astfel de minciună. Și eu? Cum aș suporta eu seara asta, singur cu două turturele?

Janette își mușcă buzele. La asta nu se gândise. Dar nu cedă.

– Este inutil, nu pot să merg acolo.

Mark se încruntă.

– De câteva săptămâni fugi de noi ca de ciumă. Ce s-a întâmplat?

Ea tresări și încercă să schimbe subiectul.

– O cină în patru, este prea intim. Dacă ar mai fi fost și alți invitați, aș fi suportat mai ușor. Doamna Fleming va lipsi?

– Știi, Craig a spus că mama lui se va duce la o prietenă. De ce ai acceptat atunci invitația?

– Credeam că voi avea puterea și curajul... Acum știu că nu pot. Te rog, Mark, încearcă să mă înțelegi.

– Eu n-am nevoie să încerc, îți înțeleg perfect sentimentele. Este vorba doar de o masă în onoarea noas-

tră, fiindcă plecăm. Iar tu nu vrei să vii. Bine, n-o să mă întorc târziu. Nu mă aștepta însă, culcă-te dacă vrei.

Ea deschise ușa. Tot mai ningea.

– Sper că nu te duci pe jos.

– Nu. Iau mașina. Este caraghios pentru o distanță atât de mică, dar e frig.

Închise ușa după el și se duse în salonul luminat doar de flăcările din șemineu.

Luând o revistă, se așeză pe jos, pe mochetă, s-o răsfoiască. Se gândea la fratele său. Se simțea vinovată că-l lăsase singur...

Craig era probabil furios, dar cu schimbările lui de dispoziție era obișnuită. Și apoi... ea credea că îi invitase doar din politețe.

Se auzi un zgomot de motor. Să se fi întors deja Mark? De ce? Nu recunoscuse zgomotul de la motorul mașinii lui fiindcă era înăbușit de zăpadă. Se auzi soneria de la intrare. Mark avea însă cheie...

Nu puteau fi nici Sarah, nici Gwen, pentru că erau ocupate în seara asta. Deschise Memet... Când ea se întoarse îl descoperi pe Craig, înalt, sumbru și amenințător.

– Te-am invitat la cină. Este unul din obiceiurile tale să te răzgândești cu cinci minute înainte de servirea mesei?

– Eu... Nu ți-a spus Mark că mă doare capul?

Vru să se ridice, dar picioarele refuzau să i se supună își înfipse degetele în covor.

– Ba da. Dar Mark minte prost. Nu l-am crezut.

Janette roși toată.

– Îmi pare rău. Nu aveam chef să ies. Iar tu... n-ar fi trebuit să-i abandonezi pe Mark și pe Diana. Dumnezeule! Mâncarea trebuie să se fi carbonizat!

– Ei vor mânca fără noi, decretă el, descheindu-se la palton. Și după părerea mea, nici unul nici celălalt nu vor simți gustul cărnii, mai ales în starea în care se găsesc.

– Nu te înțeleg.

Siderată, îl văzu cum își dezbrăcă haina. Aparent, intenționa să rămână.

– Ei discută despre viitorul lor. Au descoperit că se iubesc.

– Ei...?

Janette nu-și credea urechilor. Era imposibil! Cu câteva minute mai înainte, Mark își exprimase reținerea, gândindu-se că va fi jenant să fie singur față în față cu Diana și Craig. Le spusese „turturele".

– Mark? Mark și Diana?

– Proiectează să se căsătorească în primăvara viitoare, presupun.

Mută de uimire, ea continuă să se uite la el cu gura căscată. Acum i se perindau prin cap o serie de imagini cu Mark în mai multe ocazii... De multe ori se întrebase ce simțea el față de ea. Comportamentul Dianei, mai ales la Büyük Ada. Dar, în același timp, nu putea uita cât timp așteptase Craig ca s-o ia de soție.

– Ei nu se iubesc, nu se poate! exclamă ea. Este de necrezut!

Craig o domina cu toată înălțimea lui, cu maxilarele încleștate și cu privirea de nepătruns.

Ea întoarse capul, stingherită. Se simțea responsabilă de actele fratelui său. Craig îi întinse mâna.

– Ridică-te! îi ordonă el.

Ea se supuse.

– Craig... Dacă este adevărat...

Trebuia să fie adevărat, altfel ce-ar căuta el în fața ei?

– Dacă este adevărat, îmi pare rău. Nu înțeleg cum s-a întâmplat, în așa de puțin timp. Dar îți înțeleg dorința de a veni aici ca să fugi de spectacolul acela... Nici nu știu ce să spun...

Amândoi erau în picioare, unul lângă celălalt. Janette vru să se îndepărteze, dar el o ținea ferm de mână.

– Ți-ai exprimat foarte amabil compasiunea și toată mila... Acum, să schimbăm subiectul. Ai putea să-mi spui care este adevăratul motiv pentru care n-ai vrut să vii la mine în seara asta?

– Nu aveam chef să ies, murmură ea.

Era intimidată de privirea lui sumbră. Nu era normal... Atitudinea lui nu era a unui iubit respins.

– Nu minți! De la început încerci să eviți inevitabilul. Știu ce simți pentru mine. Știu acest lucru de mai mult timp, chiar dacă te încăpățânezi să lupți împreună. Cât vei continua așa? Mă iubești, mărturisește! Mărturisește, căci altfel te voi obliga!

– Eu... Da, te iubesc, Craig. Dar nu-ți puteam spune și nici arăta...

– Îți știu dinainte justificările. De data asta, gata, s-a terminat, m-am săturat! Am fost destul de răbdător. Vei înceta să mai trăiești în trecut. Te vei mărita cu mine și vei fi fericită!

– Să mă mărit cu tine? Dar tu o iubești pe Diana!

– Pot să te întreb de unde știi asta?

– Toată lumea știe...

– Toată lumea?

– Mark mi-a povestit cât de mult v-ați iubit în tinerețe și mi-a explicat de ce a trebuit să vă despărțiți. Iar mama ta, nu mi-a lăsat nici o umbră de îndoială...

Ea tăcu subit. Vorbise prea mult. Ochii lui Craig străluceau. Cu un ton glacial îi ordonă să-i destăinuie ceea ce discutase cu mama lui.

Janette fu incapabilă de acest lucru. Spre marea ei ușurare, el păru că o înțelege și nu mai insistă cu întrebări.

– Deci, conform spuselor lui Mark, eu așteptam momentul propice să mă însor cu Diana? Aceste zvonuri au provocat multe lacrimi într-un sens cât și în celălalt, oftă el, zâmbind însă. Eu nu sunt îndrăgostit de Diana. Nu din răzbunare îți cer să te măriți cu mine. Te iubesc, Janette.

Fața i se destinsese, mâinile îi erau calde. Cu o infinită tandrețe, o trase spre el și o îmbrățișă.

Janette, tulburată, i se abandonă. Îndoielile și temerile se volatilizaseră, dar tot nu-i venea să creadă... Trăia un vis!

– Nu-i adevărat... Este imposibil... Oh, Craig! Se lipi de el și începu să respire fericire.

– Da, iubirea mea? Ce este? O sărută pe frunte.

– Mark și Diana... Mark era convins că Diana și cu tine vă veți căsători după moartea soțului ei.

În aceeași clipă își aminti și ceea ce o intrigase mai mult. Mark vorbise despre evoluția sentimentelor, a schimbării lor chiar. În cincisprezece ani, avuseseră destul timp să reflecteze...

– Eu și Diana ne-am iubit... A fost o aventură minunată, între doi tineri de nouăsprezece ani. Un timp, am avut amândoi impresia că totul se va prăbuși dacă ne vom despărți vreodată. Dar faptul că fiecare am luat-o pe drumuri diferite a demonstrat fragilitatea relației noastre. Am rămas prieteni, mai ales datorită mamei mele. Ea era foarte legată de Diana și a ajutat-o mult în ultimii ani. O admir pe Diana, o respect profund, dar asta nu este iubire, Janette.

– Totuși ai rămas celibatar cincisprezece ani... Mark credea că este din cauza Dianei. Era sigur că vă veți căsători într-o bună zi. Este adevărat, Craig, mi-a repetat acest lucru acum o oră. Ce s-a întâmplat?

– Diana și cu mine am discutat înainte de cină. Am întrebat-o direct: era sau nu îndrăgostită de Mark? Mi-a răspuns cu sinceritatea care o caracterizează. În ceea ce privește anii mei de celibat... Te așteptam iubirea mea.

– Ea roși ușor, flatată și confuză.

– Ai întrebat-o? Deci ți-ai dat seama?

– Am avut această impresie, când eram împreună la Büyük Ada. Mark însă nu conștientizase în acel moment.

Asta n-am să înțeleg niciodată. Probabil că se apăra în fața mea. Iată de ce aceste zvonuri au provocat atâtea lacrimi...

– Ce ți-a spus Diana?

– A mărturisit că-l place foarte mult. De multe luni știam asta, iar Mark o iubea în secret și l-am sfătuit să-i ceară mâna Dianei, astă-seară.

– Glumești!

– Deloc. Erau deja multe complicații pentru mine. De ce să adaug și problemele mele...

– El cum a reacționat? A fost uimit? Nu credea că este prea... mult?

– Prea mult? Evident, mai ales că venea fără tine. Într-adevăr a fost surprins. De câtva timp, Diana și cu mine ne comportam unul față de celălalt cu tandrețe și afecțiune.

– Adevărat, accentuă ea perplexă. Mai ales când am venit cu Mark într-o seară, la cină.

El făcu o pauză, ca și cum ezita să-i dea amănunte.

– I-am povestit Dianei despre sentimentele mele față de tine, i-am explicat de ce te hotărâseși să nu te mai căsătorești niciodată... mă rog, despre moartea logodnicului tău.

– Nu despre asta era vorba. În sfârșit, a fost la început, până când am înțeles că trebuia să reîncep să trăiesc. Nu, Craig, nu acesta era motivul pentru care respingeam ideea căsătoriei.

– Acum știu, dar atunci nu aveam cum să ghicesc. Când Mark mi-a anunțat sosirea ta aici, mi-a relatat

toată povestea. Asta nu m-a interesat.... până când te-am întâlnit. Am știut imediat că ești femeia visurilor mele.

– Nu te cred! protestă ea. O lună întreagă m-ai ignorat. Deseori, te purtai ca și cum nu existan,

– Asta din cauza spuselor lui Mark. Când am înțeles că sunt îndrăgostit de tine, am hotărât să fiu prudent și să te las în pace... Eforturile mi-au fost zadarnice. Trebuia să te oblig cu orice preț să mă iubești. Atunci, Diana mi-a dat o idee: să te fac geloasă. Conform părerii ei, metoda era infailibilă. Din nefericire, planul a eșuat.

– Oh, Craig! Sufeream atât! Ne-ați primit deseori unul lângă altul, zâmbitori, fericiți. Vă țineați de mână. Erai atât de drăguț cu ea...

– Ce încurcătură, nu-i așa? Eu eram convins că încă trăiai cu amintirea lui Ned. Tu erai convinsă că eu mă voi căsători cu Diana. În sfârșit, Janette, ar fi trebuit să-ți dai seama de interesul meu pentru tine. Am trăit împreună și momente minunate, am fost răbdător...

– Răbdător? Nu încetai să mă amenințI! Îmi era frică de tine!

– Nu-i adevărat!

– Am fost îngrozită, o dată, îți amintești?

Regretă însă imediat ce spusese, dar era prea târziu.

– Nu mă voi scuza. V-aș fi strâns de gât pe amândoi. Din fericire, nu erai soția mea. Dacă te-am speriat, o meritai. Intenția mea era să-mi cazi în brațe.

– Și tonul pe care l-ai avut, când m-ai anunțat că Mark dormea profund, sub efectul medicamentului. Eram înnebunită!

Tremurând, ea se apropie de el.

– Dar mai târziu, ai răspuns sărutărilor mele...

Ea ridică spre el, ochii albaștri plini de iubire.

– Nu puteam să fac nimic, îmi reproșam orice reacție, din cauza Dianei... Te iubeam atât de mult, Craig!

– Eu mă îndoiam de acest lucru, pentru că mereu decretai că nu aveam nimic de împărțit. Eram decepționat... Draga mea... Ar trebui să mergem să-i întâlnim pe ceilalți. Sunt o gazdă unică: invit un prieten la cină, și imediat ce el vine, eu plec.

Janette zâmbi.

– Ai dreptate, Mă duc să-mi iau mantoul.

Ieșiră împreună. Afară îi întâmpinară albul și liniștea zăpezii.

– Iubirea mea... Nu mi-ai răspuns la întrebare. Accepți să fii soția mea?

Ea ezită o clipă.

– Craig... Mama ta nu se va bucura.

– Știu. Va fi chiar furioasă. Dar, cu timpul, te va accepta în familie și te va iubi. Sunt sigur de asta. Oricum, nu vei avea probleme cu soacra. Noi vom locui în străinătate... Ei? Te măriți cu mine?

– Mama mea mă aștepta peste trei zile.

– Scrie-i, dă-i vestea cea mare și amână-ți sosirea cu câteva săptămâni... Va fi foarte decepționată dacă nu vei fi cu ea de Anul Nou?

– Nu va spune nimic. Va fi fericită să afle că trăiesc din nou.

Mama ei va fi la fel de încântată și pentru Mark, căci dorea foarte mult să-l vadă însurat. Janette tăcu brusc, după care adăugă cu o oarecare timiditate:

– Ce zici despre o nuntă dublă?

– M-am gândit și eu la asta. Dar, din respect pentru convenienţe, Diana și Mark vor trebui să aștepte câteva luni până să-și oficializeze unirea. Din partea mea, nu vreau s-o întârziem pe a noastră.

În depărtare, luminile orașului străluceau ca niște lampioane într-un pom de Crăciun. Un pachebot venea dinspre Marea Marmara. Pe celălalt mal, colinele albe se înclinau spre apele tumultuoase ale Bosforului. Craig frână în fața casei. Puse un braț pe umerii fetei și o conduse pe peron.

– Poți să fii gata peste cincisprezece zile?

Un licăr de maliție dansă în ochii Janettei.

– Preavizul este scurt, dar voi încerca să-l respect.

– Vei încerca? Te avertizez, iubito, aștept de un secol. Ne vom căsători peste două săptămâni. Ai înțeles?

– Da, Craig, șopti ea, oferindu-i buzele.

Sfârșit